Έτος ΙΓ'

Τεύχος 299ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Ἡμερησία Διαταγὴ
κ. Ἀρχηγοῦ Ἀστυνομίας Πόλεων
ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940.

Ἡ 28η Ὀκτωβρίου φέρει εἰς τὴν μνήμην ὅλων μας τὸ ὑπερήφανον «Ὄχι» τοῦ νεωτέρου Ἑλληνισμοῦ εἰς ξένους ἐπιδρομεῖς. Κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀντήχησε καὶ πάλιν, ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς χώρας ὁ παιὰν τοῦ αἰωνίου Ἑλληνισμοῦ : **« Ἴτε παῖδες Ἑλλήνων ! ... »**

Ἐλέχθη τὸ «Ὄχι» ἐκεῖνο τοῦ 1940 καὶ ἀντήχησεν ὁ παιὰν τοῦ Γένους ἐν πλήρει ἐπιγνώσει τῆς τραγικῆς καταστάσεως τὴν ὁποίαν ἡ λαῖλαψ τοῦ Β' Παγκοσμίου πολέμου εἶχε δημιουργήσει διὰ τὴν Ἑλλάδα. Ἐλέχθη εἰς στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ χώρα μας δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπολογίζῃ εἰς τὰς ἐνισχύσεις ἐκείνας ποὺ ὑπὸ ἄλλας συνθήκας θὰ τῆς παρεῖχον αἱ συμμαχίαι της καὶ τὰ σύμφωνα· εἰς στιγμὴν ποὺ ὁλόκληρος σχεδὸν ἡ Εὐρώπη ἢ εἶχεν ὑποκύψει εἰς τὸ ἀνελέητον κνοῦτον τοῦ κατακτητοῦ ἢ εἶχε συνάψει συμμαχίας καὶ συνθήκας μὴ ἐπιθέσεως μετὰ τοῦ Ἄξονος.

Ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ γίνῃ ἄλλως, διότι ἡ Ἑλλὰς τοῦ 1940 ἐγνώριζεν ἕνα ἀναμφισβήτητον γεγονός : Ὅτι τὴν αἱματοβαμμένην αὐτὴν γῆν, τὴν χώραν τῶν παλαιῶν θεῶν καὶ τῶν νέων ἡμιθέων, τὴν ἐκατοικοῦσε ἕνας λαὸς ποὺ ἠγνόει τὴν καταισχύνην. Τὴν ἐκατοικοῦσε ἕνας λαὸς τοῦ ὁποίου ὁ αἰώνιος φάρος, ὁ Παρθενών, παρὰ τὰς ἐπιθέσεις καὶ τὰς καταστροφὰς ποὺ ὑπέστη ἐπὶ τρεῖς χιλιετηρίδας, ἵστατο πάντοτε ἐκεῖ, κολοσσὸς καὶ γίγας καὶ λαμπρότατον σύμβολον ἐναντίον ὅσων ἀπώλεσαν τὴν Ἰδέαν καὶ ἐνεκολπώθησαν τὴν ὕλην.

Καὶ τὸ μέγα θαῦμα συνετελέσθη. Νέες σελίδες ἡρωισμοῦ διηνοίχθησαν εἰς τὰς παγκοσμίους δέλτους τῆς ἱστορίας καὶ νέοι διθύραμβοι ἠκούσθησαν ἀπὸ ὁλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα διὰ τοὺς Ἡρακλεῖς τοῦ νέου ἔπους. Εἶδε τὸ παγκόσμιον κοινὸν τὸ σύγχρονον μεγαλούργημα μιᾶς δρακὸς Ἑλλήνων καὶ ἐστάθη ἐκστατικὸν ἐμπρὸς εἰς τὴν μεγάλην συνέχειαν ἑνὸς ἀδαμάστου λαοῦ. Χαιρέτισε μὲ σεβασμὸν ἡ οἰκουμένη τὴν νίκην τοῦ πνεύματος καὶ ἀπέτισε φόρον τιμῆς εἰς ἐκείνους ποὺ μὲ τὰ ἔργα των κατηύγασαν τὸν κόσμον.

Ὑπῆρξε τραχὺς ὁ ἀγὼν τοῦ 1940, ὑπῆρξεν ἄνισος καὶ ἀπήτησε τεραστίας θυσίας. Ἀλλὰ ὑπῆρξεν εἷς ἀπὸ τοὺς πλέον ἱεροὺς ἀγῶνας τῆς πολυκυμάντου πορείας τοῦ Ἔθνους καὶ ἐδίδαξε διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν εἰς τοὺς λαοὺς τῆς γῆς, ὅτι «ἡ Ἑλλάδα ποτὲ δὲν πεθαίνει».

Ἂς στρέψωμεν μὲ εὐλάβειαν τὴν σκέψιν εἰς ἐκείνους ποὺ ἐδημιούργησαν τὸ ἔπος τῆς Ἀλβανίας καὶ μετέδωσαν τὴν λάμψιν τῆς Πίνδου ἀνὰ τὰ πέρατα τῆς ὑφηλίου. Ἂς ἀναζωογονήσωμεν τὴν πίστιν μας εἰς τὰ ἱερὰ καὶ ὅσια ποὺ διεφυλάχθησαν ἐπὶ γενεὰς γενεῶν εἰς τὸν γόνιμον αὐτὸν τῆς Ἐλευθερίας τόπον. Καὶ μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι οὐδέποτε ἡ Ἑλλὰς θὰ ἀποστερηθῇ τῆς δυνάμεως νὰ ἀπευθύνῃ τὸ «Ὄ χ ι» εἰς οἱονδήποτε ἐπιδρομέα, ἂς βαδίσωμεν καὶ εἰς τὸ μέλλον τὴν ὁδὸν τοῦ μεγαλείου καὶ τῆς δόξης ποὺ μᾶς ἐκληροδότησαν οἱ πατέρες, ὁ ἡρωισμὸς καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ αἰωνίου Ἑλληνισμοῦ.

Ζήτω τὸ Ἔθνος !

Ὁ Ἀρχηγὸς

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΚΑΡΑΜΠΕΤΣΟΣ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΣΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: ΤΜΗΜΑ ΜΕΛΕΤΩΝ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΚΑΛΛΙΔΡΟΜΙΟΥ 12—ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 627-469

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 60.—Ἐξάμηνος δραχμαὶ 30.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 2.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἐξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ ΙΓ'. | ΑΘΗΝΑΙ 1 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1965 | ΤΕΥΧΟΣ 299

ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΝΕΘΝΙΚΗΝ ΕΠΕΤΕΙΟΝ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυν. Α' κ. **ΧΑΡΑΛ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

«Ἑλλὰς τὸ μεγαλεῖο σου βασίλεμα δὲν ἔχει
καὶ δίχως γνέφια τοὺς καιροὺς ἡ δόξα σου διατρέχει.
Ὅσες φορὲς ὁ ἥλιος σου νὰ σὲ φωτίση ἐρθῆ,
θὲ νὰ σὲ βρῆ πεντάμορφη, στεφανωμένη, ὀρθή!...».
ΛΟΡΕΝΤΖΟΣ ΜΑΒΙΛΗΣ

ΜΕΣΑ ἀπὸ τὸ πέρασμα τῶν αἰώνων καὶ ἀνάμεσα ἀπὸ τὴν ἱστορία τοῦ ἀνθρώπου παίρνει ξεχωριστὴν θέσιν ὁ χῶρος «Ἑλλάς». Διότι χῶρος τιμημένος καὶ ἔνδοξος ἐδῶ καὶ χιλιάδες χρόνια, ἐκράτησε ἄσβεστη τὴν λαμπάδα τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τὴν ὕψωσε ὡς τὸ ἀκρότατον σημεῖον τοῦ ἀνθρωπίνου ψυχισμοῦ, τοῦ ἀνθρωπίνου μεγαλείου πνεύματος καὶ ψυχῆς ποὺ ἡ Θεία Πρόνοια προώριζε διὰ τὴν ἠγέτιδα φυλήν μας.

Ἱστορία καὶ πολιτισμός, τέχνη καὶ ἐπιστήμη, τὸ πνεῦμα καὶ ἡ πρᾶξις ἁρμονικὰ συνδεδεμένα ἐβλάστησαν εἰς τὴν χώραν αὐτὴν ἀπὸ κάποιο ἀνέσπερον φῶς. Εἶναι ἀκριβῶς τὸ φῶς ἐκεῖνο ποὺ ὡς ἀνταύγεια θεϊκοῦ μηνύματος ἐπέρασε ἀπὸ νεκρούς χώρους ἀπέραντους πρὶν φθάσει εἰς τὴν κοιτίδα του. Καὶ εἶναι τὸ φῶς ποὺ μὲ ξεχωριστὴ διαύγεια ἔκαμε ἀπὸ τὸν ξερόβραχο τὸν γῦρο τοῦ κόσμου, διέλυσε τὰ σκοτάδια καὶ ἐχάραξε εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν ὁδὸν τοῦ μεγάλου προορισμοῦ του καὶ τῆς ἀληθινῆς ἀποστολῆς του.

Αὐτὴν τὴν χώρα, ποὺ τὰ θεϊκὰ πνεύματα ἐπέλεξαν διὰ νὰ στήσουν τὸν θρόνον των, τὴν χώρα αὐτὴ ποὺ ἄκακη καὶ σεμνὴ ἔδιδε ὅλον τὸ μεγαλεῖον της εἰς τὰ μήκη καὶ πλάτη τῆς ὑδρογείου, ἠθέλησαν οἱ ἄνθρωποι τοῦ σκότους νὰ ξεκληρίσουν. Μαγνήτης ὁ βράχος της καὶ σμαράγδια λαμπερὰ τὰ νερά της ἔφεραν ἐδῶ τὰ βήματα κάποιου ποικιλόχρωμου συρφετοῦ, ποὺ ἄπληστος ἐζήτησε τὸ σῶμα τοῦ ἡρωϊσμοῦ καὶ τοῦ πολιτισμοῦ. Πέρσαι, Οὖννοι, Βούλγαροι, Τοῦρκοι, Ἰταλοὶ καὶ Γερμανοὶ ἦλθαν ἐδῶ εἰς τὰ χρόνια ποὺ πέρασαν καὶ μεγάλωσαν τὸ ἡρωϊκὸ καὶ ἐκπολιτιστικὸ πνεῦμα ἀντὶ νὰ τὸ σμικρύνουν. Ναί, τὸ μεγάλωσαν διότι οἱ ἀγῶνες μιᾶς δράκας ἀνθρώπων ἐναντίον τῶν καταιγίδων ποὺ κατὰ καιροὺς ἐξαπέλυσαν αἱ σκοτειναὶ δυνάμεις, ἐλάμπρυναν περισσότερον τὰς ψυχὰς καὶ ἐφώτιζαν τὸ πνεῦμα

τοῦ αἰωνίου Ἑλληνισμοῦ. Ἔφευγαν νικημένοι οἱ βάρβαροι τῶν καιρῶν ψυχικὰ καὶ σωματικὰ καὶ αὐτὸ τὸ ἀνούσιο κουφάρι τους ἐγένετο τρόπαιο πνευματικό. Κάθε λαός, κάθε ἄνθρωπος ἔβλεπε τὴν καταισχύνην τῆς ὕλης καὶ τὸν θρίαμβον τοῦ πνεύματος, ἔβλεπε τὴν ἧττα τῆς βίας καὶ τῆς βαρβαρότητος καὶ τὴν νίκη τῆς ἀληθείας καὶ τῆς Θείας Δικαιοσύνης. Ἦσαν ἀρκετὰ αὐτὰ διὰ νὰ παραδειγματίζωνται οἱ λαοί, νὰ γεννῶνται ἰδανικὰ εἰς τὰς ψυχάς, νὰ σφυρηλατοῦνται ἰδέαι ἀνθρωπισμοῦ καὶ καλωσύνης καὶ νὰ μεγαλουργῇ εἰς τὴν ἐπίγειον ζωὴν ἡ ἀγάπη ποὺ ὁ Θεάνθρωπος ἐκήρυξε.

Τελευταῖοι εἰς τὸν χορὸν τῶν ἐπιδρομέων οἱ Εὐρωπαῖοι τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος. Ἄνθρωποι μὲ πολιτισμὸν καὶ παράδοσιν, ἔθνη μὲ λαμπρὰν ἱστορίαν καὶ πνευματικότητα ἀλλὰ μὲ κακούς, κακίστους ἡγέτας, ἠκολούθησαν τὴν ὁδὸν τῆς συμφορᾶς. Ἐστέναξεν ἡ Εὐρώπη, ἡ Ἀφρικὴ καὶ ἡ Ἀσία εἰς τὴν φρενίτιδα τοῦ ἐνθουσιασμοῦ ἑνὸς ἐξάλλου Ἀττίλα τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος καὶ μία σειρὰ ἀπὸ «Ὄ χι» ἐστρώθησαν εἰς τὸ πέρασμά του. Ἦσαν «Ὄ χι» ἀπὸ τὴν ἱστορίαν χιλιάδων ἐτῶν ποὺ ἐδημιούργησαν Μαραθωνομάχοι καὶ Σαλαμινομάχοι, ὁ θρυλικὸς κόσμος τοῦ χριστιανικοῦ Βυζαντίου, οἱ ἡμίθεοι τοῦ 1821. Ἀκριβῶς ἦσαν «Ὄ χι» τῶν Ἑλλήνων ὅλων τῶν ἐποχῶν, τῶν αἰωνίων Ἑλλήνων ποὺ ἐσκόρπισαν ἀνὰ τὴν οἰκουμένην τὸ πνεῦμα τῆς Ἐλευθερίας, τὸ πνεῦμα τῆς θυσίας εἰς τὸν βωμὸν τῆς Πατρίδος καὶ τῶν ἰδανικῶν τῆς Φυλῆς. Καὶ ἦσαν «Ὄ χι» τοῦ πνευματικοῦ ἀνθρώπου εἰς τὸν ἄνθρωπον τῆς ὕλης, τῆς βίας καὶ τῆς καταστροφῆς, διὰ νὰ σφυρηλατηθοῦν αἱ συνειδήσεις καὶ τὸ φρόνημα τῶν λαῶν εἰς τὴν πραγμάτωσιν τῆς κοσμικῆς ἀποστολῆς των.

* * *

ΧΑΡΑΜΑΤΑ τῆς 28 Ὀκτωβρίου 1940, ἡ πρὸ πολλοῦ ἀναμενομένη καταιγίδα ἐξέσπα καὶ ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. Τὸ τελεσίγραφον τοῦ Μπενίτο Μουσολίνι, ποὺ ὁ πρεσβευτὴς Γκράτσι ἐπέδιδε πρὸς τὸν ἀείμνηστον Ἰωάννην Μεταξᾶν, κατέληγεν :

«Ὅθεν, ἡ Ἰταλικὴ Κυβέρνησις κατέληξεν εἰς τὴν ἀπόφασιν νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν τὸ δικαίωμα νὰ καταλάβῃ, διὰ τῶν ἐνόπλων αὐτῆς δυνάμεων καὶ διὰ τὴν διάρκειαν τῆς σημερινῆς ἐμπολέμου ρήξεως μὲ τὴν Ἀγγλίαν, ὡρισμένα στρατηγικὰ σημεῖα ἐπὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐδάφους. Ἡ Ἰταλικὴ Κυβέρνησις ζητεῖ ἀπὸ τὴν Ἑλληνικήν, ὅπως μὴ ἐναντιωθῇ εἰς τὴν κατάληψιν αὐτὴν καὶ ὅπως μὴ παρεμποδίσῃ τὴν διέλευσιν τῶν Ἰταλικῶν στρατευμάτων τῶν προωρισμένων νὰ τὴν πραγματοποιήσουν. Ἡ Ἰταλικὴ Κυβέρνησις ζητεῖ ἀκόμη ἀπὸ τὴν Ἑλληνικήν, ὅπως δώσει αὐθωρεὶ εἰς τὰς στρατιωτικὰς ἀρχὰς τὰς ἀναγκαίας διαταγάς, ἵνα ἡ προσωρινὴ κατοχὴ ὡρισμένων στρατηγικῶν σημείων δυνηθῇ νὰ πραγματοποιηθῇ κατὰ εἰρηνικὸν τρόπον. Ἐὰν τὰ Ἰταλικὰ στρατεύματα ἤθελον συναντήσει ἀντίστασιν, ἡ ἀντίστασις θὰ θραυσθῇ διὰ τῶν ὅπλων καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις θὰ φέρῃ τὰς εὐθύνας αἱ ὁποῖαι ἤθελον προκύψει ἐκ τούτου».

Καὶ ἡ ἀπάντησις ἐδόθη : «Ὄ χι!!»

Ἐλέχθη τὸ «Ὄ χι» ἐκεῖνο ἐν πλήρει ἐπιγνώσει τῆς τραγικῆς καταστάσεως ποὺ ἡ λαῖλαψ τοῦ πολέμου εἶχε δημιουργήσει διὰ τὴν Ἑλλάδα. Ἐγνώριζε ἡ Ἑλλὰς τοῦ Ὀκτωβρίου 1940, ὅτι πρὸ πέντε μηνῶν ἡ Γερμανία καὶ ἡ Ἰταλία εἶχον οὐσιαστικῶς κατακτήσει τὴν Εὐρώπην. Ὅτι ἡ Γαλλία, τὸ Βέλγιον, τὸ Λουξεμβοῦργον, ἡ Ὁλλανδία, ἡ Δανία, ἡ Νορβηγία, ἡ Πολωνία, ἡ μία χώρα μετὰ τὴν ἄλλην ὑπέκυπταν ὑπὸ τὸ ἀνελέητον κνοῦτον τοῦ κατακτητοῦ. Ἐγνώριζε ἡ Ἑλλὰς τοῦ «Ὄ χι» ὅτι εἰς τὴν Νοτιοανατολικὴν Εὐρώπην καὶ τὴν Βαλκανικὴν Χερσόνησον, ἡ Οὐγγαρία καὶ ἡ Ρουμανία καὶ ἡ Νοτιοσλαυία καὶ ἡ Βουλγαρία εἶχον δεχθῇ εὐμενῆ οὐδετερότητα μὲ τὴν Γερμανίαν. Ὅτι ἡ Σοβιετικὴ Ρωσία ἦτο συνδεδεμένη μὲ σύμφωνον μὴ ἐπιθέσεως μὲ τὸν Ἄξονα καὶ ὅτι πράκτορές της διέτασ-

σαν τὰς κατὰ τόπους «πέμπτες φάλαγγες», ἤτοι τὰ κομμουνιστικὰ κόμματα, νὰ παραμείνουν εἰς τὴν οὐδετερότητα. Ἐγνώριζε ἡ χώρα τοῦ Παρθενῶνος, ὅτι ἡ Τουρκία ἠγνόησε τὸ ἄρθρον 2 τῆς Ἀγγλοτουρκικῆς συμφωνίας τῆς 19-10-39 (ὅταν εἰς τὰς 20 Ἰουνίου 1940 ἡ Ἰταλικὴ ἐπίθεσις ἐναντίον τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἀγγλίας ἔφερε τὸν πόλεμον εἰς τὴν Μεσόγειον) καὶ ὅτι τὸ αὐτὸ θὰ ἔπραττε καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν ἐπιθέσεως ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος, ἤτοι θὰ ἀγνοοῦσε καὶ τὸ ἄρθρον 3 τῆς ἰδίας συμφωνίας.

Ἀκόμη ἐγνώριζε ἡ Ἑλλὰς τοῦ 1940, ὅτι αἱ δύο Μεγάλαι Δυνάμεις ποὺ εἶχον ἀναλάβει τὴν ἐγγύησιν τῆς Ἑλληνικῆς ἀκεραιότητος καὶ ἀνεξαρτησίας, διὰ τῶν δηλώσεών των πρὸς τὴν Ἑλλάδα τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1939, ἦσαν εἰς οἰκτρὰν κατάστασιν. Ἡ μία ἀπὸ αὐτάς, ἡ Γαλλία, ὄχι μόνον εἶχε νικηθῆ ἀπὸ τὴν Γερμανίαν καὶ δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ληφθῆ ὑπ' ὄψιν, ἀλλὰ τοὐναντίον εἶχε μεταβληθῆ καὶ εἰς δυσμενῆ διὰ τὴν Ἑλλάδα παράγοντα. Διότι ὅσαι Γαλλικαὶ ἀποικιακαὶ ἀρχαὶ πέριξ τῆς Μεσογείου ἔμεναν πισταὶ εἰς τὸ καθεστὼς τοῦ Βισσύ, ποὺ ἐσυνθηκολόγησε μὲ τὸν Χίτλερ, δὲν ἐδίσταζαν νὰ παρέχουν εἰς τὰς Γερμανικὰς ἀρχὰς διευκολύνσεις καὶ ἐξυπηρετήσεις αἱ ὁποῖαι ἐμείωναν σημαντικῶς τὴν ἐλευθερίαν τῶν Βρεταννικῶν ναυτικῶν κινήσεων εἰς τὴν Μεσόγειον. Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ἄλλην μεγάλην δύναμιν, τὴν Μ. Βρεταννίαν ἡ ὁποία μετὰ τὴν Γαλλικὴν κατάρρευσιν τοῦ Ἰουνίου 1940 εἶχε κατορθώσει νὰ διασώσῃ εἰς τὴν Δουγκέρκην μόνον τὸ ἔμψυχον ὑλικὸν τοῦ ἐκστρατευτικοῦ της σώματος, ἐγκαταλείπουσα τελείως τὸ ἄψυχον πολεμικόν της ὑλικόν, εὑρίσκετο εἰς λίαν δυσχερῆ θέσιν καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τῆς Μεσογείου. Φοβερὸς ἀνθυποβρυχιακὸς πόλεμος ἐμαίνετο εἰς τὴν Μεσογειακὴν λεκάνην καὶ πλήθη μυστικῶν πρακτόρων τῆς Γερμανίας ἐστέλλοντο διὰ τῆς Ρωσίας καὶ τῶν Γαλλικῶν κτήσεων εἰς τὴν Μ. Ἀνατολήν. Ἡ Ἀλγερία, τὸ Μαρόκον, ἡ Τύνιδα καὶ ἡ Συρία ἐδέχοντο ἀπείρους Γερμανικὰς «ἐπιτροπὰς ἀνακωχῆς», αἱ ὁποῖαι εἰς τὴν οὐσίαν διεξήγαγον τὸν πόλεμον εἰς τὰ νῶτα τῶν Ἄγγλων. Καὶ ἐπὶ πλέον αὐτῶν, ὁ στρατάρχης Γκρατσιάνι εἶχε διαβῆ τὴν συνοριακὴν γραμμὴν Λιβύης καὶ εἰσχωροῦσε βαθέως εἰς τὸ Αἰγυπτιακὸν ἔδαφος.....

***

Ὑ ΠΟ ΑΥΤΑΣ τὰς τραγικὰς συνθήκας, ἡ Ἑλλὰς τοῦ Ὀκτωβρίου 1940 εἶπε τὸ τελευταῖον «ΟΧΙ» εἰς ξένους ἐπιδρομεῖς. Τιμημένη ἡ στιγμὴ εἰς τοὺς αἰῶνας καὶ φωτεινὸν τὸ σύμβολον τῆς ἀρνήσεως. Ὑπῆρξε ἀπότοκον μιᾶς ἡρωϊκῆς πνοῆς τὸ «Ὄχι» ἐκεῖνο, κάποιας συνειδητῆς ἀποστροφῆς εἰς τοὺς ἐπιδρομεῖς ποὺ ἐζήτουν ἔστω καὶ πρὸς ἁπλῆν διέλευσιν τὸν Ἑλληνικὸν χῶρον. Δὲν ἦτο ἡ ὑποδούλωσις τῆς χώρας ποὺ ἔκαμε τοὺς Ἕλληνας νὰ προτάξουν τὰ στήθη εἰς τὸν ἐπιδρομέα, δὲν ἦτο ὁ ἀφανισμὸς τοῦ Γένους ποὺ θὰ ἤρχετο ὡς ἐπακόλουθον τῆς ὑποταγῆς. Ἤρκει καὶ μόνον ἡ βεβήλωσις τοῦ χώρου, μία βεβήλωσις ποὺ θὰ ἔκαμνε τὰς χιλιάδας ὀστᾶ ἐκείνων ποὺ ἔπεσαν εἰς τὴν στερεὰν καὶ τὴν θάλασσαν ἀνὰ τοὺς αἰῶνας νὰ τρίζουν καὶ νὰ ζητοῦν ἀπόπλυσιν τοῦ αἴσχους. Ἀκόμη ἤρκει καὶ μόνον ἡ ἰδέα ὅτι οἱ βέβηλοι διέρχονται τὸν τόπον μας κατευθυνόμενοι πρὸς ἄλλα μέρη, διὰ νὰ ὑποδουλώσουν ἔθνη καὶ λαοὺς μικροὺς καὶ πτωχοὺς ἢ μεγάλους καὶ πλουσίους ἀλλὰ μὲ τίμιον τὸ μερίδιόν των εἰς τὴν γῆν. Μὰ πρῶτα ἀπὸ ὅλα ὑπῆρχεν ἡ Ἑλλάς, ἡ Ἑλλὰς ποὺ ἐκινδύνευε τόσον εἰς τὴν βεβήλωσιν τῆς στιγμῆς ὅσον καὶ εἰς τὴν προσωρινὴν ἢ διαρκῆ ὑποδούλωσιν. Ὑπῆρχεν ἡ Ἑλλὰς τῆς τιμιότητος εἰς τὰς συνθήκας, ἡ Ἑλλὰς ποὺ τὸ φωτεινόν της παράδειγμα ἔμελλε νὰ ἀκολουθήσουν ὅλα τὰ ἔθνη τῆς μετέπειτα προσβολῆς.

Καὶ νὰ ἡ Ἑλλὰς τοῦ Μιλτιάδου, τοῦ Λεωνίδα καὶ τοῦ Θεμιστοκλῆ, ἡ Ἑλλὰς τοῦ Βουλγαροκτόνου καὶ ἡ Ἑλλὰς τοῦ Διάκου, τοῦ Κολοκοτρώνη καὶ τοῦ Μιαούλη, εἰς τὰς ἐπάλξεις τοῦ ἀγῶνος πάλιν τὸ μουχρωμένο ἐκεῖνο πρωϊνὸ τῆς 28 Ὀκτωβρίου 1940. Νὰ ἡ Ἑλλὰς τοῦ Σωκράτους καὶ τοῦ Ἀριστοτέλους, τοῦ Κοραῆ

καὶ τοῦ Φεραίου καὶ τοῦ Σολωμοῦ καὶ τοῦ Βαλαωρίτου, τοῦ Κάλβου καὶ τοῦ Παλαμᾶ καὶ τοῦ Μαβίλλη εἰς τὴν φρουρὰν τῶν ἰδανικῶν καὶ τῶν πεπρωμένων τῆς Φυλῆς. Φωτεινὰ μετέωρα οἱ ἥρωες τῆς ἑλληνικῆς γῆς καλοῦν τοὺς πολεμάρχους τοῦ 1940 νὰ φανοῦν ἀντάξιοι εἰς τὰς προσδοκίας καὶ τὰς παραδόσεις ὅ, τι τοῦ 'Ελληνικοῦ, ἐνῷ τὰ ἔπη τῆς πνευματικῆς διαυγείας δὲν παύουν νὰ σαλπίζουν ἀνὰ τὰ πέρατα τοῦ κόσμου τὴν ἀλήθεια καὶ τὴν ὡραιότητα τῆς 'Ελευθερίας εἰς τὴν ζωὴν καὶ τὸ πνεῦμα. Τὸ σάλπισμα τοῦ τελευταίου βάρδου τῆς ποιητικῆς πλειάδος τῶν ποιητῶν μας, τοῦ Κωστῆ Παλαμᾶ, εὑρίσκει πανέτοιμον τὴν φυλὴν εἰς τὸ ἀνέβασμα πρὸς νέο μεσουράνημα :

«"Ενα μονάχα θὰ σᾶς πῶ καὶ ὄχι ἄλλο κανένα :
Μεθῦστε μὲ τ' ἀθάνατο κρασὶ τοῦ Εἰκοσιένα!...»

Καὶ τὸ θαῦμα συντελεῖται. Πίνδος καὶ Μοράβας, Γράμμος καὶ "Ολυμπος, Κορυτσᾶ καὶ Κλεισοῦρα καὶ 'Αργυρόκαστρον ζοῦν τὰς γνωρίμους στιγμὰς τοῦ 'Ελληνικοῦ μεγαλείου, τοῦ ἀπύθμενου ἡρωϊσμοῦ καὶ τοῦ στωϊκοῦ ψυχισμοῦ γνησίων ἀπογόνων ὅσων κατὰ καιροὺς ἐγέννησε ὁ βράχος μὲ τὰ γαλάζια πελάγη του. 'Ωχριοῦν ἐμπρὸς εἰς τὴν δύναμιν τῶν μικρῶν οἱ μεγάλοι καὶ φεύγουν πτοημένοι, ἀνίκανοι νὰ ἐκπορθήσουν τὴν χώραν ποὺ ἔθρεψε τὸ πνεῦμα καὶ ἐγαλούχησεν ὁ ἡρωϊσμός. Αὐτὴ ἡ γῆ ποὺ ἐδονήθη ἀπὸ τὰ θούρια τοῦ Ρήγα καὶ ἔλαμψε ὡς τὸ πολυτιμώτερον πετράδι εἰς τὴν ὑφήλιον μὲ τὸ ἰδεολογικὸν περιεχόμενον τοῦ 1940, αὐτὴ ἡ γῆ ποὺ ἐμέστωσε ἀπὸ ἑκατόμβες αἵματος καὶ ἐγνώρισε τὴν δόξα ὅσο κανένας ἄλλος χῶρος εἰς τὸν κόσμον, γίνεται μὲ τὴν θυσία ὁ φάρος ἐκείνων ποὺ ψυχορραγοῦν. Γίνεται σύμβολον ὅσων ἀμφισβητοῦν τὴν δύναμιν τῶν Νεοελλήνων καὶ διθύραμβοι ἀκούονται ἀπὸ τοὺς ἰσχυροὺς ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου.

Καὶ ἔρχονται αἱ δύσκολοι στιγμαὶ τοῦ "Εθνους : Κατάρρευσις τοῦ μετώπου ἐμπρὸς εἰς τὴν λαίλαπα τοῦ Χίτλερ καὶ ὑποδούλωσις τῆς χώρας..... 'Αλλὰ ὅπου Τάφοι ἐκεῖ καὶ 'Ανάστασις· καὶ ὅπου πτῶσις καὶ γκρεμοῦ κατρακύλισμα, ἐκεῖ καὶ τὸ ἀνέβασμα εἰς τὰ ὕψη τὰ οὐράνια. Εἶναι αὐτὸ μοῖρα τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς καὶ ἔχει ἀπροσμέτρητο μεγαλεῖον ὅταν γεμίζουν τὰ χάσματα τοῦ σεισμοῦ μὲ κάποια σπάνια ἄνθη τοῦ καλοῦ, τοῦ ἰδανικοῦ καὶ τῆς πνευματικῆς ἀνωτερότητος διὰ νὰ προβάλλουν μὲ θαυμαστὴν ἀνταύγειαν κοσμικῆς καὶ θεϊκῆς μεγαλωσύνης. Καὶ ὁ ἐκδιωγμὸς τοῦ κατακτητοῦ ὕστερα ἀπὸ τέσσερα σχεδὸν χρόνια δουλείας, ἡ ἐπούλωσις τῶν πληγῶν ποὺ ἄνοιξε ἡ κατοχὴ καὶ ἐπέτεινεν ὁ Δεκέμβριος τοῦ 1944, μαρτυροῦν διὰ τοῦτο ἀκριβῶς : Διὰ μίαν ἀπαράμιλλον δύναμιν τοῦ 'Ελληνικοῦ λαοῦ νὰ ὑπερασπίζῃ τὰ ὅσια καὶ τὰ ἱερά του, διὰ μίαν γιγάντιον ἱκανότητα νὰ θεραπεύῃ τὰς πληγάς του. Αὐτὸ εἶναι τὸ μυστικὸν τῆς 'Ελλάδος εἰς τὸ σταυροδρόμι τῶν λαῶν ποὺ ἐτάχθη διὰ νὰ ζῇ.

* * *

ΣΗΜΕΡΟΝ, 25 χρόνια ὕστερα ἀπὸ τὸ ἔπος τῆς 'Αλβανίας, τῆς Βορείου 'Ηπείρου μας, ἡ 'Ελλὰς ζῇ τὴν αἴγλην τοῦ νικητοῦ. Ζωντανεύει τοὺς θρύλους της καὶ φρουρεῖ τὰ ἰδανικά της, διὰ νὰ κατασταλάζουν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἐπερχομένων γενεῶν τὰ ἀτίμητα πετράδια τῆς 'Ελευθερίας, τῆς Δικαιοσύνης καὶ τοῦ 'Ηρωϊσμοῦ. 'Η ἰδία συγχώρεσε τοὺς ἐπιδρομεῖς καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς κατάκτησιν τῆς μεγάλης ἀληθείας τοῦ αἰωνίου ἀνθρώπου : τῆς ἀληθείας ποὺ ἔχει ὡς ἰδεολογικὸν περιεχόμενον τὴν ἀγάπην, τὴν ἐν ἐλευθερίᾳ εἰρήνην, τὴν δικαιοσύνην, τὴν ἀνεξαρτησίαν τῶν λαῶν καὶ τὸν σεβασμὸν τῆς ἀνθρωπίνης ἀξιοπρεπείας. Καὶ δι' αὐτά, διὰ τὴν περιφρούρησιν ὅλων αὐτῶν ἔχει ὡς φωτεινὸν μετέωρον τὸ πνεῦμα τοῦ Παρθενῶνος, τὴν αἰωνίαν ἀπάντησιν τοῦ 'Ελληνικοῦ λαοῦ εἰς οἱονδήποτε ἐπιδρομέα καὶ ὑπονομευτὴν τῶν ἰδανικῶν του : «ΟΧΙ! ».

'Εβροντοφωνήθη ἡ ἀπάντησις αὐτὴ πολλὰς φορὰς κατὰ τὴν διαδρομὴν τῆς

ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ 1940

Ὑπὸ τοῦ Ἀστυνόμου Α΄ κ. **ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΚΡΥΟΥ**

Τὴν 26ην Ὀκτωβρίου ἐ.ἔ. καὶ ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τοῦ «ΟΧΙ», ἐπραγματοποιήθη συγκέντρωσις τῶν ἀστυνομικῶν καὶ διοικητικῶν ὑπαλλήλων εἰς τὸ Ἀρχηγεῖον τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁποίας ὁ Ἀστυνόμος Α΄ κ. Βασίλειος Κρύος ἐξεφώνησε τὸν κάτωθι πανηγυρικὸν λόγον :

Τὸ Ἑλληνικὸν Ἔπος τοῦ 1940-1941 περιλαμβάνεται κατ' ἔτος εἰς τοὺς φθινοπωρινοὺς στοχασμοὺς καὶ εἰς τὰς ἐντόνους ἀναμνήσεις τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ. Ἔμπλεοι ἐθνικῆς ἐξάρσεως καὶ ὑπερηφανείας εὐλαβῶς ἀναμιμνησκόμεθα καὶ πανελλήνως ἑορτάζομεν σήμερον τὴν ἐπέτειον τοῦ ἱστορικοῦ ΟΧΙ.

Εἴκοσι πέντε ἔτη συμπληροῦνται, μετὰ μίαν ἀκριβῶς ἡμέραν, ἀπὸ τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940, κατὰ τὴν ὁποίαν νέον προσετέθη ὁρόσημον εἰς τὴν ἀπ' αἰώνων πορείαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Τοιαῦτα, χρονολογικῶς ἐπισημαινόμενα ὁρόσημα ἀναφερόμενα εἰς ἀποφασιστικὰς στιγμὰς καὶ ὑπερτάτας θυσίας, διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ Ἔθνους, περιλαμβάνει πληθὺν ἡ Ἑλληνικὴ Ἱστορία. Καὶ εἶναι αἱ θυσίαι αὗται πραγματικῶς δραματικαὶ ἀλλὰ καὶ περιέργως ὁμοιόμορφοι, διότι προσδιορίζουν τὴν διὰ μέσῳ τῶν αἰώνων μοιραίαν πάλην τοῦ Ἑλληνισμοῦ κατὰ τῶν ἐπιβούλων βαρβάρων, οἵτινες κατὰ καιροὺς ἐπετέθησαν μὲ σκοπὸν τὸν ἀφανισμόν του.

Τὸ θαῦμα, ὅμως, πάντοτε συνετελεῖτο, ὁ Ἑλληνισμός, ὁ μικρὸς Δαυίδ, μὲ τὰς διατάσεις καὶ τὴν λαμπρότητα ἑνὸς μικροῦ σαπφύρου, ἐπιτυχῶς ἀντεμετώπισε καὶ κατ' ἐπανάληψιν συνέτριψε τοὺς τρομεροὺς Γολιάθ.

Πρῶτον τοιοῦτον ὁρόσημον ἐτοποθετήθη εἰς ἄγνωστον ἡμέραν, τοῦ θέρους, ἐν ἔτει 490 π.χ., ὅταν οἱ Ἀθηναῖοι κατετρόπωσαν τὰς ὁρδὰς τῶν Περσῶν εἰς τὸν Μαραθῶνα καὶ διέσωσαν τὸν πολιτισμόν των καὶ τὴν ἐπιβίωσιν τῆς εὐγενοῦς των φυλῆς, ἡ ὁποία ἀπετέλεσε τὸν πυρῆνα τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Δεύτερον ὁρόσημον εἰς τὴν πορείαν τοῦ Ἔθνους ἀποτελεῖ ἡ 25η Μαρτίου 1821, ὅτε μία δρὰξ ὑποδούλων Ἑλλήνων ἐξηγέρθη κατὰ τῆς κραταιᾶς τότε Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας καὶ ἀνέστησε τὸ ὑπόδουλον Γένος.

Ὡς τρίτον ἐπίσης ὁρόσημον ἐτοποθετήθη ἡ 28η Ὀκτωβρίου 1940, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ μικρὰ Ἑλλὰς εὗρε καὶ πάλιν τὸ θάρρος καὶ τὴν τόλμην νὰ ὀρθωθῇ πρὸ

τρισχιλιετοῦς ἱστορίας μας. Ἐβροντοφωνήθη τὸ 1940 εἰδικώτερον καὶ ἐχρειάσθη νὰ ἐπαναληφθῇ εἰς τὰς ξενοκινήτους ὁρδὰς τοῦ κομμουνιστοσυμμοριτισμοῦ, διὰ νὰ θριαμβεύσῃ τελικὰ εἰς τὸν Γράμμον καὶ τὸ Βίτσι. Ἐχρειάσθη νὰ ἐπαναληφθῇ καὶ εἰς τὴν μαρτυρικὴν Κύπρον μας διὰ νὰ μὴ παραβλεφθοῦν τὰ δίκαια ποὺ ἀναγνωρίζονται εἰς ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς γῆς. Καὶ ἐὰν χρειασθῇ θὰ ἐπαναληφθῇ καὶ πάλιν καὶ θὰ ἐπαναλαμβάνεται πάντοτε εἰς ὅσους παραγνωρίζουν τὸ δικαίωμα τοῦ ἀνθρώπου νὰ ζῇ ἐλεύθερος εἰς τὴν γῆν του, εἰς ὅσους ἀρνοῦνται εἰς τὰ ἄτομα νὰ ἀπολαμβάνουν τὰ ἀγαθὰ τῆς ζωῆς σύμφωνα μὲ τὰς πνευματικὰς περγαμηνὰς των καὶ εἰς πλήρη ἁρμονίαν μὲ τὸν ψυχικόν των κόσμον. Ὁ θρίαμβος τῶν χρόνων ποὺ πέρασαν, ἀνανεωμένος καὶ ἀναζωπυρωμένος ἀπὸ τὸ ἀνέσπερον φῶς τοῦ Ὀκτωβρίου 1940 ἐγγυᾶται ἀπόλυτα διὰ τοῦτο. Ἀρκεῖ νὰ συνειδητοποιῆται πάντοτε ἀπὸ τὰς Ἑλληνικὰς γενεὰς καὶ νὰ γίνεται αἰώνιον σύμβολον ἰδεαλισμοῦ τὸ πρόσταγμα ὅλων τῶν ἐποχῶν :

«Κλεῖσε βαθειὰ στὴν ψυχή σου τὴν Ἑλλάδα
καὶ θὰ νοιώσης κάθε εἶδους μεγαλεῖον»...

ΧΑΡΑΛ. ΣΤΑΜΑΤΗΣ

τῶν πανισχύρων Αὐτοκρατοριῶν τοῦ Ἄξονος καὶ διὰ τῆς συντριβῆς τῶν δυνάμεων τοῦ ὑπερφιάλου δικτάτορος τῆς Ἰταλίας Μουσσολίνι, ἐπέτυχεν οὐχὶ μόνον νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἐπιβίωσίν της, ὡς ἐλευθέρας ἐθνότητος μὲ αὐθύπαρκτον ὑπόστασιν καὶ πολιτισμόν, ἀλλ' ἔδωσε ταυτοχρόνως τὴν ὁριστικὴν τροπὴν εἰς ἕνα γιγάντιον ἀγῶνα ὑπὲρ τῶν εὐγενῶν ἰδεῶν ἀφ' ἑνὸς καὶ κατὰ τῆς ὠμῆς βίας ἀφ' ἑτέρου.

Ἐνδιαμέσως τῶν μεγάλων αὐτῶν σταθμῶν τῆς ἱστορίας ὑπάρχει ἀριθμὸς καὶ ἄλλων χρονολογιῶν μὲ ἀγῶνας καὶ τρόπαια, μὲ θυσίας καὶ ἐπιτεύγματα, τὰ ὁποῖα ἐν τῷ συνόλῳ συνθέτουν τὴν μαρτυρικήν, ἀλλὰ ἔνδοξον καὶ θριαμβευτικὴν ἱστορίαν τοῦ ἀκαταβλήτου Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, τῆς ἀθανάτου Ἑλλάδος.

Ἀλλὰ πυραμῖδες ὑψηλαί, ὁραταὶ καὶ δεσπόζουσαι εἰς τὸν χῶρον τῆς ἱστορίας μας εἶναι ἐκεῖναι τῶν ἀναφερθεισῶν ἡμερομηνιῶν καὶ ἐν μέσῳ αὐτῶν περισσότερον λευκὴ καὶ ἀπαστράπτουσα εἶναι ἡ 28η Ὀκτωβρίου 1940, διότι εἶναι πρόσφατος καὶ ἐπίτευγμα τῆς ἰδικῆς μας γενεᾶς.

Τί, ὅμως, ἦτο ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον συνετέλεσεν, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον προητοίμασε τὴν γενεάν μας διὰ τοιαύτας ἐθνικὰς ἐξάρσεις καὶ τοιαῦτα μεγαλουργήματα κατὰ τὸν Ἑλληνοϊταλικὸν πόλεμον ; Ὠφείλετο μόνον καὶ μόνον εἰς τὴν κληρονομίαν καὶ τὰς παραδόσεις τῆς φυλῆς μας ;

Ἀναντιρρήτως, κατὰ ποσοστόν, Ναί, ἀλλὰ τὸ μεγαλεῖον τῆς ἐθνικῆς ἐκρήξεως τοῦ Ὀκτωβρίου 1940, ὠφείλετο κυρίως εἰς τὴν προκαλλιέργειαν τοῦ φρονήματος, τῆς ἀλκῆς, τῆς προθυμίας διὰ τὴν θυσίαν. Ἡ προκαλλιέργεια αὕτη ἐκέντρισε τὴν χορδὴν τῆς ἐθνικῆς εὐθιξίας τοῦ Ἑλληνικοῦ φιλοτίμου μὲ ἄμεσον ἀποτέλεσμα τὴν ἀναζωπύρωσιν τῶν ἀρετῶν τῆς αὐταπαρνήσεως, τοῦ ἡρωισμοῦ καὶ τῶν ἐν γένει πολεμικῶν ἱκανοτήτων, τὰς ὁποίας ὑπὲρ τὸ δέον ἐπέδειξαν οἱ Ἕλληνες κατὰ τὰς μυθικὰς ἐκείνας ἡμέρας.

Πάντα ταῦτα συνέθετον τὸν ἀπαραίτητον ἠθικὸν ἐξοπλισμόν, δι' οὗ ἐπετεύχθη ἡ Νίκη καὶ διὰ τὸν ἠθικὸν ἐξοπλισμὸν τοῦτον εἰργάσθησαν μὲ τὸν ἐπιβαλλόμενον ἐθνικὸν παλμόν, μὲ βαθεῖαν πίστιν καὶ προσήλωσιν περὶ τὰ Ἐθνικὰ ἰδεώδη, οἱ τότε χειριζόμενοι τὰς τύχας τῆς Ἑλλάδος, οἱ διερμηνεύσαντες τὸ αἴσθημα καὶ τὰς διαθέσεις περὶ τὴν ἀπόφασιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, ὁ ἀείμνηστος—σοφὸς—Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων Γεώργιος ὁ Β' καὶ ὁ Ἐθνικὸς Κυβερνήτης, ἀείμνηστος Ἰωάννης Μεταξᾶς, οἵτινες ἐξ ἐθνικῆς ἐπιταγῆς καὶ ἐν ἐπιγνώσει τῆς πλήρους ἅμα καὶ βαρείας εὐθύνης ἔναντι τοῦ Ἔθνους καὶ τῆς Ἱστορίας, ἐβροντοφώνησαν τὸ ἱστορικὸν ΟΧΙ.

Ἐκτὸς τῆς γενεᾶς μας καὶ οἱ νέοι τῆς σήμερον πρέπει νὰ ἐνθυμῶνται τὸ πρωὶ τῆς φθινοπωρινῆς ἐκείνης ἡμέρας, ὅταν, διὰ τῶν κωδώνων τῶν ἐκκλησιῶν καὶ τῶν σειρήνων ἀεραμύνης, ἐσημάνθη ὁ συναγερμὸς τῶν Ἑλλήνων, ὁποῖος ἄκρατος ἐνθουσιασμὸς καὶ ὁποία διάθεσις πρὸς αὐτοθυσίαν ἐνυπῆρχε διὰ τὴν προάσπισιν τῆς πατρίδος.

Καὶ πρέπει νὰ ὑπάρχουν κεχαραγμέναι εἰς τὴν ἀνεξίτηλον παιδικὴν μνήμην αἱ ὑπέροχοι, αἱ περίλαμπραι ἡμέραι τῶν καταπληκτικῶν, τῶν ἀδιανοήτων Ἑλληνικῶν νικῶν εἰς τὰ ἐδάφη τῆς μαρτυρικῆς καὶ ὑποδούλου εἰσέτι Βορείου Ἠπείρου, ὅπου ἡ λόγχη τοῦ Ἕλληνος στρατιώτου σκληρῶς ἐτιμώρησε τὸν ὕπουλον ἐπιδρομέα καὶ παραλλήλως ἐδίδαξεν ἀνὰ τὴν οἰκουμένην πῶς πρέπει νὰ πολεμοῦν οἱ λαοὶ διὰ τὴν ἐλευθερίαν καὶ διὰ τὰς ἐθνικάς των παραδόσεις.

Γνωστὰ εἶναι τὰ ἀποφθέγματα, τὰ ὁποῖα παρέμειναν κεχαραγμένα ὡς δόγματα, μεταξὺ αὐτῶν δὲ καὶ τὸ περίφημον : «εἰς τὸ μέλλον ὁ κόσμος δὲν θὰ λέγῃ ὅτι οἱ πολεμισταὶ ἐμάχοντο ὡσὰν ἥρωες, ἀλλὰ ὡσὰν Ἕλληνες». Ἀλλὰ δὲν νομίζω ὅτι πρέπει διαρκῶς νὰ τὰ ἐπαναλαμβάνωμεν, διότι διακατεχόμεθα ἀπὸ παράπονον καὶ τὸ παράπονον ἐδημιούργησε τὴν ἀγανάκτησιν. Τὸ παράπονον εἶναι πικρόν, διότι ὑπὸ τὸ θάμβος τῆς ἐπιφανείας τῶν νικῶν μας, δι' ὧν προσεφέραμεν εἰς

τοὺς συμμάχους μας τὸ δῶρον τῆς γενικῆς νίκης, ὑπῆρχον τὰ σκληρὰ ἀποτελέσματα τῶν φοβερῶν θυσιῶν, τὰ κρυοπαγήματα, οἱ ἀκρωτηριασμοί, οἱ τραυματίαι, οἱ πεσόντες, οἱ ὀρφανοὶ αὐτῶν οἰκογένειαι καὶ μετ' ὀλίγον τὰ τρομερὰ ἐπακόλουθα, ἡ κατοχή, ἡ πεῖνα, ἡ λεηλασία καὶ ἡ ἐρήμωσις τῆς χώρας.

Ὅλα ταῦτα εἶναι ἐξακολουθητικῶς αἱμάσσουσαι πληγαὶ τῆς Ἑλλάδος. Δυστυχῶς, οὐδεμία συγκίνησις, οὐδεμία ἀναγνώρισις, τοὐναντίον, εἰς ἀντάλλαγμα τῶν ἠθικῶν δικαίων καὶ τῶν ἀπαραγράπτων δικαιωμάτων ἀδικίας καὶ συμφορὰς προκαλοῦν εἰς βάρος τῆς Ἑλλάδος ἔναντι τῆς συμβολῆς καὶ τῶν θυσιῶν εἰς τὴν ἐπίτευξιν τῆς γενικῆς νίκης.

Δὲν ἀποτελεῖ δικαιοσύνην διὰ τὴν Ἑλλάδα τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ Κύπρος καὶ ἡ Βόρειος Ἤπειρος εὑρίσκονται εἰσέτι ἐκτὸς τῶν Ἑλληνικῶν συνόρων, οὔτε ἡ συνεχιζομένη τακτικὴ τῆς διαβρώσεως καὶ τῆς ὑπονομεύσεως διὰ τὴν πρόκλησιν τοῦ διχασμοῦ, τοῦ ἀλληλοσπαραγμοῦ καὶ τῆς ἐξοντώσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Προσέτι διέπραξαν τεράστιον σφάλμα, διότι ἡ νίκη τῶν Ἑλλήνων ἀπετέλεσεν ἀντικείμενον κακῆς ἐκμεταλλεύσεως ἐκ μέρους ὡρισμένων, ἀξιοθρηνήτων, ὑποστηρικτῶν τῆς εἰρήνης, οἵτινες, οὐχὶ μόνον δὲν ἠρκέσθησαν εἰς τὸ ὅτι διεσώθησαν, ἀλλὰ ἐξελίχθησαν καὶ εἰς κατακτητάς, μὲ ἀποτέλεσμα σήμερον ὡρισμένοι λαοὶ τῆς Εὐρώπης μὲ παραδόσεις καὶ μὲ πολιτισμόν, νὰ στενάζουν ὑπὸ τὸ βάρος μιᾶς δουλείας πρωτοφανοῦς σκληρότητος καὶ πρωτοφανοῦς δυναταί τις νὰ εἴπῃ, εἰς τὰς δέλτους τῆς παγκοσμίου ἱστορίας.

Ἀκριβῶς, εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο, διεγείρεται ὁ Ἕλλην καὶ διερωτᾶται, ἂν ἤξιζε τὸν κόπον τόσος ἅγιος ἐνθουσιασμὸς καὶ τόση προσφορὰ αἵματος. Ὁ ἴδιος δίδει καὶ πάλιν τὴν προσήκουσαν ἀπάντησιν ὅτι, οἱ ἀγῶνες τῶν λαῶν δὲν κρίνονται ἀπὸ τὸ ὑλικὸν κέρδος, κρίνονται ἀπὸ τὸ ἠθικὸν περιεχόμενον καὶ τοιοῦτον διὰ τὸν ἀγωνιζόμενον Ἕλληνα ὑπῆρξε πάντοτε ἡ παθολογικὴ ἀγάπη πρὸς τὴν Ἐλευθερίαν, διὰ τῆς ὁποίας διασφαλίζονται αἱ τρεῖς θεμελιώδεις ἔννοιαι τῆς παραδόσεως καὶ τῆς ἱστορίας του, Πατρὶς - Θρησκεία - Οἰκογένεια.

Εἰς τὴν μνήμην τῶν ἡρωικῶς πεσόντων ἀδελφῶν μας ὑπὲρ τῶν ἐννοιῶν τούτων, κατὰ τὸν Ἑλληνοϊταλικὸν Πόλεμον, εὐλαβῶς ἀποτίομεν φόρον ὑπερτάτης τιμῆς, ἀναφωνοῦντες,

Αἰωνία αὐτῶν ἡ μνήμη!
Ζήτω ἡ Ἑλλάς!
Ζήτω ὁ Βασιλεύς!

Β. ΚΡΥΟΣ

Ο ΝΕΟΣ ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΤΑΞΕΩΣ κ. ΧΡ. ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΟΣ

Εἰς τὸν νέον Ὑπουργὸν τῆς Δημοσίας Τάξεως κ. Χ. Ἀποστολάκον, οἱ Ἀξιωματικοὶ καὶ κατώτεροι ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι ὑποβάλλουν εὐσεβῶς τὰς ἐγκαρδίους εὐχάς των ἐπὶ τῇ ἀναλήψει τοῦ Ὑπουργείου καὶ συγχαίρουν αὐτὸν θερμότατα.

Ὁ Ὑπουργὸς Δημοσίας Τάξεως κ. Χρῆστος Ἀποστολάκος διετέλεσε Πρόεδρος τῆς Α.Δ.Ε.Δ.Υ. (Ἀνωτάτη Διοίκησις Δημοσίων Ὑπαλλήλων καὶ Συνταξιούχων) ἐκλεγεὶς παμψηφεὶ ἐπὶ μίαν πενταετίαν (1957-1961). Διετέλεσε Διευθυντὴς Ὑπουργείου Ἐργασίας. Ἐξέδωσε τρία (3) συγγράμματα, τὰ ἑξῆς :

1) Συλλογικαὶ Συμβάσεις Ἐργασίας (2 τόμοι).
2) Πανδέκτης Ἀποδοχῶν Ἐργαζομένων (2 τόμοι).
3) Κράτος καὶ Δημόσιος Ὑπάλληλος.

Ἐκδίδει τὴν ἐφημερίδα «Λαϊκὸς Ἀγών».

Ἐξελέγη τρὶς βουλευτὴς Ἀθηνῶν κατὰ τὰ ἔτη 1961, 1963 καὶ 1964.

Ἐτιμήθη : 1) Μὲ τὸ παράσημον τοῦ Χρυσοῦ Σταυροῦ τῶν Ταξιαρχῶν τοῦ Φοίνικος. 2) Μὲ τὸ παράσημον τοῦ Χρυσοῦ Σταυροῦ τοῦ Παναγίου Τάφου.

Ο ΝΕΟΣ ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΟΥ ΑΣΤΥΝ. ΣΩΜΑΤΟΣ κ. Ε. ΚΑΡΑΜΠΕΤΣΟΣ

Ὁ ἀστυνομικὸς κόσμος ἐκφράζει τὴν ἱκανοποίησίν του καὶ συγχαίρει τὸν Ἀρχηγὸν κ. Εὐάγγελον Καραμπέτσον ἐπὶ τῇ προαγωγῇ του. Εὔχεται ὁλοψύχως ὅπως τὰ ἰδανικὰ καὶ αἱ προσδοκίαι τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος εὕρουν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῆς Ἀρχηγίας του τὴν πλήρη δικαίωσίν των, ἡ Ἀστυνομικὴ δὲ Ἰδέα λαμπρυνθῇ ἔτι περισσότερον ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου.

Ὁ Ἀρχηγὸς κ. Εὐάγγ. Καραμπέτσος ἐγεννήθη ἐν ἔτει 1904 εἰς τὸ Βασιλικὸν Κορινθίας. Κατετάγη εἰς τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα τὸ ἔτος 1926 μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ Ὑπαστυνόμου Β', ὡς πτυχιοῦχος Νομικῆς Σχολῆς, καὶ ἔκτοτε προήχθη: Τὸ 1929 εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ὑπαστυνόμου Α', τὸ 1934 εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀστυνόμου Β', τό 1941 εἰς Ἀστυνόμον Α', τὸ 1946 εἰς Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν Β' καὶ τὸ ἔτος 1952 εἰς Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν Α'. Τὸ τέλος τοῦ ἔτους 1962 τῷ ἀνετέθησαν καθήκοντα Ἐπιθεωρητοῦ τοῦ Σώματος, ἀπὸ δὲ τοῦ Μαρτίου 1964 μέχρι τῆς προαγωλῆς του ἤσκει τὰ καθήκοντα Ἀρχηγοῦ. Διώκησε κατὰ τήν μακρὰν σταδιοδρομίαν του μεγάλας καὶ νευραλγικὰς ὑπηρεσίας, ὡς τοῦ Α' Τμήματος Ἀθηνῶν κατὰ τὴν κατοχήν, τοῦ Κέντρου Ἀλλοδαπῶν Ἀθηνῶν, τῆς Ὑποδιευθύνσεως Τροχαίας Κινήσεως Ἀθηνῶν, τῆς Ὑποδιευθύνσεως Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν καὶ τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως πόλεως Ἀθηνῶν. Ἐτιμήθη διὰ πολλῶν παρασήμων καὶ μεταλλίων, ἑλληνικῶν καὶ ξένων, μεταξὺ τῶν ὁποίων: Α') Ἑλληνικῶν: 1) Ἀνωτέρου Ταξιάρχου τοῦ Τάγματος Γεωργίου τοῦ Α', 2) Ἀνωτέρου Ταξιάρχου τοῦ Φοίνικος, 3) Ἀστυνομικοῦ Σταυροῦ, 4) Μεταλλίου Ἐξαιρέτων Πράξεων, 5) Μεταλλίου Ἐθνικῆς Ἀντιστάσεως κ.λ. Β') Ξένων: 1) Ἀνωτέρου Ταξιάρχου τοῦ Τάγματος τῆς Σημαίας τῆς Γιουγκοσλαυΐας, 2) Ἀνωτέρου Ταξιάρχου τῆς Δημοκρατίας τῆς Τύνιδος, 3) Ταξιάρχου τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας, 4) Ταξιάρχου τοῦ Γιουγκοσλαυϊκοῦ Ἀστέρος, 5) Ταξιάρχου Ἡνωμένης Ἀραβικῆς Δημοκρατίας, 6) Ταξιάρχου τῆς Ὁμοσπόνδου Γερμανικῆς Δημοκρατίας, 7) Ταξιάρχου τοῦ Ἐθνικοῦ Τάγματος τῶν Κέδρων (Λιβάνου), 8) Ταξιάρχου τοῦ Τάγματας τῆς Τιμῆς τῆς Ἰταλικῆς Δημοκρατίας, 9) Ταξιάρχου Δανίας, 10) Χρυσοῦ Σταυροῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, 11) Σταυροῦ τοῦ Τάγματος τῶν Ἱπποτῶν (Ἱσπανίας), 12) Μεταλλίου Τιμῆς τῆς Γαλλικῆς Ἀστυνομίας κ.λ.

ΕΙΚΟΣΤΗ ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΟΥ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΕΘΝΩΝ (Ο. Η. Ε.)

Ὑπὸ τοῦ κ. **ΝΙΚ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ**

Στὶς 24 Ὀκτωβρίου 1965 συμπληρώθηκαν 20 χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ ἄρχισε νὰ ἰσχύη ὁ Χάρτης τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν, καὶ πανηγυρίζεται ὡς ἐπέτειος τοῦ διεθνοῦς αὐτοῦ ὀργανισμοῦ.

Ἡ ἡμέρα αὐτὴ γιορτάζεται ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ὅλων τῶν ἐθνῶν, καὶ κάθε χώρα ἐκδηλώνει τὴ χαρά της καὶ κάνει τὶς εὐχές της ἀνάλογα μὲ τὰ ἔθιμα ποὺ ἰσχύουν σ' αὐτή, ἀλλὰ ὅλοι πιστεύουν ὅτι οἱ λαοὶ τῆς γῆς θὰ μπορέσουν νὰ ζήσουν εἰρηνικὰ ἂν πιστέψουν στοὺς σκοποὺς καὶ τὰ ἰδανικὰ τοῦ καταστατικοῦ Χάρτου τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν.

Καὶ οἱ σκοποὶ αὐτοὶ καὶ τὰ ἰδανικὰ συνοψίζονται στὴ διατήρησι τῆς εἰρήνης στὸν κόσμο, στὴν ἀνάπτυξι φιλικῶν σχέσεων μεταξὺ τῶν ἐθνῶν, βασιζομένης στὸ σεβασμὸ τῆς ἰσοτιμίας καὶ τῆς αὐτοδιαθέσεως τῶν λαῶν, στὴ διαδήλωσι τῆς πίστεως στὰ θεμελιώδη δικαιώματα τοῦ ἀτόμου, στὴν ἐπιτυχία διεθνοῦς συνεργασίας καὶ στὴν ἐξύψωσι τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου ὅλων τῶν λαῶν.

Εἶναι γνωστὸ ὅτι ὁ Ο.Η.Ε. γεννήθηκε κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου, ἀπὸ τὰ κράτη τῶν λαῶν ποὺ ἐμάχοντο κατὰ τῆς βίας καὶ τῆς τυραννίας τῶν Ναζιστῶν καὶ Φασιστῶν. Τότε οἱ μεγάλοι ἡγέτες τῶν Ἐθνῶν σκέφτηκαν νὰ βροῦνε ἕνα σύστημα, μὲ τὸ ὁποῖο θὰ μποροῦσε νὰ ἀποτραπῆ ἡ ἐπανάληψις τοῦ πολέμου, ὕστερα ἀπὸ τὴ συντριβὴ τοῦ Ἄξονος καὶ νὰ ρυθμίζωνται ἔκτοτε εἰρηνικὰ οἱ σχέσεις μεταξὺ τῶν Κρατῶν.

Ἔτσι ὁ Καταστατικὸς Χάρτης τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν ποὺ ὑπεγράφη στὸν Ἅγιο Φραγκῖσκο πρὶν ἀπὸ 20 χρόνια, καὶ ἐδημοσιεύθη μετὰ τὴ λήξι τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου, ἀπετέλεσε τὴν ἀφετηρία γιὰ τὴν ἐξασφάλισι τῆς ΕΙΡΗΝΗΣ ποὺ θεωρεῖται καὶ εἶναι τὸ αἴτημα ὅλων τῶν ἀνθρώπων καὶ ὅλων τῶν λαῶν.

Ἀπὸ τότε πέρασε ὁ Ο.Η.Ε. πολλὲς δοκιμασίες ποὺ ἀφοροῦσαν τὴν πραγματοποίησι τῶν σκοπῶν καὶ ἐπιδιώξεών του, καὶ μία ἀπὸ τὶς δοκιμασίας αὐτὲς εἶναι ὅτι πολλὲς φορὲς ὁ ρόλος του καὶ οἱ ὑπηρεσίες του παραμερίστηκαν κατὰ τὴν διευθέτησι μερικῶν διαφορῶν μεταξὺ ὡρισμένων ἐθνῶν, γεγονὸς τὸ ὁποῖον γέμισε τὶς ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων μὲ τὴν ἀγωνία ἑνὸς νέου πολέμου. Τοῦτο προέρχεται ἀπὸ τὴν ὑποτίμησι τῶν κινδύνων τοὺς ὁποίους ἐγκυμονεῖ ἡ χρησιμοποίησις ἀπὸ ὡρισμένες χῶρες τῆς βίας γιὰ νὰ ἐπιτύχουν τοὺς σκοπούς των ἔξω ἀπὸ τὶς ὑποχρεώσεις ποὺ ἀνέλαβαν μὲ τὸ Χάρτη τοῦ Ο.Η.Ε., νὰ θέσουν δηλαδὴ ἐκτὸς νόμου τὸν πόλεμο σὰν μέσο ἐθνικῆς πολιτικῆς.

Γι' αὐτὸ τὰ Ἡνωμένα Ἔθνη ὥρισαν τὸ ἔτος 1965 ὡς «Ἔτος Διεθνοῦς Συνεργασίας». Καὶ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ θεωρηθῆ ὡς σχῆμα λόγου, ἀλλὰ ὡς πραγματικότης γιατὶ ἡ μεσολάβησις τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν ἔχει πολλὰ πετύχει ἀπὸ τὸ 1945 γύρω ἀπὸ τὶς βασικὲς ἐπιδιώξεις του.

Ἐκεῖ στὸν Ο.Η.Ε. δόθηκε ἡ ἀνεξαρτησία σὲ πολλὰ ἔθνη ποὺ ἐθεωροῦντο ἀποικίες, ἔτσι ποὺ σήμερα νὰ μετέχουν στὴ διεθνῆ τράπεζα συζητήσεων τοῦ ὀργανισμοῦ αὐτοῦ 116 κράτη καὶ νὰ συσκέπτωνται γιὰ νὰ βρίσκουν τὴ λύσι στὰ προβλήματα ἢ τὶς διαφορὲς ποὺ ἀνακύπτουν μεταξὺ τῶν ἐθνῶν, ὥστε νὰ μὴ καταφεύγουν στὸν πόλεμο μεταξύ τους.

Ἔτσι καὶ μόνο ἐξασφαλίζεται ἡ Διεθνὴς Εἰρήνη, ἡ συνεργασία, ἡ ἀλληλοβοήθεια καὶ ἡ πρόοδος τῆς Ἀνθρωπότητος.

Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΑΛΒΑΝΙΑ

« Ὦ ξεῖν' ἀγγέλλειν Ἕλλησιν ὅτι τῇδε
κείμεθα τῆς κείνων ῥήμασι πειθόμενοι »

Ὑπὸ τῆς ἐθνικῆς ποιητρίας Κυρίας **ΖΑΝΑΝΤΡΙΣ**

ΧΩΡΑ μικρὴ κι ἀσήμαντη, τὸ ὄνομά σου,
βροντοφωνήθηκεν ἀπ' τὸν καιρὸ ἐκεῖνον,
τ' ἄγονα σὰν ἐπάτησε τὰ χώματά σου,
ἡ μεγάλη γενιά!.. Ἡ Φυλὴ τῶν Ἑλλήνων!..

Στοῦ τρομεροῦ πολέμου τούτου τὸν ἀγῶνα,
γιὰ τὸ πρωτάθλημα ἐξεκίνησαν κι' αὐτοί...
Κι' ἤρθανε πρῶτοι καὶ σὲ τοῦτον τὸν αἰῶνα,
οἱ Ἑλληνολεβέντες μας... Οἱ Σταυραετοί!

«—Ἡ Πατρίδα!.. Ἡ Πατρίδα νὰ σωθῇ,
καὶ κανένας... καὶ κανένας ἂς μὴ μείνῃ!..»
Ἤτανε σὰν ὅρκος καὶ σὰν προσευχὴ
τὸ τραγοῦδι τοῦτο, στῶν παλληκαριῶν τὰ χείλη!..

Γιὰ ἕνα κλωνάρι ἀπὸ ἀγριελαία
τῶν Ὀλυμπιονικῶν τὰ ἐγγόνια πολεμοῦν!..
Παππού τους εἶχανε τὸν «γέρο—Ἡρακλέα»
κι' αὐτὸ ποτὲ δὲν τὸ ξεχνοῦν...—Δὲν τὸ ξεχνοῦν!..

Στὰ ὑψώματα τοῦ Κούτσι..., τῆς Γκρέμνιας, ἀκόμα
καὶ στὸ Μάλι-Κορὰπ, ποὺ χτυποῦν τοὺς ἀγροίκους,
οἱ Ἥρωές μας ποτίζουν μὲ αἷμα τὸ χῶμα,
κι' ἀντὶς οἱ Λύκοι νὰ τοὺς φᾶν, τρῶνε τοὺς «λύκους»!

Στὸν ἀπέραντο κάμπο τοῦ Δέβολι, ὅταν
ἐπερνοῦσαν γιὰ νὰ πᾶνε ψηλὰ στὶς κορφές,
ἀπὰ στὸν ἀγέρα σὰ νὰ πατοῦσαν φαινόταν
καὶ στὸν κάμπο κερδίζανε, τιμὲς καὶ τιμές...

Κι' ἦταν τὸ νέο πάλιν ΘΑΥΜΑ τοῦ Αἰῶνος...
Τὸ τολμηρό μας καὶ ἀθάνατο ἐκεῖνο «ΟΧΙ»
νὰ τὸ ἀποδείχνουν στὴ Μάχη τοῦ ἀγῶνος,
πεθαίνοντας μὲ ἀγκαλιὰ τὴν ξιφολόγχη!

Ὁ κορμοφάγος Μόραβας ἂς σοῦ τὸ εἰπῇ...
Τὸ Πόγραδετς... τὸ Ἰβὰν καὶ ἡ Τρεμπεσίνα...
Τοῦ «Ἑφτακόσια τριάντα ἕνα» ἡ κορφὴ—
ἂν εἴδανε ποτὲ παιδιά, καθὼς ἐκεῖνα!..

Ἡ τιμή μας ξακουσμένη ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη,
ἁπλωμένη στ' ἀπέραντα πλάτη τῆς στεριᾶς,
κι' ἀκόμα πέρ' ἀπ' τῶν Ὠκεανῶν τὰ μάκρη,
εἶναι τὸ Σύμβολον, τῆς ΕΘΝΙΚΗΣ ΜΑΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ!..

Τὰ τρόπαιά μας ποὺ ἀστράψανε μπροστά σου,
τῶν θριάμβων ἐκάμαν τὴν τρανὴ Λιτανεία!..

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΤΗΣ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΗΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΓΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ

Ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Ἐγκληματολογίας
εἰς τὴν Πάντειον Ἀνωτάτην Σχολὴν Πολιτικῶν
Ἐπιστημῶν κ. **ΙΩΑΝ. ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ε΄) Ἐπίσης ἕτερον γεγονός, ὅπερ ἀντικρύζει τις εἰς τὸν κόσμον τῆς ἀνθρωπότητος, εἶναι ἡ ὑπ' αὐτῆς ἐνσυνείδητος πτῆσις εἰς τὴν ἀ τ μ ο σ φ α ῖ ρ α ν τ ῶ ν ἀ ξ ι ῶ ν[86], ἵνα αὕτη ἐμψυχωθῇ, ἀντικρύζουσα ἰδεώδη καὶ ὁραματισμούς, ἰδανικὰ αἰτήματα καὶ νοσταλγικοὺς δεοντολογικοὺς κανόνας. Ἀτμοσφαῖραν ἀξιῶν θετικῶν καὶ ἀρνητικῶν, ἀξιῶν αἰσθησιακῶν, ζωικῶν, πνευματικῶν καὶ θρησκευτικῶν (Max Scheller). Τάξιν ἀξιῶν ἀποκαλυπτομένων ἐν τῷ Θεανθρώπῳ, ἀποτελοῦντος τὸ ἰδεῶδες τῆς ἁγιότητος, τὸ παντέλειον πρότυπον, τὸ ἰδεῶδες τοῦ ἀναμαρτήτου καὶ τῆς αὐτοαρετῆς, τὸν τύπον καὶ τὸ ἀρχέτυπον καὶ τὸν ὑπογραμμὸν τοῦ ἠθικοῦ βίου[87], «τὸ Φῶς τοῦ κόσμου»[88], «τὸν ἄρτον τῆς ζωῆς» καὶ τὴν «ὁδὸν πρὸς τὸν Πατέρα»[89].

Τὴν ὁποίαν τάξιν ἀξιῶν ποθεῖ τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων οὐχὶ ἁπλῶς νὰ διαγνώσῃ, ἀλλὰ ταὐτοχρόνως διψᾷ νὰ ἀκολουθήσῃ καὶ πραγματοποιήσῃ. Διότι ἡ ἀνθρωπότης, ἀκούουσα εὐκρινῶς τὴν ἰδανικὴν πρόσκλησιν, ἥτις ἀπευθύνεται ἐκ τοῦ ἀνακαλυφθέντος ὑπὸ ταύτης «κόσμου τῶν ἀξιῶν πρὸς τὸν πραγματικὸν κόσμον», τάσσει ὡς ὑψίστην δεοντολογικὴν προσταγὴν νὰ κατευθύνῃ τὴν «δραστηριότητα» αὐτῆς πρὸς τὰς ἀξίας καὶ νὰ καταστήσῃ τὰ πρὸς αὐτὴν «ἀπευθυνόμενα ἰδανικὰ αὐτῶν μηνύματα καὶ αἰτήματα σκοπὸν» τῆς δράσεώς της[90].

Καὶ νῦν ἐρωτῶμεν, ἅπασα ἡ τοιαύτη πραγματικότης τοῦ ἀ ξ ι ο λ ο γ ι κ ο ῦ ἀ θ λ ή μ α τ ο ς τῆς ἀνθρωπότητος πρὸς γνῶσιν τοῦ κόσμου τῶν ἀξιῶν καὶ πρὸς ἀξιολογικὸν προσανατολισμὸν τῆς δράσεώς της, εἶναι ἀποτέλεσμα τυχαίας συνδέ-

86. Wertphilosophie. Σχετικῶς «Fr. Klenk. Wert, Sein, Gott. 1942.», «O Kraus. Die Wertheorien. 1937»., «N. Hartmann. Ethik. 1926». κ.ἄ.

87. «Γρηγορίου Παπαμιχαήλ. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὡς ἱστορικὸν πρόσωπον. Ἔκδ. Ἀποστολικῆς Διακονίας. Ἀθῆναι. 1951», σ. 155.

88. Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην η΄ 12 : «Ἐγώ εἰμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου. Ὁ ἀκολουθῶν ἐμοὶ οὐ περιπατήσει ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἕξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς».

89. Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην ιδ΄ 6 : «Ἐγώ εἰμι ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωή. Οὐδεὶς ἔρχεται πρὸς τὸν πατέρα, εἰ μὴ δι' ἐμοῦ» στ΄ 35 : «Ἐγώ εἰμι ὁ ἄρτος τῆς ζωῆς. Ὁ ἐρχόμενος πρός με οὐ μὴ πεινάσῃ».

90. «Εὐαγγέλου Δ. Θεοδώρου. Χριστιανικὸς ἀνθρωπισμός. Ἔκδ. Ἀποστολικῆς Διακονίας. Ἀθῆναι 1951». σ. 44.

Πήραμε Κότινον στὰ σκληρὰ τὰ βουνά σου,
καὶ κοντά μας ἀκούστηκες, μικρὴ Ἀλβανία...

Ὑποταγμένοι πάντα στῆς Ἀλήθειας τὸν νόμο
καὶ στὸν ὅρκο τῶν μεγάλων μας προγόνων,
πρῶτοι ἀνοίγουμε τῆς Λευτεριᾶς τὸν δρόμο
καὶ τὴ Δάφνη παίρνουμε ὅλων τῶν ἀγώνων!

Μὰ τὴ δική σου τὴ Δάφνη, ὦ Ἀλβανία,
χλωρὴ θὰ τὴν ἔχουμε ἀτέλειωτα χρόνια...
Τοῦ Γένους θὰ θρέψουνε μ' αὐτή, τὴν Ἀνδρεία,
καὶ φυλαχτὸ θὰ τὴν κάνουν, παιδιά μας κι' ἐγγόνια!..

σεως κυττάρων καὶ τυχαίας ἀσυναρτήτου αἰτιοκρατίας καὶ δὲν δεικνύει τὸ καθ' ὅλου μεγαλεῖον τῆς ἀνθρωπότητος ὡς κόσμου ἐλευθέρων πνευματικῶν ὄντων, ἔχοντος ἐν ἑαυτῷ «σπίθια τοῦ οὐρανοῦ» ;

Ἐρωτῶμεν, δὲν εἶναι μεγαλειώδης πνοὴ ἐλευθέρων προσωπικοτήτων φερ' εἰπεῖν τὸ νόημα τοῦ ἡρωισμοῦ τῆς ἠθικῆς τόσων καὶ τόσων γνωστῶν ἢ καὶ ἀνωνύμων καὶ ἀφανῶν ἡρώων τῆς ἀρετῆς ἐντὸς τῶν κοινωνιῶν τῶν ἀνθρώπων[91] ; Ὡς ἐπίσης τὸ νόημα τῆς ζωῆς τόσον μεγάλων καὶ κορυφαίων μορφῶν τῆς ἀνθρωπίνης ἱστορίας, οἷοι οἱ Σωκράτης, Βούδδας κ.ἄ. ; Ἢ τὸ νόημα τῆς περιφρονήσεως τοῦ θανάτου ἐκ μέρους τῆς χορείας τῶν μαρτύρων τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης[92]; «Εἰ ἐμὲ ἐδίωξαν, καὶ ὑμᾶς διώξουσιν»[93]. Ἢ μήπως εἶναι τυχαῖον σύμπτωμα τὸ νόημα τοῦ ἡρωϊσμοῦ τῶν ἀνθρωπίνων ἀγωνιστῶν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας καὶ τὸ πνεῦμα τῆς αὐτοθυσίας των, ὅπερ κατ' ἐξοχὴν ἐνεσάρκωσεν ἐν τῇ ἱστορικῇ ἀνὰ τοὺς αἰῶνας πορείᾳ του ὁ ἀπὸ ἀπόψεως τεχνικοῦ καὶ ὑλικοῦ πλούτου ὑστερῶν, ἀλλ' οὐχ ἧττον πρωτεύων ἐν τῷ ἠθικῷ ψυχικῷ πολιτισμῷ Ἑλληνισμός ; Μήπως εἶναι τυχαῖον σύμπτωμα ὁ ἱερὸς φθόγγος τῶν Ἑλλήνων «Χαῖρε, ὦ χαῖρε, λευτεριά», ὁ ὁποῖος ἐσυντρόφευσε καὶ συντροφεύει διαρκῶς τὴν ἑλληνικὴν ἱστορίαν[94]; Μήπως

---

91. «Ε.Π. Παπανούτσου. Ὁ κόσμος τοῦ πνεύματος. Β'. Ἠθική. Ἀθῆναι. 1949». σ. 374 ἑπ. : «... ὑπάρχουν καὶ οἱ μικροὶ ἥρωες τῆς ἠθικῆς ζωῆς, ποὺ τὸ ἔργο τους δὲν ἔχει βέβαια ἀνάλογην ἔκταση καὶ βάθος, παρουσιάζει ὅμως τὰ ἴδια οὐσιαστικὰ γνωρίσματα : Εἶναι ἐλεύθερο καὶ ὑπεύθυνο, προσωπική, πνευματικὴ δημιουργία. Ἀπὸ τέτοιους μικρούς, ἀλλὰ γνησίους ἡρωϊσμοὺς λαμποκοπᾶ κάποτε ἡ ζωὴ ἀσημάντων κατὰ τὰ ἄλλα ἀνθρώπων, ποὺ μένουν ἄγνωστοι ἀνώνυμοι μάρτυρες, γιατὶ ἀπὸ ὑπερηφάνεια δὲν κατεδέχονται νὰ μιλοῦν γιὰ τὸ κατόρθωμά τους, ἀλλὰ ζοῦν μέσα στὴ σιωπὴ καὶ στὸν πόνο τὸ ἔργο τους... Ἀπήχησι λοιπὸν οὔτε θέλουν, οὔτε μπορεῖ νὰ ἔχει τὸ ἔργο τοῦτο. Ὡστόσο εἶναι γνήσια ἠθικό, κ' ἔχει ὅλα τὰ οὐσιαστικὰ γνωρίσματα τῆς πνευματικῆς δημιουργίας—εἶν' ἐλεύθερο καὶ ὑπεύθυνο, ὅπως καὶ τὸ ἔργο τῶν μεγάλων ἠθικῶν ἀναμορφωτῶν, ποὺ μὲ τὴ ζωή τους γράφουν τοὺς σταθμοὺς τῆς ἀνθρωπίνης ἱστορίας».

«Τοῦ αὐτοῦ» σ. 377 : «Ἡ ποίηση (δρᾶμα καὶ μυθιστόρημα), ποὺ στέκεται πολὺ πιὸ κοντὰ στὴ ζωὴ καὶ τὶς θύελλές της ἀπὸ τὴ στεγνὴ καὶ στὶς ἀφαιρέσεις βυθισμένη φιλοσοφικὴ σκέψη, ἔχει παραστήσει τοὺς ἠθικοὺς ἡρωισμοὺς καὶ μὲ τρόπο θαυμαστὸ ἔχει ἐμβαθύνει σὲ πολλὰ ἀπὸ τὰ προβλήματά τους. Μιὰ συστηματικὴ μελέτη τοῦ θέματος θὰ μποροῦσε μὲ τὴν διεισδυτικὴν ἀνάλυση τῶν περιπτώσεων νὰ φτάσει καὶ σὲ μιὰν ἀποκαλυπτικὴ τυπολογία τῶν ἠθικῶν χαρακτήρων».

92. Πρβλ. «Εὐαγγέλου Δ. Θεοδώρου. Ἱστορία τοῦ Χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ. Ἀθῆναι. 1950.» σ. 73 ἑπ. : «Ἡ ψυχολογία τῶν χριστιανῶν μαρτύρων. Τά... μαρτυρολόγια κατὰ τρόπον ἀπέριττον καὶ ἁπλοῦν μεταθέτουν ἡμᾶς εἰς τὴν ὡραίαν καὶ φωτεινὴν ἀτμόσφαιραν, ἐν ᾗ ἐξεκολάπτοντο καὶ ἐτελεσιουργοῦντο τὰ ἅγια καὶ ἀπαράμιλλα ἐκεῖνα συναισθήματα, ἅτινα ἐθέρμαινον καὶ ἐκίνουν τὴν ψυχὴν τῶν μαρτύρων καὶ ἐπιτρέπουν εἰς ἡμᾶς νὰ ἀξιολογήσωμεν τὸ μοναδικὸν ἐν τῇ παγκοσμίῳ ἱστορίᾳ φαινόμενον τοῦ χριστιανικοῦ μαρτυρίου... Τὸ χριστιανικὸν μαρτύριον οὐδόλως εἶναι ἀποτέλεσμα παθολογικῶν «ἐνθουσιαστικῶν τάσεων», γεννωμένων ἐκ νοσηροῦ θρησκευτικοῦ μυστικισμοῦ, ἀποξενωμένου τῆς ζωῆς καὶ πραγματικότητος..., ἀλλ' εἶναι ἀποτέλεσμα θερμῆς πίστεως, ἥτις ἐν τῇ ἱεραρχικῇ κλίμακι καὶ διαβαθμίσει τῶν ἀξιῶν θέτει ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην ἀξίαν τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἀφοσίωσιν πρὸς τὸν Χριστόν... Ἐν τῇ πίστει καὶ ἀγάπῃ αὐτῇ εὑρίσκεται τὸ μυστικὸν τῆς ἐσωτερικῆς δυνάμεως καὶ χαρᾶς, μεθ' ἧς οἱ μάρτυρες ὑφίστανται τὰ ποικίλα βασανιστήρια. Οὗτοι δὲν περιορίζουν τὰ πλαίσια τῆς ζωῆς ἐντὸς τῆς αἰσθητῆς καὶ ὁρατῆς πραγματικότητος, ἀλλ' ἐντάσσουν τὰς ἐπιγείους ἀξίας καὶ συναρτήσεις ἐντὸς τῶν ὑπερκειμένων συναρτήσεων τοῦ πνευματικοῦ κόσμου, ἔχοντες τὸ μακάριον βίωμα τῶν ἀσυλλήπτων μυστηρίων τῆς «ἐλπιζομένης» καὶ μὴ «βλεπομένης» (Ἑβρ. ια'. 1) οὐρανίου πραγματικότητος». Ὅρα καὶ «Εὐαγγέλου Δ. Θεοδώρου. Ἡρωΐδες τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης. Βιβλιοθήκη τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας. Ἀθῆναι. 1949 »).

93. Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην ιε' 20.

94. Ἐκ τοῦ ὑπερόχως ὡραίου πανηγυρικοῦ λόγου τοῦ ἐκφωνηθέντος κατὰ τὴν 25ην Μαρτίου 1957 ἐν τῷ πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τῆς φιλοσοφίας ἐν τῷ πανεπιστημίῳ καὶ ἐν τῇ Παντείῳ ἀνωτάτῃ σχολῇ πολιτικῶν ἐπιστημῶν Ἰωάννου Ν. Θεοδωρακοπούλου («Ἔκδοσις 1957. Ἀθῆναι» σ. 5) : «Ὁ δεύτερος χαρμόσυνος φθόγγος τῆς σημερινῆς μεγάλης ἡμέρας, ὁ ὁποῖος ἐγκαινιάζει τὸν ἐνιαυτὸν τῶν Ἑλλήνων εἶναι τὸ «χαῖρε, ὦ χαῖρε, λευτεριά». Καὶ ὁ ἐνιαυτὸς τῶν Ἑλλήνων εἶναι τὸ 1821, τὸ ἔτος τῆς ἀναστάσεως τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους. Αἱ-

εἶναι τυχαῖον σύμπτωμα τὸ νόημα τοῦ θείου κάλλους τῶν ἀγωνιστῶν ὑπὲρ τῆς δικαιοσύνης καὶ ὑπὲρ τοῦ ἠθικοῦ κανόνος, γεννήματος τῆς ψυχῆς τοῦ Σωκράτους, καθ' ὃν «εἰ ἀναγκαῖον εἴη ἀδικεῖσθαι ἢ ἀδικεῖν, ἑλοίμην ἂν ἀδικεῖσθαι ἢ ἀδικεῖν». Εἰς τοὺς ὁποίους ἀγωνιστὰς ἀναφέρεται καὶ ἡ «μουσικὴ τῶν μακαρισμῶν» τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου: «Μακάριοι οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην». Καὶ τὴν ὁποίαν δικαιοσύνην ὁ καλλιτέχνης τοῦ βιβλικοῦ λόγου Σταῦρος Α. Νικολαΐδης, συνδέει μετὰ τῆς ἀγάπης[95]: «Νὰ πρόκειται ἆρά γε γιὰ τὴν δικαιοσύνην τῶν ἀνθρώπων—τὴν συμμόρφωσιν πρὸς τοὺς κώδικας τῶν ἀνθρωπίνων νόμων ἢ καὶ ἔστω γιὰ τὴν δικαιοσύνην τοῦ Νόμου καὶ τῶν Προφητῶν, ὅπως τοὺς ἐξηγοῦσε ἡ Φαρισαϊκὴ ὑποκρισία καὶ ὁ Σαδδουκαϊκὸς ὀρθολογισμός; Ὄχι. Ἡ δικαιοσύνη τοῦ Ἰησοῦ πηγάζει ἀπὸ τὶς μυστικὲς πηγὲς τῆς στοργῆς καὶ ὁδηγεῖ πρὸς τὴν μεγάλην θάλασσαν τῆς ἀγάπης. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ὁμοεθνεῖς, ὁμόπιστοι καὶ ἀλλόπιστοι, φίλοι καὶ ἐχθροί, ὅλοι πρέπει νὰ εἶναι ἀντικείμενα τῆς δικαιοσύνης μας. Καὶ τῆς δικαιοσύνης αὐτῆς ἡ πεῖνα θὰ ἱκανοποιηθῇ καὶ ἡ δίψα θὰ σβήσῃ, μόνον, ὅταν ὁλοκληρωθῇ καὶ πλημμυρίσῃ παντοῦ τὸ πνεῦμα τῆς ἀγάπης».

Καὶ ὅμως ἅπαντες οἱ ἀνωτέρω ἀγωνισταὶ καὶ ἥρωες τῆς ἀξιολογικῆς ζωῆς δὲν ἦσαν οὔτε ὑπεράνθρωποι, οὔτε ὑπερφυσικά ὄντα, ζῶντα οἱονεὶ ἐκτὸς τῆς φυσικῆς πραγματικότητος. Ἀλλ' ἦσαν καὶ οὗτοι ἄνθρωποι, ἔχοντες σάρκα καὶ ὀστᾶ καὶ αἷμα, ὡς καὶ ποικίλους ἐπιγείους δεσμούς[96].

στ') Ὡσαύτως ἕτερον ἀναμφισβήτητον γεγονός, ὅπερ ἀντικρύζει τις κατὰ τὴν διαδρομὴν τῆς ἱστορίας τῆς ἀνθρωπότητος κατὰ τὴν γηΐνην της πορείαν, εἶναι ἡ ἀκατάπαυστος διείσδυσίς της ἐντὸς τῆς φύσεως καὶ τῶν μυστικῶν της καὶ ἡ ἀκατάπαυστος πτῆσις της ἀπὸ κατακτήσεων εἰς κ α τ α κ τ ή σ ε ι ς. Καὶ τοιουτοτρόπως, βλέπει τις συνεχῶς νὰ ἀποσβέννυται ἡ μία ἐποχὴ καταπληκτικῶν κατακτήσεων καὶ συνεχῶς νὰ προβάλῃ μία ἄλλη νέων ἔτι καταπληκτικωτέρων, ἡ ὁποία νὰ διανοίγῃ ἐνώπιον τῆς ἀνθρωπότητος συνεχῶς καὶ νέους ὁρίζοντας καὶ νὰ καλῇ αὐτὴν διαρκῶς πρὸς νέους προσανατολισμούς. Διὰ νὰ καταρρίπτῃ πάλιν ἡ ἀνθρωπότης τὰ ὀρθούμενα νέα ἐμπόδια καὶ νὰ τολμᾷ νέας πτήσεις καὶ νέας ἀνόδους εἰς νέας κορυφάς, συνεχῶς κερδίζουσα νέαν σοφίαν καὶ συνεχῶς κερδίζουσα νέαν δύναμιν.

Καὶ τοιουτοτρόπως ἡ ἀνθρωπότης συνεχῶς προχωρεῖ καὶ συνεχῶς ἀνέρχε-

---

ώνων μαρτύρια καὶ πόνοι, πόνοι καὶ μαρτύρια ἀνήκουστα καὶ ἀνέκφραστα μετουσιώνονται τώρα εἰς τὸν νικηφόρον καὶ ἅγιον αὐτὸν φθόγγον, ὁ ὁποῖος ἀπαλύνει τὰ πονεμένα στήθη τῶν Ἑλλήνων. «Χαῖρε, ὦ χαῖρε λευτεριά» ἀκούεται ἀπὸ παντοῦ. Καὶ πᾶσα ἡ γῆ βοᾷ μετ' εὐφροσύνης «χαῖρε, ὦ χαῖρε, λευτεριά». Καὶ τὰ βουνὰ καὶ τὰ δάση. καὶ τὰ λαγκάδια καὶ οἱ λόγγοι καὶ οἱ κάμποι καὶ τὰ πελάγη ἀντηχοῦν «χαῖρε, ὦ χαῖρε, λευτεριά». Καὶ ὁ χαρμόσυνος ὕμνος ἀναπέμπεται εἰς τὸν ἅγιον αἰθέρα ὡς θυμίαμα ἱερὸν εἰς τοὺς Θεούς. Καὶ οἱ πανευδαίμονες θεοί, οἱ αἰωνίως νέοι, τὰ πανάρχαια πνεύματα τοῦ τόπου, οἱ Θεοί, οἱ ὁποῖοι ἄλλοτε συνώδευσαν τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης, ἀγάλλονται τώρα, καθὼς ἀκούουν ἀπὸ τὸ στόμα τῶν ἀπογόνων καὶ εἰς τὴν αὐτὴν γλῶσσαν τὸ «χαῖρε, ὦ χαῖρε, λευτεριά». Ἀγάλλονται, καθὼς βλέπουν τὸ «ἠγαπημένον νεόφυτον» τῆς ἐλευθερίας νὰ βλαστάνῃ, ν' ἀνθίζῃ καὶ νὰ καρποφορῇ εἰς τὴν λατρευτὴν των γῆν. Ἀγαλλιοῦν οἱ Θεοί, καθὼς βλέπουν τοὺς νέους Ἕλληνας νὰ ἐξέρχωνται ἀπὸ τὸ ἔρεβος τῆς δουλείας, νὰ καταλύουν τὰ δεσμὰ τοῦ ζυγοῦ καὶ νὰ ὑψώνουν καὶ πάλιν εἰς τὰ παλαιὰ ἱερὰ βάθρα,
τὰ ὁποῖα εἶχον σκεπασθῇ ἀπὸ τὴν τέφραν τῶν ἐρειπίων, τὰ πάγκαλα ἀγάλματά των καὶ τὸ ἄγαλμα τοῦ ἐλευθέρου ἀνθρώπου. Πόσα δάκρυα καὶ πόσα αἵματα ἐχύθηκαν καὶ πόσος θάνατος ἁπλώθηκε καὶ πόσα ἀκόμη δάκρυα καὶ πόσα αἵματα καὶ πόσος φρικτὸς θάνατος θὰ ἁπλωθῇ διὰ νὰ ἐπανεύρῃ ἡ ἐλευθερία τὴν ἀρχαίαν της πατρίδα καὶ δόξαν! Τοῦτο ἀναλογίζονται τώρα οἱ πανευδαίμονες Θεοὶ καὶ δακρύζουν, δακρύζουν ἀπὸ χαρά...».

95. «Σταύρου Α. Νικολαΐδου». Ὁ Ναζωραῖος. Ἀθῆναι. 1940». σ. 198 ἑπ. καὶ «Χρυσοῦ Εὐελπίδη. Ἡ πολιτεία τῶν νέων. Ἀθῆναι. 1957.» σ. 138 ἑπ.: («Ἡ δικαιοσύνη δικάζεται», (σ. 147: «Τὸ ἔργο μας θὰ ὁλοκληρωθῇ, ὅταν μάθουμε τὸν κόσμο ν' ἀγαπᾶ κι' ὄχι νὰ μισῇ»).

96. «Εὐαγγέλου Δ. Θεοδώρου. Ἱστορία τοῦ χριστιανικοῦ ἀνθρωπισμοῦ. Ἀθῆναι. 1950.» σ. 74.

ται διαρκῶς, διψῶσα καὶ διαρκῶς ποθοῦσα, ἀκάματος, ἀνεξάντλητος, θριαμβεύτρια πρὸς τὸ χάος τοῦ ἀπείρου, τὸ «χωρὶς τέρμα». Πρὸς ἀδιακόπως νέους καιροὺς ἀενάως μεγαλυτέρων δυνατοτήτων καὶ ἀενάως μεγαλυτέρων κινδύνων. Ὢ τῆς συγχρόνου ἐποχῆς, ἥτις ἐγέννησε τὴν ἀτομικὴν ἐνέργειαν καὶ τοὺς ἀνθρωπίνους δορυφόρους τῆς γῆς.

Ἀληθῶς, ὡς ἔλεγεν ὁ μέγας τραγικὸς Σοφοκλῆς (Ἀντιγόνη, στίχ. 332-360),

«Πολλὰ τὰ δεινὰ κοὐδὲν
ἀνθρώπου δεινότερον πέλει·
. . . . . .
ἄπορες ἐπ' οὐδὲν ἔρχεται
τὸ μέλλον· Ἅιδα μόνον
φεύξιν οὐκ ἐπάξεται».

Ἀνθρώπινοι κατακτήσεις ἰλιγγιώδους μεγαλείου καὶ δέους. Παραστατικωτάτη ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης ἡ περιγραφὴ τοῦ ἀριστοτέχνου τοῦ δημοσιογραφικοῦ λόγου Θ. Παπακωνσταντίνου (Ἐφημερὶς «Ἐλευθερία» τῶν Ἀθηνῶν τῆς 13 Ὀκτωβρίου 1957) διὰ τὸ νέον ἀνθρώπινον ἐπίτευγμα τοῦ τεχνητοῦ δορυφόρου:

«Ἀπὸ δεκαημέρου τώρα ἔχει προστεθῇ εἰς τὸ σύμπαν καὶ κινεῖται, συμφώνως πρὸς τοὺς νόμους τῆς ἁρμονίας του, ἕνας νέος ἀστήρ. Δὲν εἶναι τυχαῖον τέκνον τοῦ χάους. Χεῖρες θνητῶν, οἱ ὁποῖοι σφαδάζουν ἐπάνω εἰς τὸν φλοιὸν ἑνὸς κόκκου τοῦ ἀπείρου, τὸν κατεσκεύασαν καὶ τὸν ἐξεσφενδόνισαν μὲ τὴν τιτανικὴν δύναμιν τοῦ πνεύματος. Ἡ ζωή του θὰ εἶναι ἐφήμερος. Τὸ μήνυμά του ὅμως ἀποτελεῖ τὴν ἔναρξιν μιᾶς νέας ἐποχῆς διὰ τὸ ἀνθρώπινον γένος: τῆς πλανητικῆς.

»Ἡ ἐξαπόλυσις τοῦ τεχνητοῦ δορυφόρου εἶναι τὸ μεγαλύτερον μετὰ τὴν διάσπασιν τοῦ ἀτόμου ἐπίτευγμα τῆς παγκοσμίου ἀδελφότητος τῆς ἐπιστήμης. Δώδεκα μόλις ἔτη χωρίζουν τὰ δύο κοσμοϊστορικὰ γεγονότα. Ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου βραχύνει ἰλιγγιωδῶς τὰς προθεσμίας, ποὺ τάσσει εἰς τὸν ἑαυτόν του, καὶ μεγαλώνει ἐκθαμβωτικῶς τὰ ἅλματα, ποὺ ἐπιχειρεῖ. Προχθὲς ὑπέταξε τὸ ἀπειροελάχιστον τοῦ μικροκόσμου μὲ τὴν ἐωσφορικὴν δύναμίν του. Τώρα κάμνει τὸν περίπατόν του ὡς κυρίαρχος εἰς τὰ χάη τοῦ μακροκόσμου. Καὶ αὔριον;

»Ὁ τεχνητὸς δορυφόρος, ποὺ στρέφεται περὶ τὴν γῆν ἀπὸ τῆς προπαρελθούσης Παρασκευῆς, εἶναι ἕνα ἱπτάμενον ἐπιστημονικὸν ἐργαστήριον. Ταυτοχρόνως ὅμως εἶναι καὶ τὸ πρῶτον βῆμα τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὴν κατάκτησιν τοῦ διαστήματος. Διότι ἡ ἐπιτυχὴς ἔνταξίς του εἰς τὸν ρυθμὸν τῆς περιδινήσεως τῶν οὐρανίων σωμάτων, ἀποδεικνύει ὅτι ἡ γηίνη ἐπιστήμη, ἡ ὁποία εἶναι ἐνιαία, ὑπερενίκησε μὲ τὰς φοβερὰς προόδους της τὸν καθηλωτικὸν νόμον τῆς βαρύτητος καὶ ἐδημιούργησε τὰς προϋποθέσεις ἁλματώδους διευρύνσεως τῆς γνώσεως τοῦ κόσμου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ζῇ ὁ ἄνθρωπος.

»Χρειάζεται μεγάλη ἀφαιρετικὴ προσπάθεια καὶ ἱκανότης διὰ νὰ αἰσθηνθῇ κανεὶς ἀμιγῆ χαρὰν ἀπὸ τὸ ἰλιγγιῶδες αὐτὸ ἅλμα. Ὑπερηφάνειαν αἰσθάνεται διὰ τὰ ἐπιτεύγματα καὶ τὰς περαιτέρω δυνατότητας τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος. Ταυτοχρόνως ὅμως βλέπει μετὰ δέους ν' ἀνακύπτουν πλεῖστα ὅσα προβλήματα, πολὺ χθαμαλὰ ἐν συγκρίσει μὲ τὰ ὕψη τῆς περιδινήσεως τοῦ δορυφόρου, ἀλλὰ καὶ πολὺ ἀνθρώπινα. Εἰς ἓν ἐρώτημα δύνανται νὰ συνοψισθοῦν ὅλα αὐτὰ τὰ προβλήματα: Ποῦ θὰ ὁδηγήσῃ αὐτὴ ἡ πρόοδος;»

Δὲν εἶχε δὲ παντάπασι ἄδικον ὁ Μ. Β. Κωτσόπουλος[97] γράφων: «Μποροῦμε νὰ εἰποῦμε ὅτι ἀπὸ τώρα μία νέα ἐποχὴ γιὰ τὴν ἱστορία ἀρχίζει, ποὺ θὰ ἔχῃ

97. «Μ. Β. Κωστοπούλου. Τὸ τέλος τῶν νέων χρόνων. Περιοδ. «Ἀκτῖνες». Τεῦχος 162. Ἀθῆναι. 1955.» σ. 313.

τὸν κίνδυνο γιὰ κύριο χαρακτηριστικό. Ἀπὸ τώρα καὶ γιὰ πάντα ὁ ἄνθρωπος θὰ ζῇ κάτω ἀπὸ τὴν ἀπειλὴ ἑνὸς κινδύνου, ποὺ μεγαλώνει ἀκατάπαυστα. Ἆρα γε τὸ ἔργο του θὰ πάρῃ τὴ μορφή, ποὺ τοῦ ταιριάζει; Ἡ ἀνθρωπότης, ἡ σημερινή, ἔχει κληρονομήσει μιὰ βαρειὰ ὑποχρέωσι. Ἔχει νὰ κυβερνήσῃ τὴ δύναμι, ποὺ κερδήθηκε ὡς τώρα. Ν' ἀποκτήσῃ δύναμι στὴ δύναμί της... Στοὺς καιρούς, ποὺ ἔρχονται... ἡ ἀνθρωπίνη, προσωπικότης καλεῖται ν' ἀποδείξῃ, ὡς ποιὸ σημεῖο εἶναι ἱκανὴ ν' ἀντιμετωπίσῃ ὅλες τὶς καταστάσεις τοῦ ἐξαναγκασμοῦ, τοῦ κινδύνου καὶ τῆς μονώσεως, ποὺ ἔφερε ὁ ρυθμὸς τῆς ζωῆς».

Θέαμα, ὅπερ συναρπάζει τὸν ἐνορῶντα τὸ μεγαλεῖον τῶν ἀνθρωπίνων ἀνακαλύψεων καὶ ἐφευρέσεων, τὸ ὁποῖον τὸν μεταφέρει εἰς σφαῖρας ὑψηλοτέρας καὶ ἐμβάλλει αὐτὸν εἰς στοχασμοὺς καὶ εἰς φόβον καὶ εἰς ἔκτασιν.

Καὶ συνεχίζοντες διερωτώμεθα, ἅπασαι αἱ ἀφάνταστοι αὗται κατακτήσεις τῶν μυστηρίων τῆς φύσεως ἐκ μέρους τῆς ἀνθρωπότητος ὀφείλονται εἰς τυχαίαν καὶ τυφλὴν μηχανοκρατίαν καὶ δὲν ἀποτελοῦσι πνευματικὰ ἀθλήματα τεραστίας ὀλκῆς ἐκ μέρους κόσμου ἐλευθέρων ὑπευθύνων δημιουργικῶν προσωπικοτήτων;

ζ') Ὡσαύτως ἕτερον θαυμαστὸν γεγονός, ὅπερ ἀντικρύζει τις ὁρῶν τὰ ἐπιτεύγματα τῆς ἀνθρωπότητος, εἶναι ἡ δημιουργία ὑπ' αὐτῆς πολιτισμοῦ. Ἀντικρύζει τις τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι «ἔχτισαν, ἔπλασαν, ὁμόρφηναν τὸν κόσμο», διότι ἐδημιούργησαν ἐν ἄλλο βασίλειον πολιτισμοῦ, κείμενον ὑπὲρ τὸ βασίλειον τῆς φύσεως. Καὶ οὕτως ἀπέδειξαν ὅτι δὲν ἀνήκουν μόνον εἰς τὸν φυσικόν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν ἱστορικὸν κόσμον. Διότι, ἐὰν ὡς ὀργανισμοὶ ἐντάσσωνται ἐντὸς τοῦ φυσικῶς γίγνεσθαι, ἀφ' ἑτέρου ὡς πνευματικαὶ ὀντότητες γίνονται οἱ δημιουργοὶ «τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἱστορικῆς γενικῶς πραγματικότητος»[98].

Καὶ διὰ τοῦ ἐπιτεύγματος τοῦ πολιτισμοῦ ἐνεκολπώθη τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων καὶ τὸ στοιχεῖον τῆς εὐθύνης. Διότι ἐμφανίζεται πλέον αὕτη ὡς «τὸ ὑπεύθυνο δημιούργημα, ποὺ ἔχει τὸ προνόμιο, μὰ καὶ τὴν εὐθύνην νὰ εἶναι δημιουργὸς παράπλευρα στὸ μεγάλο Δημιουργό». Καὶ «στὴν ὑπεύθυνη αὐτὴ δημιουργικὴ πορεία ὁ κόσμος τῶν ἀνθρωπίνων τέκνων τῆς γῆς «βαδίζει ὅλο καὶ πρὸς τὰ ἐπάνω, ὅλο καὶ ψηλότερα, φέρεται πρὸς τὴν τελειότητα, ὡς τὸν Θεόν», «ὡς τὸν θεῖο θρόνο»[99], πρὸς τὴν θέωσιν.

Καὶ ἐρωτῶμεν καὶ πάλιν, τὸ ἔργον τοῦτο τῆς ἱστορίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ εἶναι τυχαῖον ἀποτέλεσμα τυφλῶν μηχανικῶν αἰτίων καὶ οὐχὶ δημιούργημα τῆς ἐλευθέρας ὑπευθύνου συνειδήσεως καὶ ἐλευθέρας πρωτοβουλίας καὶ ἐλευθέρας δραστηριότητος τῆς ἀνθρωπότητος;

(Συνεχίζεται)

98. «Ἰωάννου Ν. Θεοδωροπούλου. Μαθήματα Φιλοσοφίας τῆς Ἱστορίας καὶ τοῦ Πολιτισμοῦ. Ἀθῆναι. 1956.» σ. 3.

99. «Π. Μελίτη. Τὸ πρόσταγμα καὶ τὸ πρόβλημα. Περιοδ. «Ἀκτῖνες». Τεῦχος 110. Ἀθῆναι. 1950.» σ. 481.

ΜΙΑ ΠΥΡΚΑΪΑ ΠΟΥ ΚΡΥΒΕΙ ΦΟΒΕΡΟ ΚΑΙ ΣΑΤΑΝΙΚΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΛΕΩΤΣΑΚΟΥ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο καὶ τέλος)

Μόλις εἴχαμε τελειώσει καὶ νά σου, εἴδαμε νὰ καταφθάνη ὁ τότε διοικητὴς τοῦ 7ου τμήματος Χωροφυλακῆς, ὑπομοίραρχος Χατζηδάκης, μὲ ἕνα ἀνθυπασπιστὴ γιὰ νὰ κάνουν αὐτοψία καὶ ἔρευνα. Καὶ ὁ ἄνθρωπος ἔπεσε ἀπὸ τὰ σύννεφα ὅταν τοῦ εἴπαμε πὼς ὅλη αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις ἦταν ἕνα στυγερὸ ἔγκλημα καὶ τὸ πῶς εἶχε γίνει. Ὅταν τοῦ εἴπαμε ὅτι πρῶτα εἶχαν στραγγαλίσει τὴν γρηὰ μὲ σπάγγο καὶ ὕστερα ὅτι τῆς εἶχαν χώσει στὸ στόμα ἕνα πισκίρι γιὰ νὰ εἶναι ἀπολύτως βέβαιοι ὅτι τὴν εἶχαν πνίξει.

—Μήπως αὐτοκτόνησε ἡ γρηά ; ρώτησε ὁ ὑπομοίραρχος. Κάτι τέτοιο θὰ ἔγινε, θὰ ἔδεσε τὸν σπάγγο μόνη της ἀφοῦ ἔβαλε τὸ πισκίρι στὸ στόμα της καὶ ἀφοῦ εἶχε ἀνάψει τὰ κεριὰ γιὰ νὰ πάρη φωτιὰ τὸ σπίτι.

—Μᾶς δουλεύεις κύριε ἀστυνόμε ; παρατήρησα.

—Ἐσεῖς μοῦ φαίνεται ὅτι μὲ δουλεύετε μὲ τὰ ὅσα μοῦ λέτε γιὰ ἔγκλημα καὶ γιὰ ληστεία.

—Πετάξου στὸ νεκροτομεῖο γιὰ νὰ μάθης, τοῦ εἶπα.

—Δὲν ἔλαβα ἀκόμα τὴν ἰατροδικαστικὴ ἔκθεσι, παρατήρησε. Θὰ τὴ λάβω καὶ τότε θὰ ἀρχίσω προανάκρισι καὶ θὰ ἀναφέρω.

Εἴχαμε πικρὰ πεῖρα ἀπὸ μερικοὺς στενόμυαλους γραφειοκράτες καὶ γι' αὐτὸ χωρὶς νὰ χάσουμε καιρὸ καὶ νὰ περιμένουμε πρωτόκολλα, διεκπεραιώσεις καὶ «συνημμένα» καὶ ἀφοῦ εἴχαμε κάνει τὴν δημοσιογραφική μας δουλειὰ ἐτρέξαμε ἀμέσως στὴν Εἰσαγγελία τῶν Πλημμελιοδικῶν ποὺ ἦταν τότε στὴν ἀρχὴ τῆς ὁδοῦ Χαριλάου Τρικούπη καὶ εἰδοποιήσαμε τὸν μακαρίτη τὸν Εἰσαγγελέα Γεώργιο Κιουρτάσκη. Καὶ αὐτὸς ἀμέσως, ἀφοῦ βεβαιώθηκε μὲ ἕνα του τηλεφώνημα στὸ νεκροτομεῖο, ἐχαρακτήρισε τὸ ἀδίκημα ὡς ληστεία μετὰ φόνου καὶ ἐμπρησμὸ καὶ ἀνέθεσε τὴν ἐνέργεια τακτικῶν ἀνακρίσεων στὸν τότε ἀνακριτὴ τοῦ 5ου τμήματος Παναγιώτη Ρουμελιανάκη, ποὺ τὸν ἐκτιμοῦσε πολὺ καὶ ποὺ τοῦ ἀνέθετε ὅλα τὰ σοβαρὰ ἐγκλήματα. Καὶ ἡ ἀνάκρισις γιὰ τὸ σατανικὸ ἔγκλημα ἄρχιζε.

Μὰ ὡς ποὺ ν' ἀρχίση ἡ ἐπίσημη ἀνάκρισις, πάντα κάπως δυσκολοκίνητη, ἀφοῦ δεσμεύεται ἀπὸ τύπους, νόμους καὶ δικονομίες, ἐμεῖς οἱ ἀστυνομικοὶ ρεπόρτερς, πάντα βιαστικοί, εἴχαμε κάνη τὴν δική μας πρόχειρη ἐξέτασι. Μιὰ γρήγορη καὶ χωρὶς δικονομικοὺς τύπους ἀνεπίσημη, μὰ σωστὴ ἀνάκρισι. Ἔτσι μάθαμε ὅτι τὴν πυρκαϊὰ στὸ ἰσόγειο σπίτι τῆς Ἑλένης Μωρονοπούλου εὐτυχῶς εἶχε ἀντιληφθῆ ἀμέσως ὁ γείτονας τραπεζιτικὸς ὑπάλληλος Σκαρλᾶτος, ποὺ ἔμενε ἀκριβῶς στὴ διασταύρωσι τῶν ὁδῶν Πιπίνου καὶ Φυλῆς. Ἄρχισε νὰ φωνάζη καὶ νὰ καλῆ σὲ βοήθεια, ξεσήκωσε τὴν γειτονιὰ καὶ ἀπὸ κάποιο διανυκτερεῦον κέντρον τῆς ὁδοῦ Γ' Σεπτεμβρίου, κοντὰ στὴν πλατεία Βικτωρίας, ποὺ κατὰ σύμπτωσι εἶχε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τηλέφωνο, ἐτηλεφώνησαν ἀμέσως στὴν πυροσβεστικὴ ὑπηρεσία καὶ στὸ 7ο τμῆμα ἀσφαλείας Χωροφυλακῆς. Οἱ ἀντλίες, ὅπως τότε καὶ λόγω τῆς ὥρας δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ κίνησις στοὺς δρόμους, φθάσανε μέσα σὲ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας καὶ ἄρχισαν ἀμέσως τὴ δουλειά τους καὶ κατώρθωσαν νὰ σβήσουν πολὺ γρήγορα τὴν φωτιὰ καὶ νὰ σώσουν τὸ σπίτι, ἀφοῦ εἶχε πέσει ἡ σκεπή. Σ' αὐτὰ τὰ λίγα λεπτὰ ποὺ ἐμεσολάβησαν, ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποὺ ὁ Σκαρλᾶτος εἶχε δῆ τὴν φωτιὰ καὶ ἴσα μὲ τὸ νὰ εἰδοποιηθῆ καὶ νὰ φθάση ἡ πυροσβεστικὴ ὑπηρεσία, ὅλη ἡ γειτονιὰ

πού εἶχε ξυπνήσει εἶχε βρεθῆ μπροστὰ στὸ σπίτι πού καιγότανε καὶ ξέροντας ὅτι μέσα ἔμενε μόνη ἡ φιλάργυρη γρηά, πού θὰ κοιμότανε αὐτὴ τὴν ὥρα, ἄρχισαν νὰ τὴν φωνάζουν γιὰ νὰ βγῆ ἔξω.

—Κυρὰ Λένη... Φωτιὰ στὸ σπίτι σου... Κοιμᾶσαι ; Ξύπνα καὶ βγὲς νὰ σωθῆς.

Δὲν ἔλαβαν ὅμως καμμιὰ ἀπάντησι καὶ τότε μερικοὶ γείτονες πού ἀνησύχησαν γιὰ τὴν τύχη της, προσπάθησαν ν' ἀνοίξουν τὴν ἐξώπορτα καὶ νὰ μποῦν γιὰ νὰ τὴν σώσουν. Μὰ ἡ ἐξώπορτα ἦταν κλειδωμένη ἀπὸ μέσα καὶ ἡ γρηὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ μὴ δίνη σημεῖα ζωῆς. Κάποιος ἀπὸ τοὺς γείτονες ἦταν μαραγκὸς καὶ αὐτὸς ἔσπασε τὴν πόρτα. Μερικοὶ θέλησαν νὰ ὁρμήσουν μέσα στὸ σπίτι καὶ νὰ τὴν σώσουν, ἀλλ' ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἔπεσε ἡ σκεπὴ μὲ τὰ κεραμίδια καὶ δὲν τὰ κατάφεραν. Μὰ νὰ πιὰ ἔφθασαν καὶ οἱ ἀντλίες καὶ ἔσβησαν τὴν φωτιά. Τότε βρῆκαν ἀνάσκελα τὸ πτῶμα τῆς γρηᾶς πού καιγότανε ἀκόμα γιατὶ τὰ νυκτικά της εἶχαν ἁρπάξει φωτιά. Φυσικὰ μὲ λίγο νερὸ ἔσβησαν τὶς φλόγες. Ἔφθασε ἐκείνη τὴν στιγμὴ καὶ ἕνας ἀνθυπασπιστὴς τῆς Χωροφυλακῆς μὲ δυὸ χωροφύλακες ἀπὸ τὸ 7ο τμῆμα ἀσφαλείας. Καὶ ὅλοι ἐνόμισαν στὴν ἀρχὴ ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ δυστύχημα. Ὅτι δηλαδὴ ἡ πυρκαϊὰ ἦταν τυχαία καὶ ὅτι ἀπὸ τὸν καπνὸ καὶ τὶς φλόγες ζαλίστηκε ἡ Μωρονοπούλου καὶ κάηκε ζωντανή.

Μάθαμε ἀκόμα οἱ ἀστυνομικοὶ συντάκται ὅτι ἡ Μωρονοπούλου ἦταν γύρω στὰ 70 χρόνια καὶ ὅτι ὅλη ἡ γειτονιὰ εἶχε νὰ κάνη μὲ τὴν τσιγκουνιά της. Ἦταν ἰδιοκτήτρια τοῦ σπιτιοῦ ἐκείνου τῆς ὁδοῦ Φυλῆς καὶ τοῦ διπλανοῦ φούρνου πού πρῶτα τὸν εἶχε ὁ ἄντρας της καὶ ἅμα πέθανε τὸν νοίκιασε στὸν Κούκη. Εἶχε ὅμως καὶ ἄλλο μεγαλύτερο σπίτι στὴν πλατεία Ἀνεξαρτησίας, στὴν Βάθη δηλαδὴ καὶ αὐτὸ τὸ εἶχε νοικιάσει καὶ ἔπαιρνε νοίκια καλά. Ἀκόμη εἶχε καταθέσεις σὲ τράπεζες καὶ πολλὰ μετρητὰ καὶ ὁμολογίες στὰ μπαοῦλα της. Λέγανε ἀκόμα στὴν γειτονιὰ ὅτι ὅταν ἡ Ἑλένη ἦταν νέα καὶ παντρεύτηκε, αὐτὴ καὶ ὁ ἄντρας της, πετάξανε ἔξω στοὺς πέντε δρόμους τὸν γέρο πατέρα της γιὰ νὰ μὴν τὸν τρέφουν. Καὶ αὐτὸς τότε τοὺς καταράστηκε. Τοὺς εἶπε νὰ κάνουν 11 παιδιὰ καὶ νὰ τοὺς πεθάνουν ὅλα ὥστε νὰ τὰ θάψουν. Νὰ στραβωθῆ ὁ ἄντρας της καὶ νὰ καῆ αὐτή. Καὶ στὴν γειτονιὰ μᾶς ἔλεγαν ὅτι πραγματικὰ ἡ πατρικὴ αὐτὴ κατάρα, ἀπάνω στὴν δίκαιη ἀγανάκτησι, εἶχε πιάσει ὁλόκληρη ἀπὸ τὴν μιὰ ἄκρη ὡς τὴν ἄλλη. Γιατὶ πραγματικὰ τὸ ζεῦγος Μωρονοπούλου εἶχε κάνει 11 παιδιά, τὰ ὁποῖα ὅλα, ἀγόρια καὶ κορίτσια, ἐπέθαναν μωρά. Ὕστερα ὁ φούρναρης Μωρονόπουλος στραβώθηκε στὰ γεράματά του καὶ πέθανε στραβὸς καὶ τώρα ἡ πατρικὴ κατάρα συμπληρώθηκε καὶ ἐτελείωσε μὲ τὸν τραγικὸ χαμὸ τῆς Ἑλένης πού εἶχε καῆ.

Στὴ γειτονιὰ ἀκόμα λέγανε ὅτι μέσα στὸ σπίτι της ἡ φιλάργυρη γρηὰ εἶχε θησαυρὸ ὁλόκληρο. Ἄλλοι μιλούσανε γιὰ πέντε ἑκατομμύρια καὶ ἄλλοι γιὰ δεκαπέντε καὶ διηγόντουσαν ἀπίστευτα πράγματα γιὰ τὴν τσιγκουνιά της πού εἶχε πιὰ μιὰ καθαρῶς παθολογικὴ μορφή. Γείτονες καὶ γειτόνισσες πού ξέρανε ὅτι δὲν εἶχε κανένα στενὸ συγγενῆ νὰ τῆς παρασταθῆ στὰ γεράματά της καὶ ὅτι ἔμενε μονάχη σπίτι της καὶ ἐπειδὴ φοβόντουσαν γιὰ τὴν ζωή της, τὴν συμβουλεύανε νὰ πάρη κάποιον ἄνθρωπο νὰ τὴν κοιτάζη. Μὰ ποῦ νὰ ἀκούση τέτοιο πρᾶγμα. Ὅταν τῆς πιάνανε σχετικὴ συζήτησι, ἔφτυνε τὸν κόρφο της καὶ ἔλεγε ὅτι κάποτε πού εἶχε πάρει μιὰ ὑπηρέτρια, αὐτὴ τὴν κατάκλεψε καὶ τῆς πῆρε δεκαπέντε χιλιάρικα. Τελευταῖα ὅμως ἄρχισε νὰ συζητῆ μὲ φιλενάδες της γειτόνισσες ἀπάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα καὶ ἔλεγε ὅτι θὰ ἔπαιρνε κάποια μακρυνὴ ἀνηψιά της καὶ θὰ τὴν υἱοθετοῦσε γιὰ νὰ τὴν περιποιηθῆ στὰ γεράματά της γιατὶ διαφορετικὰ ὅλη ἡ περιουσία της θὰ πήγαινε στὸ Δημόσιο. Μὰ διαρκῶς ἀνέβαλλε. Ἔτσι ζοῦσε μονάχη κι' ἔρημη καὶ εἶχε καταντήσει ἀπὸ τὴν μιὰ μεριὰ μισάνθρωπη καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη θρησκομανής. Τώρα πῶς συμβιβαζότανε ἡ μισανθρωπία καὶ ἡ θρησκοληψία της μόνο τὸ ἀρρωστημένο μυαλό της ἤξερε. Λέγανε ὅτι πολλὲς φορὲς ἔπεφτε καὶ κοιμότανε νηστικὴ γιὰ νὰ μὴν ψωνίση καὶ ξοδιάση λεπτὰ γιὰ τὸ φαγητό. Καὶ ὁλοένα μάζευε

καὶ θησαύριζε. Ἐκεῖ ποὺ δαπανοῦσε λεπτὰ ἦταν στὰ κεριά. Κάθε μέρα ἄναβε ἕνα σωρὸ κεριὰ στὰ εἰκονίσματά της καὶ μὲ τὰ ἀναμμένα κεράκια σταύρωνε τὰ πορτοπαράθυρα γιὰ νὰ μὴν μποροῦν νὰ μποῦν οἱ σατανάδες στὸ σπίτι της καὶ τὰ κακὰ πνεύματα καὶ τῆς κάνουν κανένα κακό.

Στὸ πίσω μέρος τοῦ σπιτιοῦ της ἡ γρηὰ φιλάργυρη εἶχε ἕνα κοτέτσι μὲ μερικὲς κόττες. Καὶ γιὰ νὰ τὶς ταΐζη χωρὶς νὰ ξοδιάζη λεφτά, τί νομίζετε πὼς ἔκανε ; Μάζευε τὶς καβαλίνες τῶν ἀλόγων ἀπὸ τοὺς δρόμους καὶ ὅταν ξεραινόντουσαν, τὶς ἔσπαζε καὶ ξεκαθάριζε ἀπὸ μέσα τους τὰ ἀχώνευτα κριθάρια μὲ τὰ ὁποῖα τάϊζε τὶς κόττες της. Ὕστερα ἐπούλαγε καὶ τὴν ξεκαθαρισμένη κοπριὰ ἀπὸ τὰ ἄλογα καὶ τὰ γαϊδούρια καὶ τὴν κοπριὰ ἀπὸ τὶς κόττες της σὲ γειτόνισσες ποὺ εἶχαν κηπάκια ἢ γλάστρες. Μὰ καὶ τὰ αὐγὰ ἀπὸ τὶς κόττες της δὲν τὰ ἔτρωγε, ἀλλὰ τὰ ἐπούλαγε κι' αὐτὰ στὴ γειτονιὰ καὶ μάζευε τὰ λεπτὰ γιὰ νὰ αὐξήση τὸ κομπόδεμά της. Γιὰ τὴ λίγη τροφὴ ποὺ τῆς χρειαζότανε ἀπολύτως γιὰ νὰ ζήση δὲν ψώνιζε τὰ τρόφιμα ἀπὸ τὴ γειτονιά της, ἀλλὰ ξεκινοῦσε καὶ πήγαινε στὴν κεντρικὴ ἀγορὰ μὲ τὰ πόδια καὶ γύριζε γιὰ νὰ οἰκονομήση κι' ἀπὸ ἐκεῖ λίγες πενταροδεκάρες καὶ νὰ αὐξήση τὰ ἀποθεματά της.

Φύγαμε λίγο πρὶν ἀπὸ τὸ μεσημέρι ἀπὸ τὸ σπίτι ὅπου εἶχε γίνει τὸ φοβερὸ ἔγκλημα καὶ γυρίσαμε στὸ νεκροτομεῖο, στὴν ὁδὸν Σωκράτους, ὅπου γινόταν λεπτομερὴς πιὰ νεκροψία καὶ νεκροτομὴ μπροστὰ στὸν ἀνακριτὴ Ρουμελιανάκη, ἀπὸ τὸν τότε καθηγητὴ Γιάννη Γεωργιάδη, τὸν ὑφηγητὴ Γρηγόρη Κάτσα καὶ τὸν ἰατροδικαστὴ Γιώργη Τρουπάκη, μακαρίτες πιὰ ὅλους καὶ ἐπιβεβαιώθηκε ἀκόμη πανηγυρικώτερα τὰ ὅσα μᾶς εἶχε πῆ ὁ Κάτσας γιὰ τὸ ἔγκλημα. Ἡ Μωρονοπούλου, ἴσως, ἐνῶ κοιμότανε, ὑπέστη τὴν ἐπίθεσι ἀπὸ τοὺς δολοφόνους, οἱ ὁποῖοι τῆς ἔδεσαν τὸ λαιμὸ σφικτὰ μὲ ἕνα σπάγγο καὶ τὴν ἐστραγγάλισαν καὶ γιὰ νὰ εἶναι σίγουροι ὅτι τὴν εἶχαν ξεκάνει, τῆς ἔχωσαν μέσα στὸ στόμα καὶ τὸ πισκίρι μὲ τὶς γαλάζιες ρίγες. Ὕστερα ἀφοῦ πῆραν ὅ, τι πῆραν, ἔρριξαν πετρέλαιο καὶ βενζίνα μέσα στὸ σπίτι καὶ ἔβαλαν φωτιὰ γιὰ νὰ κάψουν τὸ πτῶμα καὶ νὰ ἐξαφανίσουν τὰ ἴχνη τοῦ κακουργήματός τους. Μὰ ἡ φωτιὰ ἔσβησε κάπως γρήγορα, ὥστε στὸ πτῶμα νὰ διατηρηθοῦν τὰ ἀποδεικτικὰ τοῦ φοβεροῦ ἐγκλήματος. Ἀπὸ τὴ νεκροτομὴ καὶ ἀπὸ τὶς ἐργαστηριακὲς ἔρευνες βγῆκε ἀκόμη ὅτι ὅλα τὰ καψίματα ποὺ εἶχε τὸ πτῶμα τῆς γρηᾶς ἦταν μεταθανάτια· ἄρα ἡ φωτιὰ εἶχε μπῆ ἀφοῦ πιὰ ἡ Ἑλένη Μωρονοπούλου εἶχε στραγγαλισθῆ. Μιὰ ἀκόμη ἀπόδειξις ἦταν καὶ τὸ ὅτι δὲν βρέθηκε οὔτε ἴχνος μονοξειδίου τοῦ ἄνθρακος στὰ πνεμόνια της. Ἄρα δὲν ἀνάπνεε πιὰ ὅταν ἔπιασε φωτιὰ στὸ σπίτι.

Ἀμέσως μετὰ τὴν νεκροψία καὶ τὴν νεκροτομή, ἔγινε ἀπὸ τὸν ἀνακριτὴ αὐτοψία καὶ ἔρευνα στὸ σπίτι εἰς τὸ ὁποῖον καὶ ξαναγυρίσαμε κι' ἐμεῖς. Διαπιστώθηκε καὶ ἀνακριτικῶς πιὰ ὅτι οἱ κλειδαριὲς τῆς ντουλάπας καὶ τῶν ντουλαπιῶν εἶχαν παραβιαστῆ καὶ ὅτι εἶχαν σπάσει οἱ κλειδαριὲς ἀπὸ τὰ μπαοῦλα, τὰ ὁποῖα ἦταν θεάνοιχτα καὶ μὲ σκόρπιο τὸ περιεχόμενό τους. Ἴχνος χρημάτων ἢ ὁμολογιῶν δὲν βρέθηκε γιατὶ ὅ, τι ὑπῆρχε ἀπὸ αὐτὰ τὰ εἶχαν πάρει οἱ δολοφόνοι μαζὶ μὲ τὰ κοσμήματα τῆς γρηᾶς φεύγοντας, ἀφοῦ εἶχαν βάλει πιὰ τὴ φωτιά. Βρέθηκαν ἀκόμη δυὸ μεγάλα σακκιὰ μὲ μουχλιασμένη γαλέττα καὶ ἄλλα σακκιὰ γεμᾶτα μὲ σπάγγους ἀπὸ διαλελυμμένα σακκιὰ ἀλευριῶν. Αὐτὰ ὅλα προήρχοντο ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ εἶχε τὸ διπλανὸ φοῦρνο ὁ γέρο-Μωρονόπουλος. Τὰ φύλαγε ἡ γρηὰ χήρα του ἀπὸ τὴν τσιγκουνιά της. Περιττὸν νὰ σημειωθῆ ὅτι ὅλο τὸ σπίτι, ἂν καὶ εἶχαν περάσει τόσες ὧρες, μύριζε ἀκόμα ἀπὸ τὴν βενζίνα καὶ τὸ πετρέλαιο ποὺ εἶχαν σκορπίσει οἱ κακοῦργοι πρὶν βάλουν τὴ φωτιά. Ἀπάνω στὴν αὐτοψία δημιουργήθηκε ζήτημα ἀπὸ ποῦ μπῆκαν οἱ δρᾶσται. Ἡ μπροστινὴ πόρτα βρέθηκε ὅπως εἴδαμε κλειδωμένη ἀπὸ μέσα καὶ τὴν ἔσπασε ξυλουργὸς μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ σώσουν τὴν γρηά. Ἡ ἀπὸ τὴν πίσω αὐλὴ πόρτα τῆς κουζίνας βρέθηκε κλειδωμένη χωρὶς σύρτη. Ἄρα οἱ δολοφόνοι πρέπει νὰ μπῆκαν ἀπὸ ἐκεῖ μὲ ἀντικλείδι καὶ φεύγοντας μετὰ τὸ ἔγ-

κλημα, τὴν ληστεία καὶ τὴν πυρκαϊά, εἶχαν τὴν ψυχραιμία νὰ ξανακλειδώσουν, ὥστε νὰ φανῆ ὅτι κανένας δὲν εἶχε μπῆ στὸ καμμένο σπίτι, ὅτι ἡ φωτιὰ εἶχε πιάσει ἀπὸ τὰ κεράκια ποὺ ἄναβε ἡ Μωρονοπούλου στὰ εἰκονίσματα καὶ ὅτι συνεπῶς ἦταν δυστύχημα τυχαῖο.

Γιὰ πειστήρια τοῦ ἐγκλήματος εἶχαν δοθῆ εἰς τὸν ἀνακριτὴ ὁ βρόχος μὲ τὸν σπάγγο ποὺ ἦταν ὁλοκαίνουργος καὶ χονδρὸς καὶ δὲν εἶχε καμμιὰ ὁμοιότητα μὲ τὰ σακκιὰ τῶν σπάγγων ἀπὸ τὰ τσουβάλια ποὺ εἶχαν βρεθῆ καὶ ἀκόμη τὸ πισκίρι μὲ τὶς μπλὲ ρίγες, τὸ ὑφαντὸ ποὺ εἶχε βρεθῆ μέσα στὸ στόμα τῆς γρηᾶς. Καὶ τὸ πισκίρι αὐτὸ ἦταν ἀκριβῶς ὅμοιο μὲ τὰ πισκίρια ποὺ εἶχαν τότε οἱ φοῦρνοι γιὰ νὰ σκεπάζουν τὰ ζυμωμένα ψωμιὰ γιὰ νὰ ἀνέβουν.

Ἡ ἀνάκρισις ἄρχισε. Ἐξητάσθησαν πρῶτοι ὁ τραπεζιτικὸς ὑπάλληλος Σκαρλᾶτος ποὺ εἶδε πρῶτος τὴν φωτιὰ καὶ ξεσήκωσε τὴν γειτονιὰ στὸ πόδι, οἱ γείτονες ποὺ ἔτρεξαν ἀμέσως, ὁ ξυλουργὸς ποὺ ἔσπασε τὴν πόρτα, οἱ πυροσβέστες ποὺ ἔσβησαν τὴν φωτιὰ καὶ βρῆκαν τὸ πτῶμα τῆς γρηᾶς. Ἐξητάσθη ἀκόμη ὁ τμηματάρχης τῆς «Πάουερ» Μπόνης, γείτονας, ὁ ὁποῖος κατέθεσε ὅτι κατὰ τὶς 11 τὸ βράδυ τῆς Τετάρτης 27 Ἰουνίου, ἄκουσε μιὰ στριγγλιά, «μίαν ὀξυτάτην κραυγὴν» προερχομένην ἀπὸ κάποιο σπίτι τῆς γειτονιᾶς, ἀλλὰ δὲν ἔδωσε σημασία ἐκείνη τὴν στιγμή. Ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα, δὲν θυμόταν πόση ἀκριβῶς, εἶδε «δύο ἄτομα ὕποπτα» νὰ τρέχουν ἀπὸ τὴν ὁδὸ Φυλῆς πρὸς τὸν Ἅγιον Παντελεήμονα. Τότε ὅμως δὲν ἀπέδωσε σημασία καὶ τὸ ἐνθυμήθηκε νὰ τὸ καταθέση ὅταν πιὰ ἔμαθε γιὰ τὸ ἔγκλημα.

Ἐνδιαφέρουσα πολὺ ἦταν καὶ ἡ κατάθεσις τοῦ δικηγόρου τῆς στραγγαλισμένης γρηᾶς, ἑνὸς κυρίου Ραφαήλοβιτς, ὁ ὁποῖος καὶ ἀπεκάλυψε ὅτι τὸ θῦμα εἶχε καταθέσεις 80.000 δραχμῶν εἰς τὴν Λαϊκὴ Τράπεζα. Κατ' αὐτὸν ἡ φιλάργυρη γρηὰ ἔπρεπε νὰ εἶχε καὶ καμμιὰ δεκαπενταριὰ μόνο χιλιάδες στὸ σπίτι της, ὅπου δὲν βρέθηκε οὔτε μιὰ πεντάρα. Αὐτὰ τὰ λίγα χιλιάρικα προφανῶς τὰ πῆραν οἱ δρᾶσται. Πάντως καὶ ὁ Ραφαήλοβιτς εἶχε ἀκούσει τὶς φῆμες ὅτι ἡ Μωρονοπούλου ἔκρυβε μέσα στὸ σπίτι της θησαυρὸ ἀπὸ πέντε μὲ δέκα ἑκατομμύρια, πρᾶγμα ποὺ ἦταν ψέμμα. Αὐτὲς ὅμως οἱ διαδόσεις εἶχαν φθάσει φαίνεται καὶ στ' αὐτιὰ κακοποιῶν οἱ ὁποῖοι καὶ ἔκαναν τὸ ἔγκλημα.

Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο ἀπόγευμα καὶ μὲ βάσι τὸ πειστήριο ὅτι τὸ πισκίρι ποὺ βρέθηκε στὸ λαιμὸ τοῦ θύματος ἦταν ἀπὸ αὐτὰ ποὺ μεταχειρίζονται στοὺς φούρνους γιὰ νὰ σκεπάζουν τὰ ζυμωμένα ψωμιά, ὁ ἀνακριτὴς ἔπιασε ὡς ὑπόπτους τοὺς ἀρτεργάτας τοῦ διπλανοῦ φούρνου τοῦ Νίκου Κούκη, ἕνα Θόδωρο Καραγιῶργο 22 χρόνων, ἕνα Κώστα Τσάκο 27, ἕνα Πᾶνο Παναγιώτου 46 καὶ τὸν 15χρονο ὑπηρετάκο Παναγιώτη Ἔξαρχο. Ἔκανε ἀμέσως ἔρευνα εἰς τὸ ἀρτοποιεῖ τοῦ Κούκη καὶ στὰ μπαοῦλα τῶν συλληφθέντων ὑπόπτων. Δὲν βρέθηκαν ὅμως οὔτε χρήματα πολλὰ ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ δικαιολογηθοῦν ἀπὸ τὰ μεροκάματά τους, οὔτε κανένα ἄλλο στοιχεῖο ποὺ νὰ ἀποδεικνύη ὅτι κάποιος ἀπὸ αὐτοὺς ἦταν ἀνακατεμμένος στὸ στυγερὸ ἔγκλημα. Ἔγινε ἀκόμα ἔρευνα καὶ στὸ ἀρτοποιεῖο καὶ βρέθηκαν πετσέτες-πισκίρια ποὺ τύλιγαν τὰ ψωμιὰ ἀκριβῶς ἴδιες καὶ ἴσου μεγέθους μὲ ἐκείνη ποὺ εἶχε βρεθῆ στὸ στόμα τῆς γρηᾶς μὲ μιὰ μόνη διαφορά. Ὅτι οἱ ρίγες τῶν πισκιριῶν τοῦ διπλανοῦ ἀρτοποιείου ἦταν κόκκινες ἐνῶ, ὅπως εἴπαμε, ἐκείνου ποὺ βρέθηκε στὸ στόμα τοῦ θύματος ἦταν γαλάζιες. Καὶ ὁ ἀνακριτὴς δὲν ἔδωσε καμμιὰ ἀπολύτως σημασία πιὰ στὸ πισκίρι.

Τὴν ἄλλη μέρα κι' ὅλας οἱ συλληφθέντες ὕποπτοι προσήχθησαν στὸ γραφεῖο τοῦ ἀνακριτοῦ Ρουμελιανάκη καὶ ἀπελογήθησαν στὴν κατηγορία τοῦ φόνου ἐκ προμελέτης μετὰ ληστείας καὶ τοῦ ἐμπρησμοῦ. Ἀπὸ αὐτοὺς ὁ Καραγιῶργος εἶπε ὅτι ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἦταν μὲ τὸν διευθυντὴ τοῦ ἀρτοποιείου τοῦ Κούκη στὸ καφενεῖο Λυμπεροπούλου στὴν ἴδια γειτονιὰ καὶ ἐκεῖ πῆραν εἴδησι γιὰ τὴν πυρκαϊὰ καὶ τρέξανε ἐπὶ τόπου μὲ φόβο μήπως ἡ φωτιὰ εἶχε πιάσει ἀπὸ τὸ ἀρτοποιεῖο. Καὶ ὁ Κού-

κης καὶ ὁ καφεπώλης ὁ Λυμπερόπουλος καὶ τὰ γκαρσόνια τοῦ καφενείου ποὺ ἐξητάσθησαν ἐπεβεβαίωσαν τὸ «ἄλλοθι» τοῦ ἀρτεργάτου Καραγιώργου, ὁ ὁποῖος ἀφέθη ἐλεύθερος. Ὁ Τσάκος, ὁ Παναγιώτου καὶ ὁ Ἔξαρχος εἶπαν ὅτι τὴν ὥρα ἐκείνη κοιμώντουσαν μέσα στὸ ἀρτοποιεῖο καὶ ξύπνησαν ἀπὸ τὶς φωνὲς τοῦ κόσμου καὶ τῆς γειτονιᾶς ὅτι στὸ δ.πλανὸ σπίτι ἔπιασε φωτιὰ καὶ ἔτσι ἔμαθαν τὰ καθέκαστα. Μάρτυρας γιὰ τὸ «ἄλλοθί» τους δὲν βρέθηκε κανένας. Καθ' ἑνὸς ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἡ ἀπολογία καὶ τὸ «ἄλλοθί» του στηριζότανε στὶς ἀπολογίες τῶν δύο ἄλλων. Καὶ τόσον ὁ εἰσαγγελεὺς ὅσον καὶ ὁ ἀνακριτής, ἐφ' ὅσον δὲν ὑπῆρχε κανένα στοιχεῖο ἐνοχοποιητικὸ γι' αὐτοὺς τοὺς ἄλλους τρεῖς τοὺς ἄφησε ἐλευθέρους ὅπως τὸν Καραγιῶργο. Ἐξητάσθησαν πάλι συμπληρωματικὰ καὶ οἱ πυροσβέστες καὶ τὰ ὄργανα τῆς Χωροφυλακῆς ποὺ εἶχαν τρέξει στὴν φωτιά, καθὼς ἐπίσης καὶ οἱ γείτονες, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ αὐτοὺς δὲν ἐβγῆκε τίποτε τὸ νεώτερο. Καὶ ἔτσι ἡ ὑπόθεσις ἔσβησε καὶ ὁ στραγγαλισμὸς καὶ τὸ κάψιμο τῆς φιλάργυρης γρηᾶς τῆς ὁδοῦ Φυλῆς παρέμεινε μυστήριο. Ἡ τυπικὴ ἀνάκρισις βέβαια βάσταξε γιὰ καιρὸ καὶ ὁλόενα «ἐκινεῖτο» ἡ δικογραφία γιὰ νὰ μὴ παραγραφῆ τὸ ἔγκλημα. Μὰ δὲν ἔβγαινε τίποτε, ἀπολύτως τίποτε καὶ ἔτσι κάποτε ἡ δικογραφία, ὕστερα ἀπὸ χρόνια, μπῆκε στὸ ἀρχεῖο.

Γιὰ μένα κακῶς, κάκιστα, ἡ δολοφονία, ἡ ληστεία καὶ ὁ ἐμπρησμὸς τῆς Ἑλένης Μωρονοπούλου δὲν διελευκάνθη. Ὑπῆρχε ἕνα οὐσιωδέστατο σημεῖο ποὺ, κατὰ τὴν ταπεινή μου γνώμη, δὲν ἐξεμεταλλεύθηκε ὅπως ἔπρεπε οὔτε ἡ Χωροφυλακή, τὸ πρῶτο, οὔτε ἡ τακτικὴ ἀνάκρισις ὕστερα. Καὶ αὐτὸ ἦταν τὸ πισκίρι μὲ τὶς γαλάζιες ρίγες ποὺ βρέθηκε στὸ στόμα τῆς γρηᾶς καὶ ποὺ τῆς τὸ εἶχαν βάλει οἱ δρᾶσται, εἴτε ὅταν ὥρμησαν μέσα στὸ δωμάτιό της γιὰ νὰ μὴ βάλη τὶς φωνὲς καὶ ὕστερα τὴν στραγγάλισαν μὲ τὸ σπάγγο, εἴτε καὶ μετὰ γιατὶ ἴσως νὰ μὴν πίστευαν ὅτι μὲ τὸ σπάγγο μονάχα τὴν εἶχαν πνίξει ὁλότελα. Τὸ πισκίρι αὐτὸ μαρτυροῦσε, βοοῦσε μᾶλλον, ὅτι στὸ στυγερὸ ἔγκλημα ἦταν ἀνακατεμμένοι ἀρτεργάτες. Τὸ ἔγγλημα τῆς ὁδοῦ Φυλῆς μιὰ φορὰ εἶχε ἀρχίσει ἀπὸ ἕνα ἀρτοποιεῖο. Τί σημασία εἶχε ἂν δὲν ἦταν τὸ διπλανὸ ἀρτοποιεῖο τοῦ Κούκη καὶ ἂν δὲν ἐβγῆκε τίποτε γιὰ τὴν ἐνοχὴ τῶν τριῶν φουρναρέων καὶ τοῦ μικροῦ ὑπηρέτη ; Αὐτοὶ ἐθεωρήθησαν καὶ μπορεῖ νὰ ἦταν ἀθῶοι. Ἀλλὰ ἦταν ἀπόλυτα βέβαιο ὅτι ἡ δουλειὰ εἶχε ἀρχίσει ἀπὸ κάποιον φοῦρνο. Ἐξετάσθηκε ἂν ὁ Καραγιῶργος, ὁ Τσάκος, ὁ Παναγιώτου καὶ ὁ Ἔξαρχος εἶχαν φιλίες μὲ ἄλλους ἀνθρώπους τοῦ συναφιοῦ τους ποὺ δούλευαν σὲ ἄλλους γειτονικοὺς φούρνους καὶ τοὺς ρώτησε, κανένας μήπως στὴν κουβέντα ἀπάνω μὲ κανένα φίλο τους ἀρτεργάτη καὶ ἄφησαν νὰ τοὺς φύγουν τίποτε κουβέντες, γιὰ τὴν παράξενη, τὴν μισοπάλαβη θρησκόληπτη γρηὰ καὶ τὸν θησαυρὸ ποὺ λέγανε ὅτι εἶχε πάντα μέσα στὸ σπίτι της ; Ἐπῆγαν νὰ ψάξουν στοὺς φούρνους ποὺ δούλευαν αὐτοὶ οἱ φίλοι τῶν συλληφθέντων ὑπόπτων ἀρτεργάται μήπως εὕρισκαν πισκίρια μὲ γαλάζιες ρίγες ὅπως ἦταν ἐκεῖνο ποὺ χρησιμοποιήθηκε γιὰ φίμωτρο ; Ἐξήτασαν τὰ «ἄλλοθι» τῶν φίλων τῶν ὑπόπτων ἀρτεργατῶν ; Ὄχι. Ἐξετάσθηκε ποιὸς μποροῦσε νὰ μπῆ στὸ σπίτι τῆς γρηᾶς καὶ μὲ κερὶ νὰ πάρη τὸ ἀποτύπωμα τῆς πόρτας τῆς κουζίνας ὥστε νὰ φτιάξη ἀντικλείδι καὶ νὰ ἀνοίξη τὴν πόρτα ὅταν κοιμώταν ἡ γριὰ γιὰ νὰ μπῆ αὐτὸς καὶ οἱ σύντροφοί του τὸ βράδυ ἐκεῖνο ποὺ ἔκαμαν τὸ ἔγκλημα ; Δὲν ἔγινε τίποτε ἀπολύτως ἀπὸ αὐτὰ ἂν καὶ ὑπῆρχε τὸ πισκίρι τοῦ φούρνου μὲ τὶς γαλάζιες ρίγες καὶ ἔτσι τὸ ἔγκλημα ἐκεῖνο τῆς ὁδοῦ Φυλῆς ἔμεινε μυστηριῶδες καὶ ἀνεξιχνίαστο ὡς τὰ σήμερα. Γιὰ πάντα...

Ἂν στὴν ὑπόθεσι ἐκείνη εἶχε ἀνακατευθῆ ἕνας οἱοσδήποτε ἀστυνομικὸς μὲ γνώσεις ἐγκληματολογικὲς καὶ μὲ μυαλὸ στοιχειῶδες, ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ ἔπρεπε νὰ βγῆ. Τὸ ἔγκλημα νὰ διαλευκανθῆ καὶ οἱ δρᾶσται νὰ δώσουν λόγο στὴν Δικαιοσύνη τῶν ἀνθρώπων. Γιατὶ πολλὲς φορὲς οἱ τακτικοὶ ἀνακριταί, ποὺ μερικοὶ δὲν ἔχουν ἐγκύψει εἰδικὰ στὴν ἐγκληματολογία, ἔχουν μπροστὰ στὰ μάτια τους παρωπίδες καὶ δὲν βλέπουν παρὰ ἄρθρα καὶ διατάξεις τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος καὶ τῆς Ποινι-

ΑΠΑΤΕΩΝΕΣ ΠΟΥ ΑΝΕΣΤΗΣΑΝ ΝΕΚΡΟΥΣ ΔΙΑ ΝΑ ΕΙΣΠΡΑΞΟΥΝ ΧΡΗΜΑΤΑ ΑΠΟ ΔΗΜΟΣΙΟ ΤΑΜΕΙΟ

Ὑπὸ τοῦ τ. Ἀνθυπαστυνόμου κ. **ΓΕΩΡ. ΔΟΥΚΑΚΗ**

Ἡ ἀπάτη εἶναι ἀδίκημα ποὺ πρέπει νὰ ὑφίσταται ἀπὸ καταβολῆς κόσμου. Ἴσως τὸ ἐκληροδότησαν στὸν ἄνθρωπο οἱ πρωτόπλαστοι μὲ τὸ ἁμάρτημά τους. Γι' αὐτὸ σ' ὁλόκληρη τὴν ἀνθρωπότητα ὑπῆρχαν καὶ θὰ ὑπάρχουν πάντοτε οἱ ἐγκληματίες καὶ οἱ ἀπατεῶνες. Παρὰ τὴν πρόοδο τοῦ πολιτισμοῦ, παρὰ τὴν δίωξι καὶ τὴν καταπολέμησι ποὺ γίνεται παγκόσμια γιὰ τὰ παρόμοια ἐγκλήματα, οἱ ἐπιτήδειοι ἀπατεῶνες μηχανεύονται καὶ δροῦν μὲ ποικιλότροπες μεθόδους, ὅπως ἡ ὑπόθεσις τῆς σοβαρᾶς καὶ ἀσυνήθιστης ἀπάτης ποὺ θὰ ἐξιστορήσω, καὶ ποὺ συνέβη πρὶν ἀπὸ 37 χρόνια, στὸν Πειραιᾶ.

Ἦταν περὶ τὸ τέλος τοῦ 1928, ποὺ στὶς εἰσαγγελίες Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς κατέφθαναν καθημερινὰ καταγγελίες κατὰ τὶς ὁποίες παιδιὰ ποὺ δὲν εἶχαν πατήσει τὸ πόδι τους στὸ γυμνάσιο, παρουσιαζόταν μὲ ἀπολυτήρια γυμνασίων, στρατεύσιμοι κυκλοφοροῦσαν μὲ ἀπολυτήρια στρατοῦ, νεκροὶ συνταξιοῦχοι ξαναγύριζαν στὴ ζωὴ καὶ εἰσέπρατταν ἀπὸ ταμεῖα τὶς συντάξεις τους, κι' ἄλλα.

Ὅπως καὶ στὴν Ἀσφάλεια Πειραιῶς ποὺ ὑπηρετοῦσα, ἕνα ἀπόγευμα τοῦ Δεκεμβρίου τοῦ 1928, τὴν ὥρα τῆς ἑβδομαδιαίας μορφωτικῆς συγκεντρώσεως, ὁ ὑποδιοικητὴς (μακαρίτης) Νικ. Τσαγκλῆς, περιώρισε τ' ἄλλα θέματα γιὰ νὰ μᾶς ἀναπτύξη τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς ἀπάτης ποὺ εἶχε πάρει τόσο ἐπικίνδυνη ἔκτασι. Ἀφοῦ ἐδιάβασε τὴν διαταγὴ τοῦ ἀντεισαγγελέως Πειραιῶς (μακαρίτη) Χαλκιᾶ, μᾶς εἶπε :

—Πρέπει νὰ εἶναι ἀρκετὸς καιρὸς ποὺ ἄρχισαν νὰ κυκλοφοροῦν αὐτὰ τὰ πλαστὰ ἀπολυτήρια, τὰ ψεύτικα πιστοποιητικὰ Δήμων καὶ Κοινοτήτων, τὰ πλαστὰ ἑλληνικὰ διαβατήρια κλπ. Ἴσως νὰ εἶναι σπεῖρα, συνέχισε ὁ ὑποδιοικητής, μὰ ἀπὸ τὶς πληροφορίες τοῦ εἰσαγγελέως βγαίνει πὼς κύριος δράστης τῆς ἀπάτης εἶναι κάποιος μὲ τὸ ὄνομα Σῖμος, τριανταπεντάρης, ὑψηλός, ἀδύνατος, πολὺ μελαχροινός, μὲ μαῦρο μουστάκι καὶ πάρα πολὺ ἔξυπνος. Ἀπὸ τὴν Σήμανσι οἱ πληροφορίες εἶναι ἀρνητικές, αὐτὸ μᾶς λέει πὼς εἶναι νέο νούμερο ὁ Σῖμος, καὶ ποὺ ἴσως νὰ εἶναι ψευδώνυμο. Περιττὸ νὰ σᾶς συστήσω προσπάθεια, γιατὶ εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ ἐργασθῆτε μὲ ζῆλο γιὰ ν' ἀποκαλύψωμε τὸν καινούργιο σατανὰ ποὺ σοφίστηκε αὐτὸ τὸ παράξενο κόλπο ἀπάτης.

Ἡ συγκέντρωσις τελείωσε κι' ὅλοι μὲ μεγάλη διάθεσι κι' ὁ καθένας μὲ τὸν τρόπο του ξεκινήσαμε νὰ ξετρυπώσωμε τὸν νεοφώτιστο αὐτὸ ἀπατεώνα.

κῆς Δικονομίας καὶ τίποτε ἄλλο. Ἀλλὰ στὴν ἀνάκρισι καὶ στὴν ἔρευνα γιὰ ἕνα ἔγκλημα χρειάζεται πρῶτα πρῶτα παρατηρητικότης καὶ ὕστερα μυαλὸ καὶ ψυχή. Καὶ μὲ αὐτὰ τὰ προσόντα ἦταν ἐφωδιασμένοι οἱ ἀστυνομικοί μας ποὺ διηλεύκαναν ἕνα σωρὸ στυγερὰ καὶ μυστηριώδη ἐγκλήματα ποὺ συνετάραξαν ὄχι μονάχα τὴν Ἀθήνα, ἀλλὰ τὸ Πανελλήνιο, ὅπως ἡ δολοφονία τοῦ Ἀθανασόπουλου στοῦ Χαροκόπου, οἱ δολοφονίες καὶ ληστεῖες τῆς σπείρας Χριστοφιλέα, ἡ ληστεία καὶ ὁ φόνος τοῦ σωφὲρ ποὺ ἔκαναν ὁ Νικολόπουλος καὶ ὁ Νιτινιόγλου, ἡ δολοφονία καὶ ἡ ληστεία τοῦ Πεπέ, τὸ ἔγκλημα τοῦ Γαλατσίου καὶ ἕνα σωρὸ ἄλλα εἰς τὰ ὁποῖα τὸ Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἐσημείωσε πραγματικοὺς θριάμβους γιὰ τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ ὑπερηφανεύεται.

Σ. ΛΕΩΤΣΑΚΟΣ

Ἀπὸ τὸ ἴδιο βράδυ ἄρχισα νὰ τριγυρίζω στὰ διάφορα ὕποπτα κέντρα, καὶ νὰ συναντῶ γνωστοὺς ἀπατεῶνες τῆς γραφῆς. Κανεὶς δὲν ἐγνώριζε ὑψηλό, μελαχροινό, μὲ μαῦρο μουστάκι ποὺ νὰ τὸν λένε Σῖμο.

Περνοῦσαν οἱ ἡμέρες καὶ οἱ νύχτες καὶ παντοῦ, ὅπου κι' ἂν πήγαινα, ὅπου κι' ἂν ρωτοῦσα, ἄγνωστος ὁ Σῖμος ὁ μελαχροινός. Μὰ ἐγὼ ἐπέμενα καὶ ἕνα βράδυ, ὅπως περιπολοῦσα ὕποπτα κέντρα τοῦ Πειραιῶς, στὴν ὁδὸ Παλαμηδίου, συναντῶ τυχαίως ἕνα πράκτορά μου. Περπατήσαμε λίγο κουβεντιάζοντας, μοῦ ἔδωσε κάποιες καλὲς πληροφορίες γιὰ ἄλλες ὑποθέσεις, μὰ τὸν Σῖμο ποὺ ζητοῦσα δὲν τὸν γνώριζε, κι' οὔτε εἶχε ἀκούσει γι' αὐτόν.

—Δὲ μοῦ λὲς κὺρ Γιῶργο, στὴν καινούργια χαρτοπαικτικὴ λέσχη ποὺ ἄνοιξε ἐδῶ κοντὰ πῆγες καθόλου ; μὲ ρώτησε.

—Ὄχι, ποῦ ἀκριβῶς εἶναι ;

—Νὰ ἐδῶ πιὸ πάνω μόλις στρίψῃς δεξιά. Γιὰ πετάξου, καὶ θὰ δῆς ἐκεῖ μέσα λογιῶν-λογιῶν μοῦτρα ποὺ χαρτοπαίζουν. Ποῦ ξέρεις, κάτι μπορεῖ νὰ βγάλῃς. Ἐσὺ τοὺς μυρίζεσαι ἀπὸ μακρυά.

Τὸν εὐχαρίστησα καὶ τράβηξα κατ' εὐθεῖαν γιὰ τὴν λέσχη.

Ἦταν στὸ βάθος ἑνὸς μακρόστενου καφενείου ἀπὸ τὸ ὁποῖο χωριζόταν μὲ παραβὰν ἀπὸ θαμπὰ τζάμια. Ἂν καὶ ἡ ὥρα ἦταν περασμένη μπῆκα καὶ κάθισα σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ καφενείου κι' ἄρχισα νὰ παρακολουθῶ τὶς διάφορες φυσιογνωμίες ποὺ μπαινόβγαιναν στὴν λέσχη.

Ἀρκετὰ γνωστὰ χαρτόμουτρα, μὰ οἱ περισσότεροι τελείως ἄγνωστα πρόσωπα. Χωρὶς βέβαια νὰ ἐγκαταλείψω καὶ τ' ἄλλα ὕποπτα στέκια ἀπατεώνων, πήγαινα σχεδὸν κάθε βράδυ στὸ καφενεῖο-λέσχη, στὴν ὁδὸ Λακωνίας καὶ Παλαμηδίου, καὶ παρακολουθοῦσα τοὺς πελάτες. Ἀνάμεσά τους εἶδα καὶ πολλοὺς μελαχροινοὺς μὲ μαῦρο μουστάκι. Ἔκανα γνωριμίες, εἶπα πὼς δουλεύω σ' ἕνα ἐργοστάσιο ἐκεῖ κοντά, καὶ περιμένω τὴν ὥρα τῆς βάρδιας μου, ἀπέκτησα τὴν ἐμπιστοσύνη τους, κι' ἄρχισα νὰ ψαρεύω. Ἔμαθα γιὰ τὸν καθένα ποιὸς ἦταν, τί δουλειὰ ἔκανε, μὰ τίποτα ἀκόμα γιὰ τὸν Σῖμο. Ἕνα βράδυ ξεχώρισα κάποιον ποὺ τὸν ἔβλεπα γιὰ πρώτη φορὰ μὲ δυὸ-τρεῖς ἄλλους ἀκόμα, νὰ μπαίνῃ στὴν λέσχη. Αὐτὸς εἶχε ἀκριβῶς στὸ σύνολό τους τὰ χαρακτηριστικὰ ποὺ μᾶς εἶχε δώσει ὁ ὑποδιοικητικής. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ κάθισα μέχρι τὰ ξημερώματα ποὺ ἔκλεισε ἡ λέσχη. Ἔπρεπε νὰ μάθω κάτι γι' αὐτόν. Τὸν πῆρα στὸ κατόπιν, τράβηξε πρὸς τὴν ὁδὸ Ἀρτεμησίου, σταμάτησε μπροστὰ σὲ μιὰ ξύλινη αὐλόπορτα, τὴν ἄνοιξε καὶ μπῆκε μέσα. Κατόπιν πέρασα κι' ἐγὼ ἀπὸ κοντὰ κι' ἔγραψα στὸ καρνέ μου ἕνα 276, τὸν ἀριθμὸ τοῦ σπιτιοῦ, κι ἔφυγα. Κοιμήθηκα λίγο κι' ὕστερα ἀπὸ μιὰδυὸ ὧρες τριγύριζα στὴν ὁδὸ Ἀρτεμησίου κι' ἔψαχνα νὰ βρῶ τὸ κατάλληλο πρόσωπο γιὰ πληροφορίες.

Ἐκεῖ κοντὰ ἦταν ἕνα μικρὸ ραφτάδικο. Περνώντας εἶδα τὸν ράφτη, ἕνα γεροντάκι σκυμμένο νὰ ράβῃ βιαστικά. Τότε μοῦ ἦρθε μιὰ ἰδέα. Τράβηξα μὲ δύναμι ἕνα κουμπὶ ἀπὸ τὸ σακκάκι μου, ἐξύλωσα λίγο καὶ τὴν φόδρα του καὶ μπαίνω στὸ μαγαζάκι. Τὸν καλημέρισα καὶ τὸν παρακάλεσα νὰ μοῦ τὰ ράψῃ. Δέχθηκε μὲ προθυμία, μὰ μὲ παρεκάλεσε νὰ περιμένω λίγο, ὥσπου νὰ τελειώσῃ, γιατὶ ἔπρεπε νὰ παραδώσῃ τὴν φορεσιὰ ποὺ ἔρραβε. Ἄλλο ποὺ δὲν ἤθελα, νὰ ἔχω περισσότερη ὥρα στὴν διάθεσί μου γιὰ κουβέντα.

Ἀφοῦ εἴπαμε πολλὰ καὶ διάφορα, τὸν ρώτησα ἂν ἔχῃ δουλειές.

—Δόξα τῷ Θεῷ παιδάκι μου, εἶπε μὲ ἀνατολίτικη προφορά. Ἂς εἶναι καλὰ καὶ οἱ γείτονες. Ὅλους ἐγὼ τοὺς ράβω κι' ἄρχισε νὰ τοὺς κατονομάζῃ.

—Ἐδῶ στὸν ἀριθμὸ 276 καθόταν ἕνας φίλος μου.

—Στὸ 276 κάθεται ὁ κὺρ Σῖμος ὁ Γερμανόπουλος, καλὸ παλληκάρι. Ἦτανε πρὶν ἀξιωματικὸς μὰ ὁ κόσμος εἶναι κακὸς καὶ λέει πὼς τὸν διώξανε ἀπὸ τὸν

στρατὸ γιὰ χαρτοκλέφτη. Ἐμένα τί μὲ νοιάζει, εἶναι πελάτης μου καὶ καλοπληρώνει.

Ὁ γεροντάκος ἔλεγε μὰ μέσα στ' αὐτιά μου χτυποῦσε σὰν ἠχηρὴ καμπάνα τὸ ὄνομα Σῖμος. Νὰ εἶναι πραγματικὰ ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀναζητῶ, ἔλεγα μὲ τὸ νοῦ μου ἢ εἶναι σατανικὸ παιγνίδι τῆς τύχης ; Ἴδια τὰ χαρακτηριστικά, ἴδιο καὶ τὸ ὄνομα.

Ὁ ράφτης μοῦ ἔρραψε τὸ κουμπί, τοῦ ἄφησα μὲ τὸ ζόρι λίγα χρήματα, κι ἔφυγα τρεχᾶτος γιὰ νὰ μάθω κι' ἀπὸ ἄλλους περὶ Σίμου Γερμανοπούλου.

Πράγματι συνάντησα γνωστὰ δυναμικὰ χαρτόμουτρα, διεσταύρωσα τὶς πληροφορίες τοῦ γερο-ράφτη, ἔγραψα τὸ δελτίο μου καὶ τὸ παρέδωσα στὸν προϊστάμενο τῆς ὁμάδος, ὑπαστυνόμο Δέδε.

Ὁ ὑπαστυνόμος, ἀφοῦ τὸ διάβασε μὲ προσοχή, μ' ἐρώτησε :

—Εἶσαι ἀπολύτως βέβαιος Δουκάκη γιὰ ὅσα ἀναφέρεις ;

—Ἀπολύτως κ. προϊστάμενε.

Τότε διέταξε τὸν συνάδελφό μου Χατζίνη Μανώλη νὰ ἔλθη μαζί μου καὶ νὰ μὲ βοηθήση γιὰ τὴν ἐπισταμένη παρακολούθησι τοῦ Σίμου Γερμανοπούλου.

Ἀρχίσαμε μὲ σύστημα νὰ τὸν παίρνωμε στὸ κατόπιν, πότε καὶ οἱ δυὸ μαζὶ καὶ πότε ἕνας-ἕνας χωριστά. Ἔτσι πολὺ γρήγορα διεπιστώσαμε ἀρκετὲς ἐπαφές του. Οἱ πληροφορίες ποὺ παίρναμε γι' αὐτοὺς μᾶς τοὺς ἔφερναν γι' ἀνθρώπους τιμίους. Ὅπως τὸν Πετρόνικο Χαρίτο, τμηματάρχη τοῦ ταμείου Πειραιῶς-Αἰγίνης, τοῦ σημερινοῦ ταμείου πληρωμῶν, τὸν Τρικέρη Χαρίλαο, ὑπάλληλο τοῦ ἴδιου ταμείου, καὶ τὸν Κοναξάρη Χρύσανθο, ὑπάλληλο τοῦ Δήμου Πειραιῶς. Ἡ μόνη ὕποπτη ἐπαφή του ἦταν μὲ τὴν γνωστὴ παλαιὰ ἁμαρτία τῆς ἀπάτης, τὸν Γαϊτάκη Λέανδρο, διωγμένο ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία του, τὸ κεντρικὸ ταχυδρομεῖο Πειραιῶς. Ἀδιάκοπα συνεχίζαμε μὲ τὸν συνάδελφό μου τὴν παρακολούθησι τοῦ Γερμανοπούλου καὶ μαζεύαμε πληροφορίες γιὰ νὰ βροῦμε στοιχεῖα ποὺ νὰ τὸν πιάναμε ἐπ' αὐτοφώρῳ στὴν παράνομη πρᾶξι του.

Ἀκριβῶς ἐκεῖνες τὶς μέρες ἦλθε στὴν Ἀσφάλεια καὶ μὲ ζήτησε ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους καὶ πιὸ σοβαροὺς πληροφοριοδότες μου. Ἦταν μεσημέρι κι' ὅταν τοῦ εἶπαν πὼς σὲ λίγο θὰ ἐρχόμουν, κάθησε στὸ ἀπέναντι καφενεῖο καὶ μὲ περίμενε. Σὲ λίγη ὥρα πηγαίνοντας γιὰ τὸ τμῆμα, μὲ εἶδε καὶ μὲ φώναξε.

—Ἔλα, κάθισε Γιῶργο, σὲ περίμενα, μοῦ λέει. Ἔχω μιὰ σοβαρὴ ὑπόθεσι νὰ σοῦ δώσω. Μεγάλη βρωμοδουλειὰ πρέπει νὰ γίνεται στὸ ταμεῖο ποὺ ἐργάζεται ὁ γείτονάς μου ὁ Πετρόνικος. Ἡ γυναίκα μου εἶναι φιλενάδα τῆς γυναίκας τοῦ Πετρονίκου καὶ προχτὲς τὸ ἀπόγευμα ποὺ πῆγε στὸ σπίτι τους νὰ κάνουν συντροφιά, τὴν ἄκουσε, χωρὶς νὰ θέλη, νὰ λέη στὸν ἄντρα της.

—Χαρῖτο, πρόσεχε δὲν μ' ἀρέσει μ' αὐτοὺς τοὺς διαβόλους ποὺ ἔμπλεξες. Φοβᾶμαι πὼς θὰ σὲ στείλουνε στὴν φυλακή. Τί συμβαίνει μ' αὐτὸν τὸν ταχυδρομικὸ ποὺ ἔρχεται ὅλη τὴν ὥρα καὶ σὲ μαδᾶ ; Γιατὶ σοῦ παίρνει τοῦ κόσμου τὰ χρήματα.

Τὸ βράδυ μοῦ τὰ εἶπε ἡ γυναίκα μου, τῆς εἶπα νὰ ξαναπάη καὶ νὰ προσπαθήση μὲ τρόπο νὰ τὴν ψαρέψη. Ὅταν πάλι θὰ ἔχω νεώτερα θὰ ἔρθω νὰ σὲ βρῶ.

Πετρόνικος, ταμιακός, ποὺ ἐκβιάζεται ἀπὸ κάποιο ταχυδρομικό. Ὁ νοῦς μου ἀστραπιαῖα πῆγε στοὺς Γαϊτάκη καὶ Γερμανόπουλο. Θὲς νὰ εἶναι μπερδεμένοι σ' αὐτὴ τὴν μεγάλη βρωμοδουλειά ; Ἔχω τόση τύχη, ὥστε οἱ πληροφορίες τοῦ φίλου μου νὰ σχετίζωνται μὲ τὴν ὑπόθεσι ποὺ μὲ ἀπασχολεῖ ;

Χωρίσαμε καὶ τράβηξα γιὰ τὴν Ἀσφάλεια. Βρῆκα τὸν συνάδελφό μου Χατζίνη καὶ τοῦ εἶπα τὰ νεώτερα.

—Μανωλάκη, πρέπει νὰ γίνεται μεγάλη ρεμούλα στὸ δημόσιο ταμεῖο Πειραιῶς.

'Αμέσως καθίσαμε, γράψαμε δελτίο μέ τίς καινούργιες πληροφορίες καί τό παραδώσαμε στόν προϊστάμενο.

'Ο ὑπαστυνόμος μόλις ἐδιάβασε τά δελτία μέ τίς νεώτερες πληροφορίες, παρουσιάστηκε στόν ὑποδιοικητή Τσαγκλῆ, ὁ ὁποῖος διέταξε νά ἐνισχυθοῦμε στήν παρακολούθησι ἀπό δύο ἀκόμα ἀστυνομικούς τῆς ὁμάδος μας, τόν Χατζητσομπάνη καί τόν (μακαρίτη) Λεονίτση.

'Από κείνη τήν μέρα ἀρχίσαμε καί οἱ τέσσερες συστηματικά τήν παρακολούθησι ὅλων τῶν ὑπόπτων. Διαπιστώσαμε τίς συχνές συναντήσεις τοῦ Πετρόνικου μέ τόν Σῖμο Γερμανόπουλο, ἐπαφές μέ τήν ἀδελφή τοῦ Γερμανοπούλου, Γωγώ, μέ τόν Κοναξάρη, τόν Γαϊτάκη, τόν Τρικέρη, καί μ' ἕνα ἀκόμα πρόσωπο, τόν Κουρβεσόγλου.

'Από τήν ἴδια μέρα μέ τήν διαταγή πού ἔδωσε καί ὁ διοικητής τῆς 'Ασφαλείας (μακαρίτης) Πέτρος 'Αναγνωστόπουλος, τούς θέσαμε ὑπό στενή παρακολούθησι. Μάθαμε τά στέκια τους, τίς συνήθειές τους, τό σπίτι τοῦ Πετρόνικου, στό τέρμα τῆς ὁδοῦ Γορδίου, στήν Π. Κοκκινιά, ὅπως καί τήν διαμονή τοῦ Τρικέρη, σ' ἕνα νοικιασμένο δωμάτιο, στό τέρμα τῆς ὁδοῦ Λακωνίας. Τῶν ἄλλων τά σπίτια τά ξέραμε.

Κι' ἔτσι ἡ παρακολούθησίς τους γινόταν πλέον χωρίς διακοπή, μέχρι πού διαπιστώσαμε πώς κάθε τέλος τοῦ μηνός ὁ Κοναξάρης καί ἡ Γωγώ Γερμανοπούλου πήγαιναν στό ταμεῖο Πειραιῶς-Αἰγίνης καί εἰσέπρατταν συντάξεις. 'Ο Κοναξάρης ὡς ἀπόστρατος ἀξιωματικός τοῦ ναυτικοῦ καί ἡ Γερμανοπούλου ὡς θυγατέρα ἀνωτέρου ἀξιωματικοῦ τοῦ στρατοῦ.

'Η περίπτωσις αὐτή μᾶς φάνηκε ὕποπτη, γι' αὐτό ἀναγκαστικά ζητήσαμε πληροφορίες ἀπό τόν Δῆμο Πειραιῶς ὅπου ἐργαζόταν ὡς ὑπάλληλος, οἱ ὁποῖες ἦταν τελείως ἀντιφατικές. 'Ο Κοναξάρης ὅπως μᾶς ἐβεβαίωσαν οὐδέποτε ὑπῆρξε ἀξιωματικός καί μάλιστα ἐθεωρεῖτο ἀγράμματος.

Κατόπιν πληροφορηθήκαμε γιά τήν Γερμανοπούλου πώς κάθε ἄλλο παρά θυγατέρα ἀξιωματικοῦ ἦταν. 'Ο πατέρας της δούλευε σάν ἐργάτης στό λιμάνι, ὅπως διαπιστώσαμε καί ἀπό τά γραφεῖα τοῦ Ο.Λ.Π.

'Απ' αὐτές πλέον τίς ἐξακριβωμένες καί θετικές πληροφορίες πού εἴχαμε στά χέρια μας, ἡ ὑπόθεσις ἄρχισε νά ξεκαθαρίζη καί νά φανερώνη τόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο γίνονταν οἱ καταχρήσεις στό Δημόσιο Ταμεῖο.

"Ετσι ἐξηγοῦντο καί οἱ ἐπαφές τοῦ Σίμου Γερμανοπούλου μέ τούς ὑπαλλήλους τοῦ Ταμείου Πετρόνικου καί Τρικέρη. Κι' εἶναι ἀλήθεια πώς ἀπ' ὅπου ζητήσαμε, οἱ πληροφορίες γι' αὐτούς τούς δύο ταμιακούς ἦταν ἄριστες. Μά ὁ Γερμανόπουλος γιά νά πετύχη τό σατανικό κόλπο του τέτοιους ἀνθρώπους χρειαζόταν, ἠθικούς καί ἀξιοπρεπεῖς. Καί τούς βρῆκε σ' αὐτά τά δύο ἀφελῆ καί ἐπιπόλαια πλάσματα.

Μέ ποιό ὅμως τρόπο τούς τύλιξε ὁ παμπόνηρος Γερμανόπουλος εἶναι μυστήριο. Δέν ἔμενε πλέον ἄλλο, παρά νά ἐξακριβώσουμε μέ ποιά ὀνόματα εἰσέπρατταν τίς συντάξεις ὁ Κοναξάρης καί ἡ Γερμανοπούλου. Νά ζητούσαμε πληροφορίες ἀπό ὑπαλλήλους ἦταν ἐπικίνδυνο. Δέν ξέραμε ποιοί ἀπό τό προσωπικό τοῦ Ταμείου ἦταν μεμυημένοι στήν κατάχρησι. Προτιμήσαμε τόν πιό ἀκίνδυνο δρόμο. Νά κάνωμε ὑπομονή καί νά περιμένωμε μέχρι τέλος τοῦ μηνός πού θά εἰσέπρατταν νά παίρναμε μέ κάθε τρόπο τά ὀνόματά τους ἀπό τίς ἀποδείξεις πού θά ἔδιναν στόν ταμία.

(Συνεχίζεται)

ΤΟ ΣΩΜΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ
(ΓΕΝΙΚΕΣ ΓΝΩΣΕΙΣ ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΑΣ ΚΑΙ ΑΝΑΤΟΜΙΑΣ)

Ὑπὸ τοῦ κ. ΘΕΜ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

1. Εἰσαγωγή.—Ἡ θέσις τοῦ ζητήματος.

Ὅπως γνωρίζομεν λίγο πολὺ ὅλοι μας, βάσις τῆς ὑγιεινῆς εἶναι ἡ καθαριότης. Ὅταν ἐπομένως γίνεται λόγος γιὰ τὴν ὑγεία τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι προφανὲς ὅτι πρόκειται κυρίως γιὰ τὴν καθαριότητά του, σὲ ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις καὶ τὶς μορφές της. Ἡ πλήρης ὅμως καθαριότης δὲν μπορεῖ νὰ ἐπιτευχθῇ, ἂν δὲν ξεύρουμε τὰ μέλη τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, τοὐλάχιστον στὴ γενική τους διάταξι καὶ τὴν ἀποστολή τους. Ἐντεῦθεν προκύπτει νομίζουμε ἡ ἀνάγκη ν' ἀσχοληθοῦμε, πρὸ παντὸς ἄλλου στὸ ἔργο μας αὐτὸ μὲ τὴ σωματολογία τοῦ ἀνθρώπου. Νὰ δώσουμε δηλαδὴ μιὰ γενικὴ ἰδέα περὶ τῶν κυριωτέρων ὀργάνων τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, τῆς λειτουργίας τους καὶ τῆς ὑγιεινῆς φροντίδος ποὺ ἀπαιτοῦν, γιὰ νὰ διατηροῦνται σὲ καλὴ κατάστασι. Νὰ λειτουργοῦν ἔτσι ὁμαλὰ καὶ νὰ ἐξασφαλίζουν τὴν ὑγεία, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ μεγαλύτερο καὶ σπουδαιότερον ἀγαθὸ τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως ἐτονίσθη ἤδη.

Τὸ ἀνθρώπινο σῶμα, ποὺ λέγεται καὶ ὀργανισμὸς τοῦ ἀνθρώπου, ἀποτελεῖται ἀπὸ διάφορα ὄργανα ἢ μέλη, κάθε ἕνα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐκτελεῖ ἕνα ὡρισμένο ἔργο, ἢ ἐκπληρώνει μιὰ λειτουργία καὶ ἀνταποκρίνεται σ' ἕνα σκοπό. Ὅταν δὲ ὅλα μαζὶ τὰ ὄργανα ἐκπληρώνουν τὸν ἀντικειμενικό τους σκοπό, τότε ἔχουμε ὡς πρῶτον μὲν ἀποτέλεσμα, τὴν ὑγεία, ὡς δεύτερο δὲ τὴ ζωή.

Ἡ ὕλη ἀπὸ τὴν ὁποία ἀποτελεῖται τὸ σῶμα μας εἶναι τριῶν εἰδῶν καὶ σχηματίζει :

α) Τὰ ὀστᾶ, ποὺ εἶναι διαφόρων μεγεθῶν καὶ σχημάτων, ἀπαρτίζουν ὅλα μαζὶ τὸ σκελετὸ καὶ ἔχουν σκοπὸ νὰ στηρίζουν τὸ σῶμα καὶ νὰ συγκρατοῦν τὶς σάρκες.

β) Τὰ μαλακὰ μόρια, ποὺ λέγονται σάρκες ἢ μύες καὶ ἐπενδύουν τὰ ὀστᾶ. Καὶ

γ) Τὰ ὑγρὰ στοιχεῖα, ποὺ συμβάλλουν στὴ λειτουργία τοῦ ὀργανισμοῦ. (Αἷμα, νερό, ἐσωτερικὲς ἐκκρίσεις, οὖρα, κλπ.). Εἶναι δὲ εὐνόητον, ὅτι γιὰ νὰ ὑπάρχῃ ὁμαλὴ λειτουργία τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ καὶ νὰ ἐξασφαλίζεται ἡ διάρκεια τῆς ζωῆς, πρέπει νὰ βρίσκωνται σὲ καλὴ κατάστασι, ἤτοι νὰ εἶναι ὑγιῆ.

Ἀμέσως κατωτέρω θὰ ἐξετάσουμε μὲ συντομία τὸ καθένα ἀπὸ τὰ κυριώτερα ὄργανα ἢ μέλη τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, γιὰ νὰ ἰδοῦμε τὸ σκοπό του, τὸν τρόπο τῆς λειτουργίας του καὶ τί χρειάζεται γιὰ νὰ διατηρῆται σὲ κατάστασι ὑγείας. Ἐδῶ ἀρκούμαστε νὰ εἰδοῦμε λίγες λέξεις γιὰ τοὺς γενικοὺς κανόνες ποὺ ὀφείλουν νὰ τηροῦνται καὶ νὰ ἐφαρμόζωνται γιὰ τὴν ἐξασφάλισι τῆς ὑγείας ὁλοκλήρου τοῦ ὀργανισμοῦ ἐν τῷ συνόλῳ του.

Γιὰ τὸν σκοπὸν αὐτὸν λοιπὸν χρειάζεται ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ ἑξῆς δωδεκαλόγου, κατὰ τοὺς εἰδικοὺς ἐπιστήμονας :

1ον) Ν' ἀναπνέουμε καθαρὸν ἀέρα, νὰ διατηροῦμε τὸ σῶμα μας καθαρὸ παντοῦ καὶ πάντοτε, νὰ ἔχουμε καθαρὰ ροῦχα καὶ καθαρὴ κατοικία, καθὼς καὶ καθαρὸ πνεῦμα, σκέψι καὶ ψυχή.

2ον) Ν' ἀποκτοῦμε τὴν συνήθεια τῆς ἀναπνοῆς μὲ τὴ μύτη πάντοτε, ἰδίως ὅταν βρισκώμαστε πλησίον δάσους ἢ σὲ ἀνοικτὸ μέρος μὲ καθαρὸν ἀέρα καὶ νὰ περπατοῦμε μὲ τὸ στόμα κλειστό.

3ον) Νὰ ἐκτελοῦμε ἕνα καθημερινὸ πρόγραμμα σωματικῶν ἀσκήσεων, ἀνάλογο μὲ τὴν ἡλικία καὶ τὴν κατάστασί μας.

4ον) Νὰ καθαρίζουμε τακτικά, κάθε ἡμέρα, καὶ ὥρα ἐν ἀνάγκῃ, ὅλα τὰ μέλη

τοῦ σώματός μας, ἰδίως δ' ἐκεῖνα πού ὑπόκεινται στὸ λέρωμα καὶ τὴν ἀκαθαρσία. (Πρόσωπο, χέρια, πόδια, ἀπόκρυφα μέλη, κλπ.).

5ον) Νὰ κατοικοῦμε σὲ σπίτια ἐξασφαλίζοντα τοὺς στοιχειώδεις τουλάχιστον ὅρους ὑγιεινῆς ἤτοι : Εὐήλια, καὶ εὐάερα, χωρὶς ὑγρασία, εὐρύχωρα, μακρυὰ ἀπὸ ἀκαθαρσίες, κλπ. Ὅταν δὲ ἀλλάζουμε σπίτι, νὰ μὴν εἰσερχώμαστε σ' αὐτὸ πρὸ τῆς ἀπολυμάνσεώς του κατὰ κάποιον τρόπο.

6ον) Νὰ κοιμώμαστε τὸ βράδυ χωρὶς τὰ ἐσώρρουχα τῆς ἡμέρας, μὲ νυκτικὰ ἢ πυζάμες, μὲ ἀνοικτὰ παράθυρα, εἰ δυνατόν, καὶ χωρὶς φῶς, ἐπάνω σὲ κρεβάτια καὶ ὄχι στὸ ἔδαφος φυσικά, κατὰ προτίμησιν δὲ σκληρά.

7ον) Νὰ κάνουμε κανονικὴ ζωή. Ν' ἀποφεύγουμε τὰ ξενύχτια, νὰ τρεφώμαστε ἐπαρκῶς, νὰ τρῶμε σὲ κανονικὲς ὥρες καὶ ἀφοῦ ἔχουμε χωνεύσει τὴν τροφὴ τοῦ προηγουμένου γεύματος, νὰ ξεχνοῦμε δὲ ὅλες μας τὶς στενοχώριες τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ. Νὰ μὴ μιλοῦμε ἐπίσης κατὰ τὴ διάρκειά του καὶ νὰ εἴμαστε εὔθυμοι.

8ον) Νὰ φροντίζουμε γιὰ ἐπαρκῆ κίνησι καὶ ἀπασχόλησι, ὥστε νὰ μὴ μᾶς καταλαμβάνη ἡ χαύνωσις καὶ ἡ ὀκνηρία. Ἂν ἡ ἐργασία μας εἶναι καθιστικὴ καὶ πνευματική, πρέπει νὰ κουράζουμε τὸ σῶμα μας μὲ περίπατο ἢ γυμναστική. Ἂν εἶναι σωματικὴ καὶ γίνεται μὲ ὀρθοστασία, ὀφείλουμε νὰ ξεκουραζουμε τὸ σῶμα μας μὲ τὸ κάθισμα καὶ τὸ μυαλό μας μὲ κάποια πνευματικὴ ἀπασχόλησι. (Διάβασμα γράψιμο, λύσι κάποιου προβλήματος κλπ.).

9ον) Νὰ κανονίζουμε καὶ νὰ ρυθμίζουμε τὴ ζωή μας, ὥστε τὸ 24ωρο νὰ ἐργαζώμαστε ὀκτὼ (8) ὥρες, ν' ἀναπαυώμαστε ἄλλες ὀκτὼ (8) καὶ τέλος ν' ἀφιερώνουμε τὶς ὑπόλοιπες ὀκτὼ (8) σ' ὅλες τὶς ἄλλες ἀνάγκες μας.

10) Νὰ ζοῦμε ὅσο μποροῦμε περισσότερο στὸ ὕπαιθρον, ἀφοῦ φυσικά, λαμβάνουμε τὶς ἀναγκαῖες προφυλάξεις γιὰ τὴν προστασία μας ἀπὸ τὸ ψῦχος καὶ τοὺς λοιποὺς κινδύνους. Νὰ εἴμαστε πάντοτε ψύχραιμοι καὶ αἰσιόδοξοι, ν' ἀπολαμβάνουμε ἐν μέτρῳ ὅλων τῶν ἀγαθῶν ποὺ μᾶς προσφέρει ἡ ζωή, νὰ προσέχουμε τὶς ἰδέες καὶ τὶς ἀπόψεις τῶν ἄλλων καὶ νὰ μὴν εἴμαστε ἐγωιστές.

11ον) Νὰ πιστεύουμε στὸν ἑαυτό μας καὶ τὴν ἀξία τῆς ἐργασίας μας, ν' ἀγαποῦμε τοὺς συνανθρώπους μας, κάμνοντες ὅ,τι μποροῦμε κάθε φορὰ γιὰ τὴ βοήθειά τους, νὰ καλλιεργοῦμε τὸ πνεῦμα μας, νὰ χαλιναγωγοῦμε τὰ πάθη μας, νὰ προσέχουμε τὴ φωνὴ τῆς συνειδήσεως καὶ νὰ σεβώμαστε τὸν ἠθικὸ νόμο. Καὶ

12ον) Νὰ ἔχουμε ἐμπιστοσύνη στὴν ὑγεία μας καὶ νὰ μὴν ἀναζητοῦμε διαρκῶς στὸν ἑαυτό μας συμπτώματα ἀσθενειῶν. Νὰ μὴν ἀρχίζουμε, οὔτε νὰ τελειώνουμε τὴν ἡμέρα μας μὲ δυσάρεστες σκέψεις ἢ ἰδέες ἀσθενείας καὶ δυστυχίας. Νὰ πιστεύουμε ὅτι θὰ ὑπερνικήσουμε τὶς τυχὸν δυσκολίες μας καὶ ὅτι ὅλα θὰ πᾶνε καλά, κ.ο.κ.

Κατ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἐργαζόμενοι καὶ ζῶντες, μποροῦμε νὰ παρατείνουμε μέχρι τῆς προχωρημένης ἡλικίας τὴν ἀνοιξι τῆς νεότητος. Ν' ἀποφεύγουμε ἔτσι τὶς ἀσθένειες, νὰ γνωρίζουμε ὅλες τὶς χαρὲς καὶ τὶς εὐλογίες τῆς ζωῆς καὶ νὰ ἐξασφαλίζουμε τὴν ὑγεία, τὴν ἐπιτυχία, τὴν εὐημερία καὶ τὴν εὐτυχία. Γιατὶ ὅπως ἔλεγεν ὁ ἀρχαῖος ποιητὴς Σιμωνίδης ὁ Κεῖος, «ὑγιαίνειν ἄριστον ἀνδρὶ θνατῷ...». Καὶ ὅπως συμπληρώνει ὁ Ἀμερικανὸς συνάδελφος τοῦ Λογφελόου, «βίος ἄνευ ὑγείας ἀποτελεῖ δυσβάστακτο βάρος, μετ' αὐτῆς δὲ χαρὰν καὶ τέρψιν...». Καὶ καθὼς βεβαιώνει τέλος ὁ Ἄγγλος Ρίτσαρντσον, «οἱ θλιβερὲς σκέψεις, τὰ μαῦρα αἰσθήματα, ὁ θυμός, τὸ μῖσος, ὁ φόβος, ὁ φθόνος, ἡ θλίψις, κλπ. εἶναι ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ἐπιδροῦν ὀλεθριώτατα στὴν ὑγεία τοῦ σώματος καὶ τὴ ζωτικότητα τοῦ ὀργανισμοῦ... Ἐνῶ ἡ φαιδρότης, ἡ καλὴ καρδιά, ἡ ψυχικὴ γαλήνη, ἡ ἠρεμία τοῦ πνεύματος κλπ. ἔχουν τὸ ἀντίθετον ἀκριβῶς ἀποτέλεσμα...».

Ἀρκοῦν τὰ λίγα αὐτὰ νὰ δώσουν μιὰ ἁπλῆ ἰδέα περὶ τῶν γενικῶν ὅρων τῆς ὑγείας. Ἀμέσως κατωτέρω θὰ ἐξετάσουμε :

ΠΑΛΑΙΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΚΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ ΟΡΘΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

Σειρὰ ἄρθρων τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **ΧΑΡΑΛ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

— ΣΤ' —

"Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ" - "Η ΠΡΩΤΗ ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ" - "ΘΡΗΝΟΣ" ΚΑΙ "ΤΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΤΑΚΤ"

ΕΑΝ ΑΝΑΔΙΦΗΣΗ κανεὶς τὰ παλαιὰ ἔντυπα τῶν Ἀθηνῶν καὶ ὁλοκλήρου σχεδὸν τῆς χώρας, ἐὰν εὑρεθῇ κοντὰ εἰς τοὺς παλαιοὺς συγγραφεῖς τοῦ πεζοῦ κυρίως λόγου, θὰ κατανοήσῃ εἰς ὅλας του τὰς διαστάσεις τὸ πόσον ἐπιτακτικὴ εἶναι ἡ κατὰ καιροὺς προσφυγὴ εἰς τὰς πηγάς. Πέραν λοιπὸν τῶν πηγῶν ποὺ εἴδομεν ἕως σήμερον, τῶν μεγάλων πηγῶν ποὺ ὀνομάζονται Ζαχαρίας Παπαντωνίου, Παῦλος Νιρβάνας, Τίμος Μωραϊτίνης, Κώστας Ἀθάνατος καὶ Κωστῆς Μπαστιᾶς, θὰ εἴδομεν ἐλάχιστα ἀκόμη ἀπὸ τὴν πληθώραν τῶν ὅσων ἀρθογράφοι τῆς ἐποχῆς τοῦ 1925 καὶ παλαιότερον κατεχώρουν εἰς τὸν ἡμερήσιον τύπον διὰ τὰ ἰδανικά, τὰς ἐπιδιώξεις καὶ τοὺς ἀγώνας τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων εἰς τὰ πρῶτα βήματά της.

Ἕνα κύριον ἄρθρον τῆς «Ἑστίας» τῆς 14 Ἰανουαρίου 1925, μᾶς δίδει τὴν αἴσθησιν ὅτι ἐγράφη μόλις κατ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας τοῦ 1965. Εἶναι τόσον κοινὰ τὰ αἰτήματα καὶ αἱ ἀνάγκαι τοῦ ἀθηναϊκοῦ κοινοῦ τοῦ 1925 μὲ τὴν σημερινὴν πραγματικότητα, ὥστε ἐκπλήσσεται ὅποιος βλέπει εἰς τὸ ἄρθρον αὐτὸ τὴν τόσον μεγάλην, τὴν τόσον..... ἀδιάσπαστον συνέχειαν ὅ, τι τοῦ ἑλληνικοῦ!.. Τίτλος τοῦ ἄρθρου «Ἡ Ἀστυνομία Πόλεων», εἰς τὸ ὁποῖον ὁ ἀρθογράφος τονίζει:

«Σπανίως νέος θεσμὸς ἐγκαθιδρύθη που περιβεβλημένος ἐκ τῶν προτέρων μὲ τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς Κοινῆς Γνώμης ὅσον ἡ ἀπὸ αὔριον ἀναλαμβάνουσα τὰ καθήκοντά της ἐν Ἀθήναις Ἀστυνομία τῶν Πόλεων. Ἀλλὰ καί, ὁμολογουμένως, σπανίως ἡ ἐμπιστοσύνη τῆς Κοινῆς Γνώμης ἐδόθη τόσον ἐπαξίως, ὅσον ἡ πρὸς τὴν Ἀστυνομίαν τῶν Πόλεων, τὴν τόσον εὐδοκίμως λειτουργοῦσαν ἐν Πειραιεῖ, ἐν Πάτραις καὶ ἐν Κερκύρᾳ.

»Τῆς πρωτευούσης ὅμως αἱ ἀνάγκαι ὡς πρὸς τὴν τάξιν, τὴν ἀσφάλειαν, τὴν καθαριότητα καὶ ἐν γένει τὴν εὐκοσμίαν καὶ μεγαλύτεραι εἶναι καὶ μᾶλλον περί-

---

α) Τὰ κυριώτερα συστήματα λειτουργίας τοῦ ὀργανισμοῦ.

β) Τὰ σημαντικώτερα ἐξωτερικὰ ὄργανα τοῦ σώματος καὶ τὸν σκοπὸν ἑκάστου.

γ) Τὰ σπουδαιότερα ἐσωτερικὰ ὄργανα καὶ τὴ λειτουργία ἑνὸς ἑκάστου αὐτῶν.

δ) Τὸ ρόλο τοῦ αἵματος ἐν γένει.

ε) Τὸ σύμπλεγμα τῶν νεύρων.

στ) Τὴ λειτουργία καὶ χρησιμότητα τῶν ἀδένων.

Προσέχετε λοιπὸν πῶς τίθεται καὶ πῶς λύεται τὸ πρόβλημα τῆς ὑγείας, φίλοι ἀναγνῶσται. Ἀκολουθεῖτε καὶ ἐφαρμόζετε τοὺς κανόνας ποὺ παραθέτομε γιὰ τὴν ἐξασφάλισί της καὶ θεωρεῖτε τὴν ἀπώλειά της πηγὴ δυστυχίας. Μὴ νομίζετε δύσκολο πρᾶγμα τὴ διατήρησι τῆς ὑγείας γιατὶ ὅταν ὑπάρχῃ ἡ καλὴ διάθεσις, ἀρκοῦν πολὺ λίγα πράγματα πρὸς τοῦτο.

(Συνεχίζεται)

πλοκοι. Προκειμένου μάλιστα περὶ τάξεως καὶ κινήσεως, ἡ Ἀστυνομία τῶν Πόλεων ἔχει νὰ ἀρχίσῃ ἀπὸ τὸ Α' καὶ ν' ἀντιμετωπίσῃ δυσχερείας κακῶν συνηθειῶν καὶ κυριολεκτικῶς ἀναρχικῆς καταστάσεως.

»Ἡ Ἀστυνομία τῶν Πόλεων εὗρεν εἰς τὰς κατὰ τὰς προκαταρκτικὰς ἐνεργείας της δυσχερείας, ἐναντίον τῶν ὁποίων εἶχε νὰ παλαίσῃ πρὶν ἢ ἐγκατασταθῇ ἀκόμη, προθυμότατον ὑποστηρικτὴν τὸν Τύπον τῆς πρωτευούσης. Τὴν ὑποστήριξιν αὐτὴν θὰ ἐξακολουθήσῃ πάντοτε νὰ ἔχῃ, ἐφ' ὅσον ἐκτελῇ μετὰ ζήλου τὸ καλὸν ἔργον της. Πρέπει ὅμως νὰ συνηθίσουν καὶ οἱ διευθύνοντες τὴν Ἀστυνομίαν μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι ὁ Τύπος εἶναι φίλος καὶ βοηθὸς εἰς τὸ ἔργον της.

»Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς θὰ ἠθέλαμεν, πρὶν ἢ ἀναλάβῃ τὸ ἔργον της ἡ Ἀστυνομία Πόλεων, νὰ διατυπώσωμεν πρὸς τοὺς διευθυντάς της ὡρισμένας ὑποδείξεις. Γνωρίζομεν καλῶς, ὅτι ἔχουν τὸ πρόγραμμά των πλῆρες. Ὑπάρχουν ὅμως διάφορα ζητήματα, μικρὰ καὶ μεγάλα, ἐπὶ τῶν ὁποίων ὁ Τύπος εἶναι καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον εἰς θέσιν νὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχήν.

»Καὶ πρῶτον: Θὰ εἶναι ἀξία πραγματικῆς εὐγνωμοσύνης ἡ Ἀστυνομία, ἐὰν κατορθώσῃ νὰ ἐξουδετερώσῃ τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον κάμνουν εἰς τὰς Ἀθήνας αἱ ποικιλώνυμοι ἁρμόδιοι ὑπηρεσίαι, δημοτικαὶ ἢ δημόσιαι, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν τὸν κυριώτερον ἐχθρὸν τῆς πόλεως. Θὰ δυνηθῇ, ἔξαφνα, νὰ ἐμποδίζῃ τοὺς ἐργάτας εἰς τοὺς ὁποίους ἀνατίθεται ἀπὸ τὴν Δημαρχίαν ἡ ἐπισκευὴ τῶν ὁδῶν καὶ οἱ ὁποῖοι θεωροῦν ὡς καθῆκον των νὰ μεταβάλλουν εἰς συντρίμματα τὰς θαυμασίας ἄλλοτε μαρμαρίνας πλάκας τῶν πεζοδρομίων; Ἕνας περίπατος μέχρι τῆς ὁδοῦ Θεμιστοκλέους ἀρκεῖ διὰ νὰ πείσῃ καὶ τὸν πλέον δύσπιστον περὶ τῆς καταστροφῆς, τὴν ὁποίαν εἶναι ἱκανοὶ νὰ κάμουν ἐκεῖνοι, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἡ Δημαρχία περιμένει τὴν ἐπισκευὴν τῶν δρόμων.

»Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ δυνάμεθα νὰ διαβεβαιώσωμεν τὴν Ἀστυνομίαν, ὅτι δὲν εἶναι καθόλου ξένη πρὸς τὰ καθήκοντά της καὶ ἡ ὑπόδειξις τῶν καθηκόντων των εἰς τὰς ἄλλας ἐνδιαφερομένας διὰ τὴν πόλιν Ἀρχάς. Ἂς μὴ βαρύνεται ἡ Ἀστυνομία νὰ βομβαρδίζῃ καθ' ἑκάστην μὲ ἔγγραφα καὶ μὲ προσωπικὰς παρακλήσεις τὸν κ. Δήμαρχον, ἢ τὸν κ. ὑπουργὸν τῆς Συγκοινωνίας ἢ δὲν γνωρίζομεν ποῖον ἄλλον ἁρμόδιον. Θὰ ἦτο δυνατὸν ἔξαφνα νὰ ἐκτυπώσῃ εἰς χιλιάδας ἀντιτύπων ἕνα ἔγγραφον ἐξορκίζον τοὺς ἁρμοδίους νὰ λύσουν τὸ ζήτημα τοῦ αἰσχροῦ ἐκείνου βούρκου τῆς ἀρχῆς τῆς λεωφόρου Κηφισιᾶς. Ἓν ἀντίτυπον τοῦ ἐγγράφου αὐτοῦ νὰ στέλλεται καθ' ἑκάστην ὥραν εἰς τοὺς ἁρμοδίους, μέχρις οὗ βαρυνθοῦν πλέον καὶ ἀποφασίσουν νὰ λάβουν κάποιαν ἀπόφασιν.

»Πολλὰ πράγματα περιμένομεν ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν Τροχαίας Κινήσεως τῆς Ἀστυνομίας. Μέχρι τῆς σήμερον οὐσιαστικῶς δὲν ὑφίσταται καμμία ἐπίβλεψις διὰ τὴν κυκλοφορίαν αὐτήν. Κάθε σωφὲρ καὶ κάθε ἀμαξηλάτης κυκλοφορεῖ, ὅπως ὁ ἴδιος θέλει..... Ἐντελῶς ἰδιαιτέραν προσοχὴν θέλουν ἡ πλατεῖα τοῦ Συντάγματος καὶ ἡ πλατεῖα τῆς Ὁμονοίας. Ὑπῆρχον ἄλλοτε μερικαὶ διατάξεις, ὅπως π.χ. ἡ ἀπαγορεύσασα τὴν κυκλοφορίαν τῶν αὐτοκινήτων εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου, ὅπως ἡ ἐπιβάλλουσα εἰς τὰ τροχοφόρα νὰ διατρέχουν μόνον κατὰ μίαν διεύθυνσιν τῆς πλατείας τῆς Ὁμονοίας καὶ ἄλλαι. Ὅλαι αὐταὶ κατηργήθησαν. Αἱ Ἀθῆναι μετεβλήθησαν εἰς ἐλευθέραν Κέρκυραν καὶ οἱ Ἀθηναῖοι σφάζονται ἀγρίως.

»Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ἡ Διεύθυνσις τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἔχει ἤδη καταρτίσει ὁλόκληρον πρόγραμμα διὰ τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος αὐτοῦ. Καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἐπιμένομεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου. Φανταζόμεθα ὅμως ὅτι διὰ νὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ καλὴ ἐφαρμογὴ τοῦ προγράμματος αὐτοῦ, πρέπει πρὸ παντὸς νὰ ὑπάρχουν εἰς τὰς Ἀθήνας καλοὶ ὁδηγοὶ αὐτοκινήτων. Καὶ καλοὶ ὁδηγοὶ θὰ ὑπάρξουν μόνον ἅμα ἀναθεωρηθοῦν τὰ σημερινὰ σκανδαλώδη διπλώματα.

»Ἀκόμη περισσότερα πράγματα, ἴσως, περιμένομεν ἀπὸ τὴν Ἀστυνομίαν διὰ τὴν καθαριότητα τῆς πόλεώς μας καὶ διὰ τὴν κάπως κοσμιωτέραν της ἐμφάνισιν. Καὶ ἐλπίζομεν ὅτι ἀπὸ τῆς αὔριον καμμιὰ δεκαριὰ πολίσμεν, ἐφωδιασμένοι

μὲ μερικὰ κατάλληλα ὄργανα θὰ ἀπαλλάξουν τὰς προσόψεις τῶν δημοσίων κτιρίων ἀπὸ τὴν αἰσχρὰν ἐπένδυσιν τῶν ρεκλαμῶν ἡ ὁποία τὰς καλύπτει σήμερον. Ὁ ἐξαναγκασμὸς τῶν καταστηματαρχῶν καὶ τῶν κατοίκων διὰ τὴν διατήρησιν τῆς καθαριότητος τῶν πεζοδρομίων των εἶναι ἐπίσης ἔργον τῆς Ἀστυνομίας.

»Περιμένομεν μερικὰς παραδειγματικὰς τιμωρίας πολιτῶν, οἱ ὁποῖοι λερώνουν μὲ ἀπορρίμματά των τοὺς δρόμους, διὰ νὰ φοβηθοῦν καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι. Ἐλπίζομεν ὅτι θὰ ἀπαγορευθῇ ἡ κατὰ πᾶσαν ὥραν ἔκθεσις τῶν ἀκαλαισθητικωτάτων αὐτῶν τενεκέδων τῶν σκουπιδιῶν εἰς τὰ κράσπεδα τῶν πεζοδρομίων.

»Ἀλλὰ καὶ ἡ Ἀγορανομία νομίζομεν ὅτι πολλὰ θὰ ἔχῃ νὰ ὠφεληθῇ ἀπὸ τὴν Ἀστυνομίαν. Οἱ ἀστυνόμοι εἶναι καλὰ προετοιμασμένοι διὰ τὸ ἔργον αὐτὸ καὶ θὰ δυνηθοῦν ἀσφαλῶς νὰ φέρουν εἰς κάποιαν θεογνωσίαν τοὺς Δαλαΐ-Λάμας τῆς Κεντρικῆς Ἀγορᾶς.

»Πολλὰ ἄλλα πράγματα θὰ εἴχομεν ἀκόμη νὰ ὑποδείξωμεν. Σταματῶμεν ὅμως εἰς τὸ σημεῖον αὐτό, ἐπιφυλασσόμενοι νὰ ἐπανέλθωμεν καὶ εὐχόμεθα εἰλικρινέστατα εἰς τὸν νέον θεσμὸν «καλὴν ἐπιτυχίαν»...

***

Τὸ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ «Ἡ πρώτη ἐμφάνισις», καταχωρημένον εἰς τὸ «Ἐμπρὸς» τῆς 16 Ἰανουαρίου 1925 ὑπογράφεται ἀπὸ τὸν «Ἀθηναῖον», ὁ ὁποῖος τυγχάνει καί..... ἀγνώστων λοιπῶν στοιχείων. Ἰδού :

«Παρ' ὅλην τὴν ἐπίμονον χθεσινὴν βροχὴν πλεῖστοι Ἀθηναῖοι παρέμενον εἰς τὴν Ὁμόνοιαν καὶ ἔβλεπον τὸν νέον ἀστυφύλακα. Τὸν ἐκύτταζαν ἐπὶ ὥρας καὶ δὲν ἠδύναντο νὰ ἱκανοποιήσουν τὴν περιέργειάν των. Ἐνόμιζε κανεὶς πὼς θὰ τοὺς ἤκουε νὰ τραγουδήσουν :

Θέλω νὰ τὸν δῶ!
Θέλω νὰ τὸν δῶ!....

»Καὶ ἄλλοι προσήρχοντο μὲ ζωηροτέραν περιέργειαν. Τέλος κάποιος ἐτραγούδησε πράγματι :

Ἔμαθα πὼς εἶναι ὡραῖος
καὶ πολὺ διαχυτικός!....

»Ἀληθῶς ὁ νέος ἀστυφύλαξ εἶναι ὁ ὡραιότερος εἰς παράστασιν ὅπου εἴδομεν εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἁπλοῦν καὶ σεμνὸν τὸ ἔνδυμά του, καθαρὸν δέ. Μονάχα τὸ πηλίκιόν του εἶναι ὀλίγον τι βαρὺ ἀλλὰ ἐπιβλητικότητα ἔχει.

»—Νὰ μὴ τὸν βασκάνωμεν κύριοι! εἶπε ἕνας ἀπὸ τὰς ἑκατοντάδας τῶν χαζευόντων. Καλὴ προκοπή!.....

»Ὁπωσδήποτε ὅλα ἤρχισαν καλὰ χθὲς εἰς τὰς Ἀθήνας μὲ τὴν πρώτην δρᾶσιν τῆς νέας Ἀστυνομίας. Ὅστις διῆλθε ἐκ τῆς κεντρικῆς Ἀγορᾶς, ἔνοιωσε ἀμέσως τὴν ἐπελθοῦσαν διὰ μιᾶς μεταβολήν. Ποτὲ ἄλλοτε ἡ ἀθηναϊκὴ Ἀγορὰ δὲν ἐγνώρισε τοιαύτην καθαριότητα, ἀλλὰ καὶ τάξιν. Ὅλα πλυμένα καὶ φρεσκοχρωματισμένα. Ἀκόμη καὶ οἱ μικροὶ ἰχθυοπῶλαι, οἱ πωλοῦντες εἰς τὸ μέσον τῆς Ἀγορᾶς, εἶχον ἀναγράψει τὸ ὄνομά των εἰς τὴν ἄνωθεν τῆς μπάγκας των πινακίδα. Εἰς τὰ ἄλλα ἰχθυοπωλεῖα, τὰ λαχανοπωλεῖα, τὰ κρεοπωλεῖα, ἐπίσης πληρεστέρα τάξις καὶ τελεία καθαριότης. Οὔτε ἕνα φυλλαράκι λαχάνου χάμω. Ἂν διατηρηθῇ, ἂν μονιμοποιηθῇ αὐτὴ ἡ τάξις καὶ καθαριότης, αἱ Ἀθῆναι θὰ εὐτυχήσουν νὰ ἴδουν καὶ αὐταὶ ἐπὶ τέλους πραγματικὴν ὀργάνωσιν πόλεως. Διατὶ δὲ ὄχι ; Τὸ πᾶν εἶναι καλὴ θέλησις καὶ συνήθεια. Τὸ μόνον ὅμως ὅπου ἔλειπε χθὲς ἀπὸ τὴν Ἀγορὰν ἦτο τὸ ψάρι. Μερικὰ πολυήμερα ψάρια πρὸς 40 καὶ 36 δραχμὰς τὴν ὀκᾶν καὶ περισσότερα λιμνόψαρα τὰ ὁποῖα διελαλοῦντο ὡς «μανάρια». Ὁ παγερὸς χειμὼν δὲν εἶναι βέβαια εὐνοϊκὸς εἰς τὴν ἁλιείαν καὶ περιμένομεν τὴν καλοκαιρίαν ὅπως εἴδομεν μαζὶ μὲ τὴν καθαριότητα, τὴν τάξιν εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ ψάρια. Ἐκεῖ θὰ καταφανῇ περιφανεστέρα ἡ δρᾶσις τῆς νέας Ἀστυνομίας. Νὰ ἀσκήσῃ ὅλην τὴν ἐπιρροήν της, νὰ ἐπιβληθῇ δι' ὅλης τῆς ὀργανώσεως καὶ τῆς αὐστηρότητός της, ὅπως κομίζωνται

ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν Ἀγορὰν ὅλαι αἱ κασέλλες τῶν ψαριῶν, μὲ πᾶν εἶδος τούτων καὶ πωλοῦνται ταῦτα ἐλευθέρως ἐξ ἴσου πρὸς ὅλους τοὺς ἀγοραστάς, ἄνευ οὐδεμιᾶς διακρίσεως. Ὄχι νὰ παίρνουν τὰ ξενοδοχεῖα, τὰ ἑστιατόρια καὶ οἱ πλούσιοι ἱεροκρυφίως τὰ καλύτερα ψάρια καὶ νὰ παρέχεται εἰς τὸν ἄλλον κοσμάκην κάθε σαβούρα. Τὸ ἴδιον ἀναμένομεν νὰ ἴδωμεν καὶ εἰς τὴν πώλησιν τῶν ἀμνῶν, οἱ ὁποῖοι ἐξαφανίζονται διὰ τοὺς οἰκογενειάρχας, προτιμωμένων τῶν ξενοδοχείων καὶ τῶν ἑστιατορίων. Ὑπὸ ἔποψιν καθαριότητος καὶ τάξεως, ἡ νέα Ἀστυνομία εἶχε χθὲς ἐπιτυχίαν ἀξίαν τῆς ἐπιδοκιμασίας καὶ τῶν συγχαρητηρίων ὅλων. Λόγοι φιλοτιμίας τῆς ἐπιβάλλουν ἐπίσης νὰ ἐπιβάλῃ τὴν τάξιν καὶ εἰς τὴν ἐπικρατοῦσαν ἀναρχίαν εἰς τὴν πώλησιν τῶν ἰχθύων καὶ τῶν κρεάτων. Νέα ἤθη, νέαι ἀρχαί, νέα τάξις πραγμάτων. Δικαιοσύνη δι' ὅλους. Οὐδεμία προτίμησις. Τί θὰ πῇ ξενοδοχεῖον καὶ ἑστιατόριον. Ὑπάρχει εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ οἰκογένεια ἡ ὁποία πολύ, πάρα πολὺ ἐμαρτύρησε κατὰ τὸν τελευταῖον καιρὸν ἐκ τῆς ἀποκρύψεως καὶ διαθέσεως τῶν καλῶν τροφίμων μονοπωλιακῶς διὰ τὰ ξενοδοχεῖα καὶ ἑστιατόρια. Ἡ κοινωνικὴ αὐτὴ ἀδικία καὶ ἀνισότης πρέπει νὰ λείψῃ ἀπὸ τῆς σήμερον διὰ τῆς ἐγκαταστάσεως τῆς νέας Ἀστυνομίας. Πρέπει νὰ μεταβληθοῦν κακαὶ καταστάσεις οὐσιωδῶς. Μαζὶ μὲ τὴν ἀξιεπαίνως ἐμφανισθεῖσαν καθαριότητα καὶ τάξιν, ἑκατοντάδες χιλιάδων Ἀθηναίων ἀναμένουν νὰ ἴδουν ἐμφανιζόμενα εἰς τὴν Ἀγορὰν καὶ τὰ μυστικὰ πωλούμενα ψάρια καὶ ἀρνάκια. Ἄλλως θὰ ἔχωμεν οἰκτρὰν ἀντίθεσιν μεταξὺ ἐπαρκοῦς Ἀστυνομίας καὶ ἀνεπαρκοῦς Ἀγορανομίας»....

***

Ο «ΘΡΗΝΟΣ», χρονογράφημα τῆς ἐφημερίδος «Ἀθῆναι» τῆς 18 Ἰανουαρίου 1925, ἀνήκει εἰς τὸν «κ. Ψ». Εἶναι καὶ ὁ χρονογράφος αὐτὸς «ἀγνώστων λοιπῶν στοιχείων». Γράφει λοιπὸν ὅτι «Θρῆνος» ἐπικρατεῖ ἐν Ἀθήναις, ἀφοῦ :

«Ὑπάρχουν ἄνθρωποι, ποὺ εἶναι τῆς γνώμης ὅτι ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν θὰ πληρώσῃ τὰ ἀγαθὰ τὰ ὁποῖα τῆς ὑπόσχεται ἡ Ἀστυνομία τῶν Πόλεων μὲ τὴν ἀπώλειαν ἑνὸς ἀπὸ τὰ κυριώτερα χαρακτηριστικά της, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ καὶ θέλγητρον ἐξαιρετικὸν διὰ τοὺς κατοίκους της, τοὺς γηγενεῖς ἐννοῶ. Καὶ δὲν ἔχουν ἴσως ἄδικον. Φαντασθῆτε τὸν Ἀθηναῖον νὰ περιπατῇ ὅλην του τὴν ζωὴν σὰν νὰ κάμνῃ τὰ πρῶτα γυμνάσια βηματισμοῦ τοῦ νεοσυλλέκτου! Νὰ προχωρῇ εἰς τὸ πεζοδρόμιον πάντοτε δεξιά, νὰ μὴ τὸν σταματᾶ ἀκόμη ἡ κόφα τοῦ μανάβη ἢ ὁ ταβλᾶς τοῦ χαλβατζῆ καὶ νὰ φθάνῃ τέλος εἰς τὸ τέρμα του χωρὶς νὰ πατᾶ πεπονόφλουδαν ἢ τουλάχιστον πορτοκαλλόφλουδαν! Νὰ μὴ πετᾶ τὸ ἀποτσίγαρο εἰς τὸ καπέλλο τοῦ ἀντικρυνοῦ του καὶ νὰ διαβάζῃ τὸ γράμμα του χωρὶς νὰ πετάξῃ τὸν φάκελλον εἰς τὴν πλάκαν! Νὰ δέχεται τοὺς ἀσπασμοὺς τοῦ βορριᾶ χωρὶς ἕνα κουρελόχαρτο, τὸ ὁποῖον νὰ ποικίλλῃ τὴν μονοτονίαν τῆς σκόνης. Νὰ μὴ τὸν δροσίζῃ ποτὲ τὸ καλοκαίρι ἡ γλάστρα τῆς φιλανθοῦς γειτόνισσας καὶ νὰ μὴ γνωρίζῃ εἰς ποῖο σπίτι τοῦ δρόμου ποὺ περνᾶ σφουγγαρίζουν ἢ τινάζουν τὰ χαλιά! Νὰ ἀγοράζῃ ψάρια χωρὶς νὰ πατήσῃ τὸν γείτονα καὶ νὰ μὴ μπορῇ νὰ ἀδειάσῃ ἕνα ποτήρι νερὸ ἀπὸ τὸ παράθυρό του! Νὰ μὴ τὸν ἀφήνουν ἐπὶ τέλους, ἂν ἔχῃ κέφι, νὰ διαμελισθῇ ἢ νὰ διαμελίσῃ χωρὶς νὰ διατρέξῃ τὸν κίνδυνον νὰ δικασθῇ ἐπὶ παραβάσει ἀστυνομικῶν διατάξεων ..... Ἂν ἡ ζωὴ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἄθροισμα πολλῶν μικρῶν ἀθλιοτήτων, αἱ ὁποῖαι τῆς δίδουν τὴν ἀξίαν της, ἡ ζωὴ τῶν Ἀθηνῶν ἀποτελεῖται ἐπὶ πλέον καὶ ἀπὸ ἄθροισμα πολλῶν ἀταξιῶν, αἱ ὁποῖαι ἀπετέλουν ρυθμὸν καὶ τάξιν διὰ τὸν Ἀθηναῖον.....».

***

Κάποιο «Ἀστυνομικὸν τάκτ» μιᾶς παλαιοτέρας ἀκόμη ἐποχῆς, μᾶς δίδει ὁ χρονογράφος «Ἴσκιος» ἀπὸ τὴν «Σφαῖρα» Πειραιῶς. Γράφει εἰς τὰς 5 Ἰουνίου 1923 διὰ τοὺς τότε συναδέλφους τῆς γείτονος :

«Ἂν ὁ Πειραιεὺς δὲν γίνῃ Λονδῖνον καὶ οἱ Πειραιεῖς δὲν ἀποκτήσουν τὸ φλέγμα καὶ τὸν ἐκπολιτισμὸν τῶν Λονδρέζων, πάντως ὅμως ὑπάρχουν πολλαὶ πιθανότητες ὅτι θ' ἀλλάξῃ πολὺ τὴν κοινωνικήν του μορφήν, χάρις εἰς τὸ Ἀγγλικὸν σύστημα τῆς Ἀστυνομίας τῶν Πόλεων, τὸ ὁποῖον—πρὸς τιμὴν τοῦ Διευθυντοῦ της κ. Καλυβίτου—φαίνεται ὅτι ἐφαρμόζεται μὲ πολὺ τάκτ ἐκ μέρους καὶ τῶν κατωτέρων ἀκόμη ὀργάνων.

»Εἶναι γνωστὴ ἡ παροιμία «ἐξ ὄνυχος τὸν Λέοντα».

»Τὸ κατωτέρω ἐπεισόδιον εἶναι ἀρκετὰ χαρακτηριστικὸν διὰ τὸ ποίαν βαθμιαίαν ἐξημέρωσιν θὰ μᾶς φέρῃ ἡ νέα Ἀστυνομία, ἂν ἐξακολουθήσῃ—καὶ τὸ ἐλπίζομεν—μὲ τὸν ἴδιον ζῆλον καὶ τὸν αὐτὸν ἐνθουσιασμὸν τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἀγγλικοῦ ἐκπολιτιστικοῦ συστήματος.

»Ἀλλ' ἂς ἔλθωμεν εἰς τὸ ἐπεισόδιον :

»Κάποιος φρουρὸς ἀστυφύλαξ ἀντελήφθη ἕνα μεθυσμένον περὶ τὸ μεσονύκτιον καὶ τὸν παρηκολούθησεν εἰς τὴν ἑλικοειδῆ πορείαν του. Εἰσῆλθεν εἰς τὸ πρῶτον οἰνοπωλεῖον ποὺ συνήντησεν ἐμπρός του διὰ νὰ συμπληρώσῃ τά..... ποτηράκια του. Ἐκένωσεν ἀπνευστί, ὡσὰν νὰ ἐδιψοῦσε, δύο ποτηράκια καὶ ἀπῆλθε χωρὶς νὰ πληρώσῃ, παρὰ τὰς διαμαρτυρίας τοῦ οἰνοπώλου. Ἔπειτα εἰσῆλθεν εἰς δεύτερον ὑπόγειον οἰνοπωλεῖον, τοῦ ὁποίου παρ' ὀλίγον νὰ ἐμετροῦσε τὰ σκαλοπάτια ἂν δὲν τὸν συγκρατοῦσε ἐγκαίρως ὁ ἐκούσιος ἀκόλουθός του, ὁ ἀστυφύλαξ. Ἐπῆρεν ἄλλο ἕνα ἑκατοσταράκι νὰ φθάσῃ εἰς τό..... «ντουζένι» καὶ ἔπειτα ἐξεκίνησεν τραγουδῶν πρὸς τὸ σπίτι του. Ἀλλὰ ἡ τρικυμία τοῦ κρανίου του εἶχε τόσον δυναμώσει, ὥστε ἐφέρετο κλυδωνιζόμενος δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ μὲ τὸν κίνδυνον νὰ σπάσῃ..... κανένα στῦλον τοῦ ἠλεκτρικοῦ ἢ κανένα τοῖχον. Ὁ ἀκολουθῶν αὐτὸν ἀστυφύλαξ τοῦ προσέφερε εὐγενῶς τὸν βραχίονά του ὡς στήριγμα καὶ τὸν ὡδήγησεν εἰς τὸ Ἀστυνομικὸν Τμῆμα, ὅπου τοῦ προσέφερε καὶ τό..... κρεββάτι του.

»Ὅταν τὸ πρωὶ ἐξύπνησεν, ἔσπευσεν ὑποχρεωτικὸς πάντοτε ὁ ἀστυφύλαξ νὰ τὸν ἐρωτήσῃ τί ἀφέψημα παίρνει στὸ σπίτι του.

»—Γάλα, ἀπήντησεν ὁ κρατούμενος, τοῦ ὁποίου τὸν στόμαχον ἐπλήρουν θερμαὶ ἐξατμίσεις συνεπείᾳ τῆς νυκτερινῆς κρασοκατανύξεως.

»Τὸ γάλα ἐκομίσθη μετ' ὀλίγον ἀχνίζον.

»—Καὶ τώρα, τοῦ λέγει ὁ ἀστυφύλαξ, περᾶστε ἀπὸ τὸ Πταισματοδικεῖον νὰ πληρώσετε, ἂν εὐαρεστεῖσθε, δραχμὰς ὀγδοήκοντα πρόστιμον.

»—Καὶ θὰ εἶμαι ἐλεύθερος ;

»—Ὄχι ἀκόμη. Θὰ πᾶμε νὰ πληρώσετε καὶ τοὺς δύο οἰνοπώλας, ποὺ χθὲς τὸ βράδυ ἀρνηθήκατε ἐν τῇ μέθῃ σας νὰ τοὺς πληρώσετε.

»—Μάλιστα. Δίκαιον εἶναι καὶ αὐτό.....

»Τὸ «ἐπεισόδιον» ὅμως δὲν ἐτελείωσεν. Ὁ ἀστυφύλαξ ἐκάλεσε κατόπιν καὶ τοὺς δύο οἰνοπώλας εἰς τὸ Τμῆμα.

»—Ἐπληρωθήκατε κύριοι ;

»—Μάλιστα!

»—Τώρα νὰ πληρώσετε καὶ σεῖς πρόστιμον, διότι δώσατε κρασὶ εἰς ἕνα προφανῶς μεθυσμένον ἀντὶ νὰ τὸν συμβουλεύσετε νὰ πήγαινε στὸ σπιτάκι του.

»Καὶ οἱ οἰνοπῶλαι ἐπλήρωσαν τὸ πρόστιμον, ὁρκιζόμενοι ὅτι δὲν θὰ ξαναδώσουν κρασὶ εἰς μεθυσμένον.

»Ἀμφιβάλλετε λοιπὸν τώρα, ὅτι σιγὰ-σιγὰ ὁ Πειραιεὺς ἐξημερώνεται ;»

ΧΑΡΑΛ. ΣΤΑΜΑΤΗΣ

Ὑπὸ τοῦ κ. **Ν. Α.**

ΒΙΑΣΜΟΥ ΑΠΟΠΕΙΡΑ τῆς Ε.Χ. ἔγινε ἀπὸ τὸν ὁδηγὸν πειρατικοῦ αὐτοκινήτου, τὸν Ἀν. Χρυσομαλλίδη, ὅταν μετέφερε τὴν ἐπιβάτιδα ἀπὸ τὸν συνοικισμὸ Νεαπόλεως στὴν Θεσσαλονίκη. Ἡ ἀπόπειρα ἀπέτυχε χάρις στὴν ἀντίστασι τῆς γυναίκας. Ὁ δράστης συνελήφθη.

ΔΙΑΡΡΗΞΕΙΣ ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑ καὶ πλέον διέπραξαν σὲ κρεοπωλεῖα, κουρεῖα, μπὰρ καὶ ζαχαροπλαστεῖα κατὰ τὸ χρόνο ποὺ οἱ ἀστυνομικοὶ ἦταν ἀπησχολημένοι μὲ τὶς ὀχλοκρατικὲς συγκεντρώσεις ὁ Σ. Κοσκινᾶς, ἐτῶν 19, σεσημασμένος κλέπτης καὶ ὁ Χ. Τρυφιάτης, ἐτῶν 24. Μὲ ἐπιτυχημένη ἐνέδρα συνελήφθησαν ἀπὸ τὴν Γενικὴν Ἀσφάλεια Ἀθηνῶν ἐπ' αὐτοφώρω ὅταν σὲ μιὰ μόνη νύχτα εἶχαν κάμει 7 διαρρήξεις. Συνολικὰ εἶχαν ἀποκομίσει 90.000 δραχμές, τὶς ὁποῖες σπαταλοῦσαν σὲ διασκεδάσεις, ἀφοῦ γιὰ νὰ γλεντήσουν σ' ἕνα νάϊτ κλὰμπ μὲ δύο Σουηδέζες τουρίστριες ἐσπατάλησαν 18.500 δραχμές.

ΚΛΟΠΗ ΘΡΑΣΥΤΑΤΗ δραχ. 173.000 ἔγινε καὶ στὸ πρατήριο σιγαρέττων τοῦ Σ. Ἀθανασίου, στὸ Βαρβάκειο. Ὕστερα ἀπὸ σύντονες ἐνέργειες τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν, μέσα σὲ 24 ὥρες συνελήφθησαν οἱ δρᾶστες Μ. Δογάνης, ἐτῶν 19, Ν. Νικολουλέας, ἐτῶν 19, πρώην ὑπάλληλος τοῦ πρατηρίου καὶ ὁ Ἀγ. Διαμαντόπουλος, φίλος τους. Οἱ κλέπται αὐτοὶ ἐξεμεταλλεύθησαν τὴν ἀφέλεια τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ πρατηρίου, ὁ ὁποῖος τὸ μεσημέρι, ὅταν πήγαινε γιὰ φαγητό, σ' ἕνα πλησίον ἑστιατόριο, κατέβαζε τὸ ρολὸ τοῦ πρατηρίου χωρὶς νὰ τὸ κλειδώνη. Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ ἔμπαιναν μέσα οἱ πρώην ὑπάλληλοί του καὶ ἀφαιροῦσαν χρήματα τμηματικά. Βρέθηκαν κρυμμένα σ' ἕνα χωράφι 73.000 δραχμὲς καὶ ἄλλες 10.000 στὰ χέρια τοῦ ἑνός.

ΑΡΠΑΓΗ τσάντας τῆς κ. Γ. Γένοβα ἔγινε ἀπὸ δύο ἀγνώστους νέους ποὺ ἐπέβαιναν μοτοποδηλάτου, στὴν ὁδὸ Τσόχα καὶ Σούτσου. Περιεῖχε 200 δραχμὲς καὶ διάφορα εἴδη. Οἱ δρᾶστες ἐξηφανίσθησαν καὶ ἀναζητοῦνται ἀπὸ τὴν Ἀστυνομία.

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ ΕΚΛΕΨΕ, 15 τὸν ἀριθμό, ὁ Ν. Παγώνης, ἐτῶν 18 καὶ ἀφοῦ διεσκέδαζε ἀφαιροῦσε ὅ,τι ἀνταλλακτικὸ μποροῦσε καὶ τὰ ἐγκατέλειπε. Ὅταν συνελήφθη εἶχε κλέψει τὸ Ι.Χ. 183791 τοῦ κ. Ε. Σακελλάρη ἀπὸ τὴν ὁδὸ Λυκαβηττοῦ.

Ὁ ΨΕΥΔΟΜΕΣΙΤΗΣ μεταναστεύσεως Χ. Ἀβραὰμ ἐμηνύθη ἀπὸ τὴν Γ. Τσούκα γιατὶ τῆς πῆρε 2.500 δραχμὲς μὲ πρόσχημα ὅτι τὴν διηυκόλυνε νὰ μεταναστεύση στὴν Ἀγγλία καὶ θὰ τῆς εὕρη ἐκεῖ ἐργασία.

ΑΡΧΑΙΟΚΑΠΗΛΟΙ ἔκαναν παράνομες ἀνασκαφὲς στὴν θέσι Τούμπα τοῦ χωρίου Εὔρωπος Κιλκὶς καὶ ὅταν τοὺς ἀντελήφθη ἀπόσπασμα Χωροφυλακῆς ἐπυροβόλησαν ἐναντίον του μὲ περίστροφα. Ἀπήντησαν μὲ πυροβολισμοὺς οἱ χωροφύλακες καὶ συνέλαβαν τοὺς Κ. Γουλιώτην, Μ. Χατζηϊωάννου, κατοίκους Θεσσαλονίκης, ποὺ ὑπέδειξαν καὶ τρεῖς διαφυγόντας, τοὺς Γ. Μερσιάδην, Α. Τσούμαν καὶ Ε. Ξενάκην. Ἐπὶ τοῦ ἑνὸς κατεσχέθη περίστροφον. Ἐστάλησαν εἰς τὸν εἰσαγγελέα.

Ο ΕΡΩΤΑΣ δὲν περιορίζεται στὰ ἀνθρώπινα πλαίσια, καταλήγει στὸ ἐγ-

κλημα, ὅπως ἔγινε μὲ τὸν Πᾶνο Λούπη, ἐτῶν 26, ἀπὸ τὸ Μενίδι. 'Αγάπησε παράφορα τὴν 16χρονη Γεωργία Κυριακίδου, ποὺ ἔμενε καὶ αὐτὴ στὸ Μενίδι καὶ μὲ τὴν συναίνεσι τῶν γονέων της ἀρραβωνιάσθηκε. Δὲν συμφωνοῦσαν ὅμως σὲ πολλὰ σημεῖα καὶ ὁ νέος προτίμησε νὰ πάρη ἕνα περίστροφο, νὰ πάη στὸ σπίτι τῆς νέας καὶ χωρὶς καμμιὰ κουβέντα νὰ τὴν πυροβολήση στὴν κοιλιὰ καὶ κατόπιν νὰ πυροβολήση στὸν κρόταφό του. Καὶ ὁ μὲν νέος σκοτώθηκε ἐπὶ τόπου, ἡ δὲ νέα μεταφέρθηκε στὸ νοσοκομεῖο καὶ χαροπαλεύει.

ΙΕΡΟΣΥΛΟΣ διέρρηξε 4 ἐκκλησίες καὶ ὅταν λεηλατοῦσε τοὺς 'Αγίους 'Αναργύρους, συνελήφθη. 'Ονομάζεται 'Εμμ. Μεθυμνάκης, ἐτῶν 19.

ΛΑΧΕΙΑ ἔκλεψε ὁ λαχανοπώλης 'Αρ. Καραλῆς, ἀξίας 900 δραχμῶν, ἀπὸ τὸ πρακτορεῖο Νικολαΐδη καὶ γι' αὐτὸ συνελήφθη.

ΔΙΑΡΡΗΞΙ σὲ κρεοπωλεῖο ἔκανε ὁ Χρ. Σιουκλέρης, ἐτῶν 16, μαζὶ μὲ ἄλλον νεαρό. Ἔγιναν ὅμως ἀντιληπτοὶ ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ συνελήφθη ὁ Σιουκλέρης.

18 ΔΙΑΡΡΗΞΕΙΣ σὲ περίπτερα εἶχε κάμει, στὴν 'Αγία Παρασκευή, συμμορία ἀπὸ τρεῖς νεαρούς, τοὺς Π.Μ., ἐτῶν 24, Α.Σ., ἐτῶν 18 καὶ Α.Π., ἐτῶν 18. Συνελήφθησαν ἐπ' αὐτοφώρῳ.

ΧΑΣΙΣ, 8 κιλά, κατεσχέθη ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία διώξεως ναρκωτικῶν τῆς Γενικῆς 'Ασφαλείας 'Αθηνῶν. Συνελήφθησαν οἱ λαθρέμποροι Φρ. Παπαγεωργίου, Ζ. Κοντώσης, Θ. Καρφάκης, Γ. Γεωργάκος καὶ Χρ. Καρφάκης, ὁ ὁποῖος καὶ τὸ εἶχε καλλιεργήσει στὴν Λευκάδα.

ΔΙΑΡΡΗΞΕΙΣ πολλὲς διαπράξανε ἐντὸς μηνὸς οἱ δραπέτες τοῦ ἀναμορφωτηρίου Ι. Κουρῆς, Ν. Χατζηπαναγιώτου, Κ. Χατζηκωνσταντινίδης, Δ. Μαχαιρίδης, Χ. Λιόγκας, Γρ. Φιλόπουλος καὶ Δ. Βασιλείου, ποὺ κατεδικάσθησαν σὲ φυλάκισι 4-8 μηνῶν ὁ καθένας.

ΔΙΑΡΡΗΚΤΕΣ (γριλάκηδες) μὲ πλούσια δράσι ἔκλεψαν μιὰ συναλλαγματικὴ δραχ. 2624 τοῦ Μ. Μεϊμάρη καὶ τὸν ἐξεβίαζαν νὰ τοῦ τὴ δώσουν ἀντὶ μισῆς χρηματικῆς ἀξίας. Συνελήφθησαν καὶ εἶναι οἱ ἀνήλικοι Γ.Γ., Μ.Κ. καὶ Ι.Λ.

ΑΠΑΤΕΩΝ θρασύτατος συνελήφθη ἡ Μαχμούτη Φάτση, ἐτῶν 18, νοσοκόμος ἀπὸ τὰ Σπάτα. Παρουσιάζετο σὲ ἀξιωματικοὺς καὶ τοὺς ἔλεγε ἐμπιστευτικὰ ὅτι εἶναι λοχαγὸς τοῦ 'Ισραὴλ καὶ ὅτι τὴν καταδιώκουν ξένοι πράκτορες, ζητοῦσε δὲ νὰ τὴν συνδράμουν ὑλικῶς νὰ ἐπικοινωνήση μὲ τὴν χώρα της. Θῦμα ἔπεσεν ἀνώτατος ἀξιωματικὸς ποὺ τῆς ἔδωσε 1.000 δραχμές. Ἄλλοι ὅμως ἀξιωματικοὶ ἀντελήφθησαν τὴν ἀπάτη καὶ τὴν παρέδωσαν στὴν 'Αστυνομία.

ΟΙ ΧΑΣΙΣΕΜΠΟΡΟΙ Π. Λαγογιάννης καὶ Ν. Σορώτας συνελήφθησαν ἀπὸ τὴν 'Αστυνομία στὴν 'Ανθούπολι καὶ κατεσχέθη ποσότης 100 γραμμαρίων χασίς, τὸ ὁποῖο πωλοῦσαν.

ΜΕ ΕΠΙΘΕΣΙΝ κατ' ἀρχιφύλακος ἀπήντησαν οἱ Π. 'Αλαφοῦζος, ἐτῶν 19, Ι. Σελαϊσίδης, ἐτῶν 21, Ι. Καναβός, ἐτῶν 19, ἡ Π. Καργέντη, ἐτῶν 19, ὅταν τὰ μεσάνυχτα ποὺ φωνασκοῦσαν τοὺς συνέστησε ἡσυχία στὴν ὁδὸ Δελφῶν. Συνελήφθησαν ὅλοι μὲ τὴν βοήθεια πολιτῶν ποὺ ἐξανέστησαν ἐναντίον τους.

ΕΠΕΤΕΘΗΣΑΝ κατ' ἀρχιφύλακος οἱ Ν. Φλωράκης, ἐτῶν 19 καὶ Ε. Χριστογιός, ἐτῶν 19, ὅταν τοὺς συνέστησε στοῦ Γκύζη νὰ μὴ διαταράσσουν τὴν μεσημβρινὴ ἡσυχία.

ΔΙΑΡΡΗΞΕΩΣ ἀπόπειρα ἔκαναν οἱ ἀνήλικοι Μ.Σ. καὶ Π.Σ., ἐτῶν 16 καὶ ὁ Ν. Λιλάκος, ἐτῶν 23, ὅταν συνελήφθησαν ἐπ' αὐτοφώρῳ ἀπὸ τὴν Γενικὴ 'Ασφάλεια. 'Ο Λιλάκος ὡμολόγησε ἀρκετὲς κλοπές.

ΟΙ ΔΙΑΡΡΗΚΤΑΙ Δ. Σιδέρης, ἐτῶν 20, Ι. Πατραμαλῆς, ἐτῶν 20, Β. Ψαλτίδης, ἐτῶν 20, καὶ Δ. Παπαϊωάννου, ἐτῶν 20, οἱ ὁποῖοι εἶχον συγκροτήσει συμμορία καὶ ἔκαναν πολλὲς κλοπές, συνελήφθησαν ἀπὸ τὴν Γενικὴ 'Ασφάλεια 'Αθηνῶν.

Ν.Α.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν.

Ντελακρουὰ Φερδινάνδου - Βίκτωρος - Εὐγενίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Μπακνανᾶ 1, ἀπέναντι στὶς ἐργατικὲς πολυκατοικίες τοῦ Ἁγίου Σώστη (Ταμπούρια).

Ὁ Ντελακρουὰ (1798-1863), Γάλλος ζωγράφος, ἀρχηγὸς τῆς ρωμαντικῆς σχολῆς, ἐξέλεξε, κατὰ προτίμησι, θέματα τῶν συνθέσεών του σκηνὲς σπαραγμοῦ, ἀγωνίας καὶ ὀδύνης. Ἡ ἐπίδρασίς του στὴ Τέχνη, ὑπῆρξε σημαντικὰ μεγάλη. Γνωστά του ἔργα : «Ἡ καταστροφὴ τῆς Χίου», «Ἡ Ἑλλὰς ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τοῦ Μεσολογγίου», «Ὁ Δάντης καὶ ὁ Βιργίλιος», «Ἡ ἅλωσις τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Σταυροφόρων κ.ἄ.

Ντεμὶρ - Χισάρ.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Καυκάσου, ἀπέναντι στὴ Σχολὴ Εὐελπίδων.

Ντεμὶρ-Χισάρ, εἶναι ἡ τουρκικὴ ὀνομασία τοῦ Σιδηρο-κάστρου, τῆς γνωστῆς πόλεως τῆς Ἀνατολικῆς Μακεδονίας, ποὺ εἶναι πρωτεύουσα τῆς ἐπαρχίας Σιντικῆς, στὸ νομὸ Σερρῶν καὶ ἔχει περὶ τοὺς 8 χιλ. κατοίκους. Ἡ ὀνομασία του ὀφείλεται στὸ φρούριο ποὺ βρίσκεται στὸν ὑπερκείμενο τῆς πόλεως βράχο, ὕψους 155 μ. Στὸ Σιδηρόκαστρο τὸ 1913 ἐγκατεστάθηκαν πολλοὶ Μελενοίκιοι καὶ μετὰ τὴν συνθήκη τῆς Λωζάννης πολυάριθμοι πρόσφυγες. Τὸ 1913 οἱ Βούλγαροι κατέσφαξαν 148 κατοίκους τοῦ Σιδηροκάστρου, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸν Μητροπολίτην Κωνσταντῖνον.

Ντοντουὲλ Ἐδουάρδου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Μπακνανᾶ 17, ἀπέναντι στὶς ἐργατικὲς πολυκατοικίες τοῦ Ἁγίου Σώστη (Ταμπούρια).

Ὁ Ἐδουάρδος Ντοντουὲλ (1767-1832), Ἄγγλος ἀρχαιολόγος, ἐπεσκέφθη τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ρώμη καὶ κατήρτισε πλουσία συλλογὴ ἀπὸ ἀρχαιότητες τῶν χωρῶν αὐτῶν, ποὺ βρίσκεται σήμερα στὸ μουσεῖο τοῦ Μονάχου. Ἔργο του : «Ἀρχαιολογικὴ καὶ τοπογραφικὴ περιήγησις ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα κατὰ τὰ ἔτη 1801-1806».

Ντοὺρμ Ἰωσήφ.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Βολταίρου, ἀπέναντι στὴν Ἀρμενικὴ Εὐαγγελικὴ Ἐκκλησία τοῦ Δουργουτίου.

Ὁ Ἰωσὴφ Ντοὺρμ (1837-1919), Γερμανὸς ἀρχιτέκτων, ἐταξίδευσε σὲ διάφορες χῶρες τῆς Εὐρώπης, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἔγραψε, μεταξὺ ἄλλων: «Οἰκοδομαὶ παρὰ τοῖς Ἕλλησι» καὶ «Ἑλληνικὴ ἀρχιτεκτονική».

Ντυμὸν Ἐρρίκου.

Πάροδος ὁδοῦ Βολταίρου, ἀπέναντι στὴν Ἀρμενικὴ Εὐαγγελικὴ Ἐκκλησία τοῦ Δουργουτίου.

Ὁ Ἐρρῖκος Ντυμόν, φιλέλλην Γάλλος ἰατρός, κατῆλθε στὴν Ἑλλάδα καὶ διακρίθηκε μαχόμενος, ἀλλὰ καὶ νοσηλεύοντας ταυτόχρονα καὶ τοὺς τραυματίες. Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι παρέμεινε στὴν Ἑλλάδα καὶ κατατάχθηκε στὸ στρατὸ ὡς γιατρός. Ἀπέθανε τὸ 1852 ὡς ἀρχίατρος.

Νυμφαίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Λαοδικείας στὰ Ἡλύσια.

Τὸ Νυμφαῖον (τουρκιστὶ Νίφ), κωμόπολις τοῦ νομοῦ Σμύρνης, κατωκεῖτο, πρὸ τῆς Μικρασιατικῆς καταστροφῆς, ἀπὸ 4 χιλιάδες κατοίκους, ἐκ τῶν ὁποίων 2 χιλ. ἦσαν Ἕλληνες. Τὴν ἐποχὴ τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Νικαίας Ἰωάννου Βατάτζη, τὸ Νυμφαῖον ὡρίσθη ὡς πρωτεύουσα τοῦ Κράτους, ἀντὶ τῆς Νικαίας, ὅπου παρέμεινεν ὁ πατριάρχης. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ προάστια καὶ συνοικισμοὺς τῶν Ἀθηνῶν).

Νυμφῶν.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Δημοσθένους 132, κοντὰ στὸ Ταχυδρομεῖο Καλλιθέας.

Νύμφαι, κατὰ τὴν μυθολογία, ἦσαν οἱ δευτερεύουσες θεότητες τῆς ἑλληνικῆς μυθολογίας, προστάτιδες τῶν πηγῶν, τῶν ἀγρῶν καὶ τῶν λειμώνων, τῶν σπηλαίων, τῶν δένδρων καὶ τῶν δασῶν, καὶ διακρίνοντο στὶς Ναϊάδες Ὀρεστιάδες, Ἀγρονόμες, Δρυάδες καὶ Ἁμαδρυάδες. Ἀπὸ τῆς ἀρχαιοτάτης ἐποχῆς ἐλατρεύοντο στοὺς ἱεροὺς αὐτῶν τόπους καὶ ἐτιμῶντο μὲ προσφορὰ θυσιῶν. Μὲ τὴ λατρεία τῶν Νυμφῶν συνεδέετο ὁ Πάν, ὁ Ἑρμῆς, ὁ Ἀχελῶος καὶ οἱ Σάτυροι. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ προάστια τῶν Ἀθηνῶν).

Νύσσης (Μετωνομάσθη σὲ Καζάζη Νικολάου).

Νωνάκριδος.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πλειώνης 21, κοντὰ στὸ τέρμα τῶν λεωφορείων «Ἅγιος Δημήτριος» Ἀμπελοκήπων.

Ἡ Νώνακρις, ἀρχαία πολίχνη τῆς Ἀρκαδικῆς Ἀζανίας, βρισκόταν στοὺς πρόποδες τῶν Ἀροανίων καὶ κοντὰ στὸ βράχο τῆς Στυγός. Ἔλαβε τὴν ὀνομασία αὐτὴ ἀπὸ τὴν Νωνάκριδα, σύζυγο τοῦ Λυκάονος, βασιλέως τῶν Ἀρκάδων. Γιὰ τὸ λόγο δὲ αὐτὸ ἡ πηγὴ τῆς Στυγός, ἐκαλεῖτο «Νωνακρία πηγή».

Ξάνθης.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Τενέδου 35, ἀπέναντι στὴ Δημοτικὴ ἀγορὰ Κυψέλης (Φ. Νέγρη).

Πρόκειται γιὰ τὴν γνωστὴ πόλι τῆς Δ. Θράκης, τὴν πρωτεύουσα τοῦ ὁμωνύμου νομοῦ ποὺ ἔχει περὶ τοὺς 26 χιλ. κατοίκους. Ἡ Ξάνθη περιῆλθε στὴν Ἑλλάδα τὸν Μάϊο τοῦ 1920, ὕστερα ἀπὸ τὴν κατάληψί της (1919) ἀπὸ τὰ συμμαχικὰ στρατεύματα καὶ δυνάμει τῆς συνθήκης τοῦ Νεϊγύ. Στοὺς Βουλγάρους εἶχε περιέλθει κατὰ τὸ Α' Βαλκανικὸ πόλεμο (8 Νοεμβρ. 1912), κατὰ τὸ διάστημα ὅμως ἀπὸ 11 Ἰουλίου 1913 (Β' Βαλκανικὸς πόλεμος) μέχρι τέλους τοῦ ἰδίου μηνὸς κατείχετο ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες. Ὁ νομὸς Ξάνθης ἔχει ἔκτασι 1793 τετρ. χιλ. καὶ περὶ τοὺς 90 χιλ. κατοίκους. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὸν Βύρωνα).

Ξανθίππης.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Σεπολίων, μετὰ τὴν πλατεία «Ἀττικῆς».

Πρόκειται γιὰ τὴν πολυθρύλητη σύζυγο τοῦ Σωκράτους (Ε΄ π.Χ. αἰὼν), ποὺ ἀναφέρεται ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς ὡς ὁ κατ' ἐξοχὴν τύπος κακῆς, δυστρόπου καὶ φιλέριδος συζύγου. Νεώτεροι ὅμως μελετηταί, θεωροῦν τοὺς χαρακτηρισμοὺς αὐτοὺς ὑπερβολικοὺς καὶ ὡς μὴ ἀνταποκρινομένους στὴν πραγματικότητα.

Ξανθίππου.

Πάροδος τῆς πλατείας «Δεξαμενῆς». στὸ Κολωνάκι.

Ὁ Ξάνθιππος, Ἀθηναῖος στρατηγός, πατέρας τοῦ Περικλέους, ἐνίκησε τοὺς Πέρσες στὴ Μυκάλη (478 π.Χ.) καὶ ἀπήλλαξε τὴν Θρακικὴ χερσόνησο ἀπὸ τὸν Περσικὸ ζυγό. Πρὸς τιμὴν του ἀνηγέρθη ἀνδριὰς ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὸ Χολαργό).

Ξάνθου Ἐμμανουήλ.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀναγνωστοπούλου 4, στὴ πλατεία «Δεξαμενῆς» τοῦ Κολωνακίου.

Ὁ Ἐμμανουὴλ Ξάνθος, ἕνας τῶν τριῶν ἱδρυτῶν τῆς Φιλικῆς Ἑταιρίας, γεννήθηκε στὴ Πάτμο τὸ 1772 καὶ ἀπέθανε τὸ 1852 στὴν Ἀθήνα. Τὸ 1818 ἔφυγε ἀπὸ τὴν Ὀδησσὸ ὅπου ἦταν ἐγκατεστημένος ὡς ἔμπορος, καὶ πῆγε στὴν Θεσσαλομαγνησία νὰ συναντήση τὸν Ἄνθιμο Γαζῆ καὶ τὸ 1820 στὴν Πετρούπολι, προκειμένου νὰ ἀναθέση τὴν ἀρχηγία τῆς ὀργανώσεως τοῦ Ἀγῶνος στὸν Καποδίστρια. Ὅταν ἀρνήθηκε ὁ Καποδίστριας, ἡ ἀρχηγία ἀνετέθη στὸν Ἀλέξανδρο Ὑψηλάντη, μετὰ τοῦ ὁποίου ὁ Ξάνθος ἵδρυσε τὴν Ἐθνικὴ κάσσα. Ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀποτυχία τῆς Ἐπαναστάσεως στὴν Μολδοβλαχία, ὁ Ξάνθος περιέτρεξε διάφορες περιοχὲς μέχρι τῆς Οὐγγαρίας, γιὰ νὰ ἐνθαρρύνη τοὺς ἑλληνικοὺς πληθυσμούς. Τὸ 1832 κατῆλθε στὴ Πελοπόννησο καὶ μετέσχε πολλῶν μαχῶν μέχρι τὸ 1827, ὁπότε ἀνεχώρησε γιὰ τὸ Βουκουρέστι. Τὸ 1837 γύρισε στὴν Ἀθήνα καὶ ἀπέσεισε τὶς ἐναντίον του κατηγορίες τοῦ Ἀναγνωστοπούλου Παναγιώτη (Φιλικοῦ), γιὰ δῆθεν διαχειριστικὲς ἀνωμαλίες. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ προάστια καὶ συνοικισμοὺς τῶν Ἀθηνῶν).

Ξανθουδίδου Στεφάνου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Σεβρῶν 6, κοντὰ στὴ Λεόντειο Σχολή (τέρμα Πατησίων).

Ὁ Στέφανος Ξανθουδίδης, ἀρχαιολόγος καὶ μεσαιωνοδίφης, γεννήθηκε τὸ 1864 στὸ Ἀβδοῦ τῆς Κρήτης καὶ ἀπέθανε τὸ 1928 στὸ Ἡράκλειο τῆς Κρήτης. Κατήρτισε τὴν πρώτη ἀρχαιολογικὴ συλλογὴ τοῦ Μουσείου Ἡρακλείου, ἐνήργησεν ἀνασκαφὲς καὶ ἀσχολήθηκε ἰδιαιτέρως μὲ τὴν μελέτη τοῦ προϊστορικοῦ πολιτισμοῦ τῆς Κρήτης. Ἐχρημάτισε Ἔφορος Ἀρχαιοτήτων Κρήτης καὶ διευθυντὴς τοῦ ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου Ἡρακλείου.

Ξεναγόρα.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Μελετίου 78, ἀπέναντι στὸ τέρμα τῆς ὁδοῦ Γ΄ Σεπτεμβρίου.

Ὁ Ξεναγόρας, ἀρχαῖος Ἕλλην ἱστοριογράφος καὶ γεωγράφος, νεώτερος τοῦ Διονυσίου τοῦ Ἁλικαρνασσέως, ἔγραψε τὰ «περὶ χρόνου» καὶ «Περὶ νήσων», τῶν ὁποίων καὶ διασώζονται ἐλάχιστα ἀποσπάσματα.

Ξενάρχου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Τριῶν Ἱεραρχῶν 176, κοντὰ στὸν Ἅγιο Ἀνδρέα τῶν Κάτω Πετραλώνων.

Ὁ Ξέναρχος, Ἀθηναῖος κωμωδοποιὸς τῆς λεγομένης «μέσης ἀττικῆς κωμωδίας», ἔζησε κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου (Δ΄ π.χ. αἰών). (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στοῦ Ζωγράφου).

Ξενίας.

Πάροδος τῆς λεωφόρου Βασιλίσσης Σοφίας 102, ἀπέναντι στὴ πλατεία Λορέντζου Μαβίλη (Στέγη Πατρίδος).

Πρόκειται γιὰ τὴν γνωστὴ ἀρετὴ (φιλοξενία) ποὺ χαρακτηρίζει εἰδικὰ τοὺς Ἕλληνες. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὴ Κηφισιά).

Ξενοκλέους.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Εὐτυχίδου 9, στὸ ἄλσος Παγκρατίου.

Ἔλαβε τὴν ὀνομασία αὐτὴ πρὸς τιμὴν τῶν συνωνύμων Ἀθηναίων: 1) τραγικοῦ ποιητοῦ, γυιοῦ τοῦ Καρκίνου, συγχρόνου τοῦ Ἀριστοφάνους, (γι' αὐτὸν ὁ Αἰλιανὸς μᾶς πληροφορεῖ ὅτι τὸ 415 π.Χ. ἐνίκησε τὸν Εὐριπίδη σὲ ποιητικὸ ἀγῶνα, μὲ τὴν τετραλογία του «Οἰδίπους-Λυκάων-Βάκχαι-Ἀθάμας) καὶ 2) ἀρχιτέκτονος καταγομένου ἀπὸ τὸν δῆμο Χολαργοῦ, συγχρόνου τοῦ Περικλέους καὶ ὁ ὁποῖος, κατὰ τὸν Πλούταρχο, ἦταν ἕνας ἐξ ἐκείνων ποὺ ἐπώπτευσαν στὴν ἀνοικοδόμησι τοῦ ναοῦ τῆς Δήμητρας στὴν Ἐλευσῖνα.

Ξενοκράτους.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Λουκιανοῦ 38, μετὰ τὴν πλατεία Κολωνακίου (Φιλικῆς Ἑταιρίας).

Ὁ Ξενοκράτης ὁ Χαλκηδόνιος (394 π.Χ.), φιλόσοφος, ἐκ τῶν πρώτων μαθητῶν τοῦ Πλάτωνος καὶ τρίτος κατὰ σειρὰν σχολάρχης τῆς Ἀκαδημείας, διαδέχθηκε τὸν Σπεύσιππο καὶ διηύθυνε τὴν Ἀκαδημεία ἐπὶ 25 χρόνια (339-314 π.Χ.). Στὴν διδασκαλία του ἀνέμειξε δόγματα τῆς πλατωνικῆς φιλοσοφίας μετὰ τῆς ἀριθμολογίας τῶν Πυθαγορείων, ἐταύτισε τὶς πλατωνικὲς ἰδέες πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς καὶ ἐξεδέχετο τὴν ψυχὴν ὡς «ἀριθμὸν ὑφ' ἑαυτοῦ κινούμενον». Στὸν Ξενοκράτη ἀποδίδεται καὶ ἡ διαίρεσις τῆς φιλοσοφίας σὲ Διαλεκτική, Φυσικὴ καὶ Ἠθική.

Ξένου Στεφάνου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Λιοσίων 292, ἀπέναντι στὸν Ἅγιο Δημήτριο τῶν Ὅπλων (Τρεῖς γέφυρες).

Ὁ Στέφανος Ξένος (1821-1894), λόγιος καὶ πεζογράφος, ἦταν γυιὸς τοῦ Πατμίου Θεοδώρου Ξένου. Τελειώνοντας τὴν Εὐαγγελικὴ Σχολὴ Σμύρνης, εἰσήχθη τὸ 1835 στὴν Στρατιωτικὴ Σχολὴ Εὐελπίδων, ποὺ τότε βρισκόταν στὸν Πειραιᾶ, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐξῆλθε τὸ 1844 μὲ τὸν βαθμὸ τοῦ ἀνθυπιλάρχου. Σύντομα ὅμως ἐγκατέλειψε τὸ στράτευμα καὶ τὸ 1845 μετέβη στὸ Λονδῖνον. Ἐκεῖ, καὶ ἀργότερα στὴν Ἀθήνα, ἐξέδωκε γιὰ πρώτη φορὰ τὴν ἐφημερίδα «Βρεταννικὸς Ἀστήρ», μὲ τὴν ὁποία κατεπολέμησε τὸν Ὄθωνα. Ὑπῆρξεν ὁ ἱδρυτὴς τοῦ καὶ σήμερα ὑφισταμένου στὸ Λονδῖνον «Φιλελληνικοῦ Συνδέσμου» καὶ κατέλιπε συλλογὴ ἀντιγράφων ἀπὸ ἔργα μεγάλων καλλιτεχνῶν, τὰ ὁποῖα καὶ ἀπετέλεσαν τὸν πυρῆνα τῆς Ἐθνικῆς Πινακοθήκης. Συνέγραψε διάφορα ἔργα.

Ξενοφάνους.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Δικαιάρχου, στὸ «Μὲτς».

Ὁ Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιος, φιλόσοφος καὶ ποιητής, γεννήθηκε περὶ τὸ 570 π.Χ. καὶ ἀπέθανε περὶ τὸ 480 π.Χ. Ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐπιφανεστέρους ἐκπροσώπους τῆς ἐλεατικῆς σχολῆς, ἀπεδέχετο τὴν ὕπαρξιν ἑνὸς ἀγεννήτου, ἀϊδίου, ἀκινήτου, ὄχι ὅμως ὑπερκοσμίου θεοῦ, ὁ ὁποῖος «οὖλος ὁρᾷ, οὖλος δὲ νοεῖ, οὖλος δὲ τ' ἀκούει». Μὲ τὶς σκέψεις του αὐτὲς ἤθελε νὰ καταπολεμήσῃ τὶς ἀνθρωπομορφικὲς ἔννοιες τοῦ θεοῦ.

(Συνεχίζεται)

- Η ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΣΥΝΤΑΞΙΟΥΧΩΝ ΣΩΜΑΤΩΝ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ ΣΥΓΧΑΙΡΕΙ ΚΑΙ ΠΡΟΣΦΩΝΕΙ ΤΟΝ ΑΡΧΗΓΟΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ κ. ΕΥΑΓΓΕΛΟΝ ΚΑΡΑΜΠΕΤΣΟΝ
- ΟΛΟΚΛΗΡΟΣ Ο ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΣ ΤΥΠΟΣ ΕΓΚΩΜΙΑΖΕΙ ΤΗΝ ΥΠΟ ΕΛΛΗΝΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ ΤΟΥ ΔΙΑΣΩΣΙΝ ΠΑΙΔΙΣΚΗΣ ΕΙΣ ΝΥΡΕΜΒΕΡΓΗΝ
- ΥΛΙΚΗ ΑΜΟΙΒΗ 20.000 ΔΡΑΧΜΩΝ ΥΠΟ ΤΟΥ Ο.Φ.Α. ΑΘΗΝΩΝ ΕΙΣ ΕΝΑ ΤΩΝ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΩΝ
- ΕΚΔΡΟΜΗ ΕΙΣ ΚΕΡΚΥΡΑΝ ΤΩΝ ΣΤΕΛΕΧΩΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΜΑΣ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΕΩΝ
- ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ ΑΝΩΤΕΡΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΥΣ ΕΙΣ ΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **ΧΑΡΑΛ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

Η ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΣΥΝΤΑΞΙΟΥΧΩΝ ΣΩΜΑΤΩΝ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ ΣΥΓΧΑΙΡΕΙ ΚΑΙ ΠΡΟΣΦΩΝΕΙ ΤΟΝ ΑΡΧΗΓΟΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ κ. ΕΥΑΓΓΕΛΟΝ ΚΑΡΑΜΠΕΤΣΟΝ

Η ΠΡΟΑΓΩΓΗ τοῦ κ. Εὐαγγέλου Καραμπέτσου εἰς Ἀρχηγὸν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων οὐδένα τῶν ἐνεργείᾳ καὶ ἐν συντάξει ἀστυνομικῶν ἄφησε ἀσυγκίνητον. Ἦτο τοῦτο μία ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη διὰ τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα καὶ μία ἐπιβράβευσις τῶν λαμπρῶν ἱκανοτήτων ἑνὸς τῶν ἀρίστων ἡγετῶν μας, τοῦ ὁποίου ὁ ὑπηρεσιακὸς καὶ ἰδιωτικὸς βίος δὲν ἠμπορεῖ παρὰ νὰ προβάλλῃ ὡς παράδειγμα πρὸς μίμησιν δι' ὅλους τοὺς ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους καὶ ἰδίως δι' ἡμᾶς τοὺς νεωτέρους ἀξιωματικούς.

Εἰς τὰ θερμὰ συγχαρητήρια καὶ τὰς ἐγκαρδίους εὐχὰς ὅλων μας πρὸς τὸν κ. Ἀρχηγόν, ἔχουν κάποιαν ἰδιαιτέραν θέσιν νομίζω τὰ συγχαρητήρια καὶ αἱ εὐχαὶ τῶν ἐν συντάξει κατωτέρων ὀργάνων τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας, τῶν ἡρωϊκῶν καὶ ἐντίμων αὐτῶν ἀπομάχων συναδέλφων οἱ ὁποῖοι οὐδέποτε ἔπαυσαν νὰ ἐνδιαφέρωνται καὶ νὰ συγκινοῦνται δι' ὅσα συμβαίνουν εἰς τὴν μεγάλην ἀστυνομικὴν οἰκογένειαν. Ἰδοὺ λοιπὸν μία ἐξωτερίκευσις τῶν εὐγενῶν αἰσθημάτων τῶν ἐν συντάξει ὑπαλλήλων Σωμάτων Ἀσφαλείας, κατὰ τὴν παρουσίασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ὁμοσπονδίας των εἰς τὸν κ. Ἀρχηγὸν τὴν 12-10-1965, ὅτε ὁ Πρόεδρος κ. Γ. Γιαλακίδης, τέως Ἀνθυπαστυνόμος, τὸν προσεφώνησε διὰ τῶν ἑξῆς :

«Ἀξιότιμε Κύριε Ἀρχηγέ,

»Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Πανελληνίου Ὁμοσπονδίας Συνταξιούχων Σωμάτων Ἀσφαλείας σᾶς ἐκφράζει τὰς πλέον ἐγκαρδίους καὶ εἰλικρινεῖς εὐχάς του, διὰ τὴν ἐπαξίαν προαγωγήν σας εἰς Ἀρχηγὸν τοῦ Σώματος Ἀστυνομίας Πόλεων.

»Ὅλοι ἡμεῖς, ὅσοι εἴχομεν τὴν εὐτυχίαν νὰ ὑπηρετήσωμεν ὑπὸ τὰς διαταγάς σας, γνωρίζομεν καλῶς τὰ διοικητικά σας προσόντα καθὼς καὶ τὰς ἄλλας ἀρετὰς μὲ τὰς ὁποίας κοσμεῖσθε. Διὰ τοῦτο πιστεύομεν ὅτι τὸ πέρασμά σας ἀπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, δὲν θὰ ὁμοιάζῃ μὲ τῶν ἄλλων συναδέλφων σας, ἀλλὰ θ' ἀποτελέσῃ σταθμὸν εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Σώματος καὶ θ' ἀφήσῃ ὁπωσδήποτε ζωηρὰ τὰ ἴχνη τῆς διαβάσεώς σας.

»Ἡμεῖς οἱ ἐν ἐφεδρείᾳ (συντάξει) ἀστυνομικοί, αἰσθανόμεθα ὅτι εὕρομεν

τὸν πραγματικὸν συμπαραστάτην τῆς τάξεώς μας, διὰ τὴν ἐπίλυσιν τῶν δικαίων αἰτημάτων μας.

»Σεῖς θὰ ἐπιλέξετε τὰ θέματα ἅτινα ἀπασχολοῦν τοὺς ἐν ἐνεργείᾳ ἀλλὰ καὶ ἐν συντάξει Ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους καὶ ἅτινα χρήζουν ρυθμίσεως καὶ θὰ ἐπιδιώξητε τὴν ἐπίλυσίν των διὰ τῆς νομίμου ὁδοῦ. Οὕτω θὰ ἐπισύρετε ἐσαεὶ τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν ἐν ἐνεργείᾳ καὶ ἐν συντάξει ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων.

»Καὶ πάλιν εὐχόμεθα ὑγείαν καὶ πλήρη ἐπιτυχίαν εἰς τὸ ἀναληφθὲν ἔργον σας».

Ὁ κ. Ἀρχηγός, συγκεκινημένος ἀπήντησε δι' ὀλίγων εὐχαριστήσας τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον διὰ τὰς εὐχάς του καὶ ὑπεσχέθη πλήρη συμπαράστασιν, διὰ τὴν ἐπίλυσιν τῶν ἐκκρεμούντων αἰτημάτων τῶν συνταξιούχων ἀστυνομικῶν, ὡς ἄλλωστε εἶχεν ὑποσχεθῆ καὶ εἰς τὸ Β' Πανελλήνιον Συνέδριον τῶν Συνταξιούχων Σωμάτων Ἀσφαλείας τὸν Μάϊον 1965. Καὶ τοῦτο διότι ἀναγνωρίζει τὴν μειονεκτικὴν θέσιν εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκονται οἱ συνταξιοῦχοι μετὰ τὴν ἀποχώρησίν των ἐκ τῆς ἐνεργοῦ ὑπηρεσίας.

ΟΛΟΚΛΗΡΟΣ Ο ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΣ ΤΥΠΟΣ ΕΓΚΩΜΙΑΖΕΙ ΤΗΝ ΥΠΟ ΕΛΛΗΝΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ ΤΟΥ ΔΙΑΣΩΣΙΝ ΠΑΙΔΙΣΚΗΣ ΕΙΣ ΝΥΡΕΜΒΕΡΓΗΝ

Ο ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΣ ΤΥΠΟΣ ἀσχολεῖται ἐν τῷ συνόλῳ του μὲ τὴν ἡρωϊκὴν πρᾶξιν ἑνὸς Ἕλληνος ἀστυφύλακος καὶ τοῦ ἀδελφοῦ του, οἱ ὁποῖοι εὑρισκόμενοι εἰς τὴν πόλιν τῆς Νυρεμβέργης διέσωσαν ἐκ βεβαίου θανάτου μίαν παιδίσκην τριῶν ἐτῶν.

Πρόκειται περὶ τοῦ ἀστυφύλακος κ. Θ. Ρίζου καὶ τοῦ ἀδελφοῦ του Κωνσταντίνου, φοιτητοῦ, εἰς τὴν ἑτοιμότητα τῶν ὁποίων ὀφείλεται ἡ διάσωσις τῆς μικρᾶς Μελίτας Καπούν. Τὸ ὑπὸ ποίας συνθήκας ἔλαβε χώραν ἡ θεάρεστος πρᾶξις διαλαμβάνεται εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς γερμανικὰς ἐφημερίδας καὶ εἰς πολλὰς ἀθηναϊκάς. Ἀντλοῦμεν ἐκ τῶν δημοσιευμάτων αὐτῶν ἕνα, τῆς ἐφημερίδος «Nurberger Nachrichten» τῆς 9-8-1965, τὸ ὁποῖον ὑπὸ τοὺς τίτλους «Ξένοι διερχόμενοι σώζουν κοριτσάκι $3\,^1/_2$ ἐτῶν» κ.λ. μᾶς πληροφορεῖ τὰ ἑξῆς :

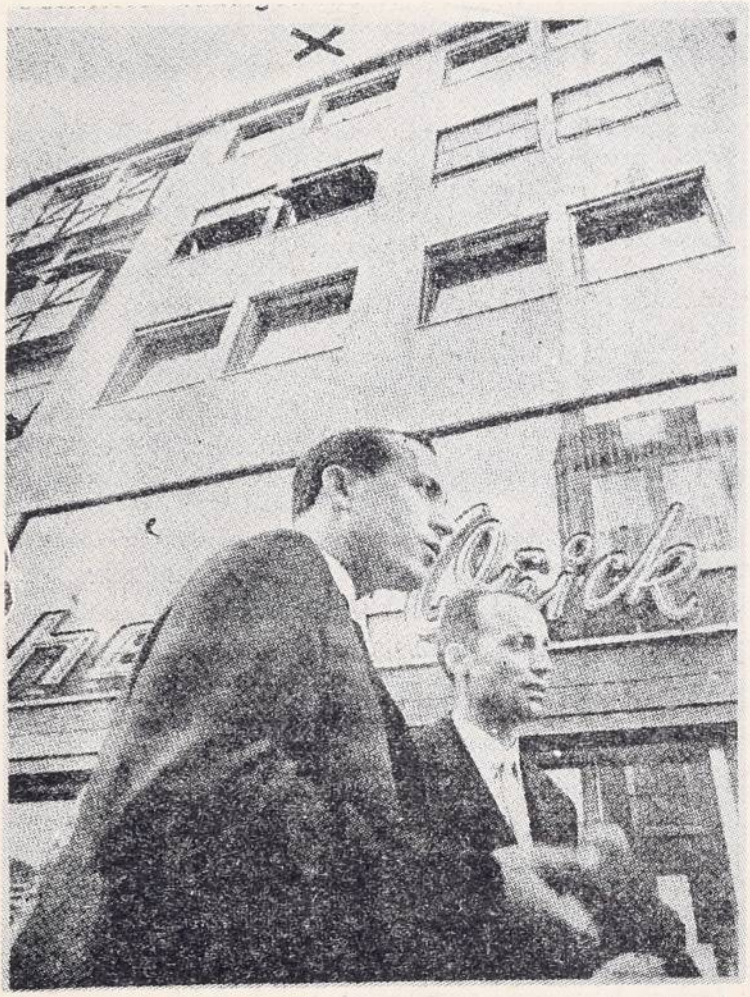
«Ἕνα μικρὸν θαῦμα συνέβη τὸ ἀπόγευμα τοῦ Σαββάτου εἰς τὴν κεντρικὴν ἀγοράν. Ἡ Μελίτα Καπούν, $3\,^1/_2$ ἐτῶν, κατέπεσε ἀπὸ τὸν πέμπτον ὄροφον μιᾶς πολυκατοικίας καὶ διεσώθη!

»Τὸ κοριτσάκι ὀφείλει τὴν σωτηρίαν του εἰς τοὺς παρατυχόντας διερχομένους, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ δύο Ἕλληνες ξένοι. Ἡ μόνη κάκωσις ποὺ ὑπέστη ἦτο ἕνα μικρὸ κάταγμα.

»Περὶ τὴν 22.15 ὥραν, λόγῳ τῆς ἰσχυρᾶς καταιγίδος, ἡ Μελίτα ἐταράχθη εἰς τὸν ὕπνον της, ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν κλίνην της καὶ ἀνερριχήθη εἰς ἕνα παράθυρον τῆς σοφίτας. Ἀπὸ ἐκεῖ ὅμως κατέπεσε πρὸς τὰ ἔξω καὶ κατώρθωσε νὰ συγκρατηθῆ ἀπὸ τὴν ὑδρορρόην. Οἱ διερχόμενοι, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ Βίλχελμ Ἰμπέρι κάτοικος ὁδοῦ Λάμπενβόλφ 9, ποὺ κατηυθύνετο πρὸς τὸ σταθμευμένον εἰς τὴν ἀγορὰν ὄχημά του, ἤκουσαν τὴν μικρὰν νὰ φωνάζῃ «Μαμά! Μαμά!» Ἀντελήφθησαν τότε ὅτι ἐντὸς δευτερολέπτων τὸ κοριτσάκι θὰ ἔπιπτεν εἰς τὴν πλατείαν, πρὸ τοῦ ἑστιατορίου «Ὀπάτιγια».

»Εἰς μάτην προσεπάθησαν νὰ σχίσουν τὴν ἀνοικτὴν τένταν ἑνὸς ζαχαροπλαστείου, διὰ νὰ τὴν χρησιμοποιήσουν ὡς δίκτυον διασώσεως διὰ τὴν μικρὰν Μελίτα. Τότε, δύο Ἕλληνες, ὁ ἀστυνομικὸς Θεοφάνης Ρῖζος ἐξ Ἀθηνῶν ποὺ εὑρίσκετο ἐκεῖ ἐπ' ἀδείᾳ, καὶ ὁ ἀδελφός του Κωνσταντῖνος Ρῖζος, οἱ ὁποῖοι πρὸ δύο λεπτῶν εἶχον παραγγείλει καφὲ εἰς τὸ ἀπέναντι καφενεῖον, κατώρθωσαν ἐπὶ τέλους νὰ σχίσουν τὰ πλάγια τῆς τέντας.

»Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐξέφυγαν τὰ χέρια τῆς μικρᾶς ἀπὸ τὴν ὑδρορρόην. Καὶ κατ' ἀρχὴν ἔπεσε ἐπάνω εἰς μίαν μαρκίζαν τοῦ τρίτου ὀρόφου τῆς πολυκατοικίας, ἀνετράπη καὶ ἐν συνεχείᾳ κατέπεσε ἐπάνω εἰς τὸ πρόχειρον δίκτυον διασώσεως, ποὺ οἱ δύο "Ελληνες εἶχον στήσει. Τὸ κοριτσάκι, χάρις εἰς τὴν προσπάθειαν τοῦ ἀστυφύλακος καὶ τοῦ ἀδελφοῦ του ἐσώθη ἀπὸ βέβαιον θάνατον. Παρέμεινεν ἐπὶ ἐλάχιστον μόνον ἀναίσθητον καὶ κατόπιν συνῆλθε καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

'Ο ἀστυφύλαξ κ. Θεοφάνης Ρίζος καὶ ὁ ἀδελφός του ἐνῶ ἐξηγοῦν εἰς Γερμανοὺς δημοσιογράφους τὰς συνθήκας διασώσεως τῆς μικρᾶς Μελίτας. (Φωτογραφία ἐφημερίδος τῆς Νυρεμβέργης).

»'Ολίγα λεπτὰ βραδύτερον προσέτρεξεν εἰς τὸν τόπον τοῦ δυστυχήματος καὶ ὁ πατέρας τῆς μικρᾶς Φέλιξ Καπούν, ὁ ὁποῖος ἐργάζεται ὡς διευθυντὴς τοῦ «'Οπάτιγια». 'Εν τῷ μεταξὺ εἶχε συγκεντρωθῇ ἀρκετὸν πλῆθος. "Ενας διερχόμενος ἰατρὸς συνώδευσε ἀμέσως τὴν Μελίτα εἰς τὸ νοσοκομεῖον, ἐκεῖ δὲ τὴν ἐπεσκέφθησαν χθὲς τὸ ἀπόγευμα ἀμφότεροι οἱ "Ελληνες Θεοφάνης καὶ Κωνσταντῖ-

νος, οἱ ὁποῖοι χαρούμενοι ἀνήγγειλαν ὅτι συντόμως ἡ μικρὰ θὰ θεραπευθῇ».....

Αὐτὸ εἶναι τὸ ἱστορικὸν τῆς θεαρέστου καὶ τόσον ἀξιεπαίνου πράξεως τοῦ ἀστυφύλακος καὶ τοῦ ἀδελφοῦ του. Ἰδοὺ τώρα καὶ μία εὐχαριστήριος ἐπιστολὴ τοῦ Δημάρχου τῆς πόλεως Νυρεμβέργης πρὸς τὸν καλὸν ἀστυφύλακα, κατὰ ἀκριβῆ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν :

« Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΤΗΣ ΝΥΡΕΜΒΕΡΓΗΣ

τῇ 18 Αὐγούστου 1965

»Κύριον ΘΕΟΦΑΝΗΝ ΡΙΖΟΝ

»Ἀξιότιμε Κύριε Ρίζε,

»Τὴν 7ην Αὐγούστου 1965, μετὰ τριῶν ἄλλων διαβατῶν διεσώσατε ἐκ βεβαίου θανάτου τὴν παιδίσκην ΜΕΛΙΤΑΝ ΚΑΠΟΥΝ, ἡ ὁποία κατέπιπτεν ἐκ τῆς στέγης τῆς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κεντρικῆς Ἀγορᾶς ἀριθμ. 10 οἰκίας ἐν Νυρεμβέργῃ, δι' ἀναπετάσεως «τέντας», ἐπὶ τῆς ὁποίας αὕτη ἠμποδίσθη εἰς τὴν περαιτέρω καὶ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους πτῶσιν της. Διὰ τὴν ἑτοιμότητα ὑμῶν ταύτην, τὴν θαρραλεότητα, τὴν ἀποφασιστικότητα καὶ τὴν ἀποτελεσματικὴν ἡμετέραν βοήθειαν, ἐκφράζω διὰ τῆς παρούσης πρὸς ὑμᾶς ἐν ὀνόματι τῆς πόλεως τῆς Νυρεμβέργης, τὰς εὐχαριστίας καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην ὅλων ἡμῶν.

»Παρακαλοῦμεν ὑμᾶς ὅπως εὐαρεστηθῆτε νὰ δεχθῆτε τὸ συναποστελλόμενον βιβλίον «Η ΝΥΡΕΜΒΕΡΓΗ» εἰς ἀνάμνησιν.

Μετὰ πλείστης τιμῆς

Ὁ Δήμαρχος ΦΡΑΝΤΣ ΧΑΑΣ»

Ἂς εἶναι καὶ τὰ συγχαρητήρια τῶν στηλῶν μου μία ἀκόμη ἐπιβράβευσις τῆς ἑτοιμότητος καὶ τῶν ἐνεργειῶν τοῦ ἀστυφύλακος κ. Θ. Ρίζου καὶ τοῦ ἀδελφοῦ του.

ΥΛΙΚΗ ΑΜΟΙΒΗ 20.000 ΔΡΑΧΜΩΝ ΥΠΟ ΤΟΥ Ο.Φ.Α. ΑΘΗΝΩΝ ΕΙΣ ΕΝΑ ΤΩΝ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΩΝ

ΟΠΩΣ ΕΓΡΑΦΗ καὶ ἄλλοτε ἀπὸ τῶν στηλῶν αὐτῶν καὶ ὅπως ὅλοι γνωρίζομεν ἀπὸ σχετικὴν διαταγὴν τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ Ἀστυνομίας Πόλεων, ὁ Ὅμιλος Φίλων Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν ἀνήγγειλε κατὰ τὴν ἑορτὴν συμπληρώσεως τῆς πρώτης εἰκοσαετίας του, ὅτι διαθέτει τὸ ποσὸν 20.000 δραχμῶν δι' ἕνα τῶν καλυτέρων ἀστυφυλάκων, ὡς ἐπιβράβευσιν τῆς δραστηριότητός του καὶ τῆς ἐφέσεως αὐτοῦ πρὸς σπουδάς. Εἰς τὴν εὐγενῆ αὐτὴν προσφορὰν, καὶ ἀφοῦ κατόπιν σχετικῶν προτάσεων τῶν προϊσταμένων ἀστυνομικῶν ὑπηρεσιῶν ἐγένετο ἡ ἐκλογὴ τοῦ συγκεντροῦντος τὰ σχετικὰ προσόντα ἀστυφύλακος, ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος κ. Ε. Καραμπέτσος ἀπήντησε διὰ τῆς ἀκολούθου ἐπιστολῆς του πρὸς τὸν Ο.Φ.Α. Ἀθηνῶν :

«Ἀγαπητὴ Κυρία Πρόεδρος,

»Ἐκ μέρους τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος καὶ ἐμοῦ προσωπικῶς σᾶς παρακαλῶ ὅπως δεχθῆτε θερμοτάτας εὐχαριστίας καὶ διαβιβάσητε ταύτας καὶ εἰς τὰ μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου διὰ τὴν ἀπόφασίν σας νὰ χορηγήσητε χρηματικὸν ποσὸν εἰς ἀστυφύλακα διὰ τὴν δραστηριότητά του καὶ τὴν ἔφεσιν αὐτοῦ πρὸς σπουδάς.

»Ἡ σημασία τῆς τοιαύτης ἐμπνευσμένης ἀποφάσεως εἶναι τεραστία, ὄχι διότι ἐνέχει ὑλικὴν ἀμοιβὴν ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου διὰ τὴν ἀφοσίωσίν του εἰς τὴν ἀστυνομικὴν ἰδέαν καὶ διὰ τὴν προσπάθειαν βελτιώσεως τῆς μορφώσεώς του, ἀλλὰ διότι δημιουργεῖ ἠθικὸν κίνητρον δυνάμενον νὰ προωθήσῃ καὶ πλείστους ἄλλους ἀστυνομικοὺς εἰς παρομοίαν προσπάθειαν.

»Ὡς τοιοῦτον ἀστυνομικὸν ὑπάλληλον ἐπελέξαμεν καὶ προτείνομεν τὸν ἀστυφύλακα Φράγκον Σπήλιον. Οὗτος εἶναι ἄριστος ἀστυνομικός, ἀπολύτως κατηρτισμένος τεχνικός, ὑποδειγματικὸς ὑπάλληλος, ἀξιοθαύμαστος οἰκογενειάρχης καὶ ἐξαίρετος ἄνθρωπος.

»Καταταγεὶς εἰς τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα τὸ 1946, ἐπεδόθη, ἐκ παραλλήλου πρὸς τὸ ἐπάγγελμά του, εἰς σπουδὰς εἰς τὴν Πάντειον Σχολήν, εἰς τὴν ραδιοτεχνίαν καὶ ἐκμάθησιν τῆς ἀγγλικῆς γλώσσης. Λόγῳ τῆς καταπληκτικῆς ἐπιδόσεώς του εἰς τὸν τεχνικὸν τοῦτον κλάδον ἐπελέγη καὶ ἀπεστάλη εἰς Ἡνωμένας Πολιτείας ἔνθα εἰδικεύθη εἰς τὴν ραδιοτηλεφωνίαν. Ἤδη παρακολουθεῖ τὴν Σχολὴν M.T.I.S. καὶ θεωρεῖται ἐκ τῶν καλλιτέρων τεχνικῶν ἐπὶ τῶν λίαν δυσχερῶν θεμάτων τοῦ κλάδου του.

»Ἡ ἀρίστη λειτουργία τόσον τοῦ Ἀστυνομικοῦ Κέντρου Τηλεπικοινωνιῶν ὅσον καὶ τῶν ἐπὶ τῶν ἀστυνομικῶν περιπολικῶν αὐτοκινήτων ραδιοτηλεφώνων, ὀφείλεται εἰς τὴν ἀρτίαν τεχνικὴν κατάρτισίν του καὶ τὴν ἐξαιρετικὴν ἐργατικότητά του.

»Διὰ τῆς τοιαύτης ἀνωτέρας τεχνικῆς καταρτίσεώς του ἔχει ἀνταποκριθῆ εἰς πλείστας ὅσας ἐξαιρετικὰς ἀνάγκας τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων.

»Ἔγγαμος καὶ πατὴρ ἑνὸς τέκνου, ἀποτελεῖ παράδειγμα οἰκογενειάρχου. Ἡ ἐργατικότης του, ἡ εὐσυνειδησία του καὶ ἡ πειθαρχικότης του ἀποτελοῦν παραδείγματα πρὸς μίμησιν. Ὁ ἐξαίρετος χαρακτήρ του, τὸ ἄμεμπτον ἦθος του, ἡ εὐρεῖα ἐγκυκλοπαιδική του μόρφωσις καὶ ἡ ἀδιάπτωτος ἔφεσις πρὸς μάθησιν καθιστοῦν τὸν Φράγκον Σπήλιον ἰδανικὸν ἀστυφύλακα, ἄξιον πάσης διακρίσεως, δι' ὃ καὶ ἤχθημεν εἰς τὴν ἀπόφασιν ὅπως προτείνομεν τοῦτον διὰ τὴν ὑφ' ὑμῶν βράβευσιν.

Μετ' ἐξαιρετικῆς ἐκτιμήσεως
ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΚΑΡΑΜΠΕΤΣΟΣ
Ἀρχηγὸς Ἀστυνομίας Πόλεων».

Εἰς τὴν ἐπιστολὴν αὐτήν, ὁ Ο.Φ.Α. Ἀθηνῶν ἀπέστειλε τὴν κατωτέρω ἀπάντησιν :

«Φίλε Κύριε Ἀρχηγέ,

»Μὲ συνεκίνησεν ἰδιαιτέρως ἡ πλήρης φιλοφρονήσεων ἐπιστολή σας καὶ ἡ κατανόησίς σας διὰ τὴν ἀπόφασίν μας νὰ χορηγήσωμεν ὑπὸ μορφὴν ὑλικῆς ἀμοιβῆς βραβεῖον εἰς τὸν κατὰ μείζονα λόγον συγκεντροῦντα τὰ ἀπαιτούμενα προσόντα ἀστυφύλακα.

»Συμφωνοῦμεν ἀπολύτως πρὸς τὴν ἐπιλογήν σας διὰ τὴν ὁποίαν τόσον πλήρως μᾶς πείθει ἡ περιγραφὴ τῶν προσόντων, τῆς δράσεως καὶ τῶν ἐν γένει ἱκανοτήτων τοῦ προκριθέντος ἀστυφύλακος κ. Φράγκου Σπήλιου.

»Παρακαλοῦμεν θερμότατα ὅπως λάβητε τὴν καλωσύνην καὶ τὸν κόπον νὰ παραδώσητε τὰς ἐσωκλείστους εἴκοσι χιλιάδας (20.000) εἰς τοῦτον, τὸ ὁποῖον συγχαίρομεν μέσῳ ὑμῶν ἐγκαρδίως.

»Εἶναι μεγίστη ἡ χαρὰ καὶ ἱκανοποίησίς μας διὰ τὴν παρεχομένην ἀμοιβὴν καὶ εὐχόμεθα εἰς τὸν Πανάγαθον νὰ μᾶς χαρίζῃ ὑγείαν καὶ δύναμιν διὰ νὰ δυνάμεθα νὰ εὑρισκώμεθα συχνὰ εἰς παρομοίαν θέσιν.

Μετὰ ἐξαιρέτου τιμῆς
ΕΥΤ. ΙΩΑΚΕΙΜΟΓΛΟΥ
Πρόεδρος Ὁμίλου «Φίλοι Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν».

Ἂς εἶναι καὶ πάλιν τὰ συγχαρητήρια τῶν στηλῶν αὐτῶν ὡς μία ἀκόμη ἐπιβράβευσις τοῦ καλοῦ καὶ εὐσυνειδήτου ἀστυφύλακος κ. Σ. Φράγκου.

ΕΚΔΡΟΜΗ ΕΙΣ ΚΕΡΚΥΡΑΝ ΤΩΝ ΣΤΕΛΕΧΩΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΕΩΝ

Η ΕΠΙΒΡΑΒΕΥΣΙΣ τῶν προσφερομένων πολυτίμων ὑπηρεσιῶν τῶν στελεχῶν πρὸς τὴν κατασκήνωσιν τοῦ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων, εἶναι ἡ κατ' ἔτος καὶ μετὰ τὴν λῆξιν τῆς κατασκηνωτικῆς περιόδου διενεργουμένη ἐκδρομὴ εἰς διαφόρους τοποθεσίας τῆς χώρας μας. Τὸ Ἀρχηγεῖον Ἀστυνομίας Πόλεων, ἀναγνωρίζον τὴν ἐπίπονον ἐργασίαν τῶν στελεχῶν τῆς κατασκηνώσεώς του, τοὺς προσέφερε κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος μίαν τριήμερον περιήγησιν εἰς τὰ Μετέωρα καὶ τὴν Διεθνῆ Ἔκθεσιν Θεσσαλονίκης. Ἐφέτος, ἡ περιήγησις αὐτὴ ἐγένετο εἰς τὴν ὡραίαν καὶ διεθνῶς πασίγνωστον νῆσον τῶν Φαιάκων, τὴν εἰδυλλιακὴν Κέρκυραν ποὺ ὕμνησαν ὅλου τοῦ κόσμου οἱ προσκυνηταί. Εἰς τὸ ὀνειρῶδες αὐτὸ τοπίον, τὰ στελέ-

Μία ἀναμνηστικὴ φωτογραφία ἀπὸ τὸ «Ἀχίλλειον» Κερκύρας. Διακρίνονται ὁ ἀρχηγὸς τῶν κατασκηνώσεων Ἀστυνόμος Α' κ. Ν. Ἀθανασόπουλος καὶ ἄλλα στελέχη.

χη μας διῆλθον πέντε ἀλησμονήτους ἡμέρας καὶ ἐχάρησαν τὰς ἀσυγκρίτους φυσικὰς καλλονάς, τὴν ἀγνότητα καὶ τὴν γαλήνην ποὺ σπανίως ἂν ὄχι οὐδαμοῦ ἀλλοῦ συναντῶνται. Ἐπεσκέφθησαν ὅλα τὰ ἀξιοθέατα καὶ ἰδίως τὸ Ἀχίλλειον, ὅπου ἤκουσαν τὴν ἱστορίαν του ὑπὸ εἰδικοῦ ξεναγοῦ, καὶ συνεκρότησαν μίαν ὁμάδα ὑδατοσφαιρήσεως ἡ ὁποία εἰς φιλικὴν συνάντησιν μὲ τὴν ὁμάδα τοῦ Θαλασσίου Ὁμίλου Κερκύρας ἀνεδείχθη νικήτρια.

Γενικῶς τὰ στελέχη τῶν κατασκηνώσεών μας ἔμειναν κατενθουσιασμένα ἀπὸ τὴν πενθήμερον αὐτὴν ἐκδρομὴν καὶ ἐπέστρεψαν μὲ τὰς καλυτέρας ἐντυπώσεις, τὰς ὁποίας καὶ διερμηνεύουν μέσῳ τῶν στηλῶν μου ὡς κάποιο δεῖγμα εὐχαριστιῶν καὶ εὐγνωμοσύνης, πρὸς ὅσους συνετέλεσαν διὰ τὴν πραγματοποίησιν τοῦ ὀνείρου.....

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ ΑΝΩΤΕΡΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΥΣ ΕΙΣ ΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ 29 πόλεων τῆς Πολιτείας τοῦ Λὸς "Αντζελες ὁ 'Ελληνοαμερικανὸς κ. Πῆτερ Πίτσες, ἔδωσε κατὰ τὴν ἐνταῦθα παραμονήν του ἐνδιαφέρουσαν συνέντευξιν πρὸς τοὺς δημοσιογράφους εἰς τὸ 'Αρχηγεῖον 'Αστυνομίας Πόλεων τὴν 22 'Οκτωβρίου ἐ.ἔ. καὶ παρισταμένων τοῦ 'Αρχηγοῦ κ. Εὐαγ. Καραμπέτσου, τοῦ προϊσταμένου τοῦ Τμήματος Μελετῶν τοῦ 'Αρχηγείου 'Αστυνόμου Β' κ. Χ. Πατσούρη καὶ ἄλλων.

Κατ' ἀρχὴν ὁ κ. Πίτσες ἐξεφράσθη ἱκανοποιητικῶς διὰ τὸν τρόπον τῆς κυ-

'Ο κ. Πῆτερ Πίτσες δίδων τὴν συνέντευξιν. Διακρίνονται ὁ 'Αρχηγὸς τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων κ. Ε. Καραμπέτσος, ὁ 'Αστυνόμος Β' κ. Χ. Πατσούρης κ.λ.

κλοφορίας τῶν αὐτοκινήτων καὶ πεζῶν εἰς τὰς 'Αθήνας καὶ ἄλλας πόλεις, τονίσας ὅτι..... ἀλλαχοῦ συμβαίνουν πολὺ χειρότερα..... 'Εν συνεχείᾳ ἐξέφρασε τὸν ἐνθουσιασμὸν του διὰ τὸν μεγάλον σεβασμὸν ποὺ τρέφει τὸ ἑλληνικὸν κοινὸν πρὸς τοὺς ἀστυνομικούς, ἀλλὰ καὶ οἱ "Ελληνες ἀστυνομικοὶ πρὸς τὸ κοινόν. Τοῦτο τὸ διεπίστωσεν εἰς ὁλόκληρον τὴν 'Ελλάδα καὶ τὸ θεωρεῖ ἄξιον ἰδιαιτέρας ἐξάρσεως. Προσέθεσε μάλιστα χαρακτηριστικῶς ὅτι εἰς τὰς 'Ηνωμένας Πολιτείας 'Αμερικῆς, ἐπὶ 1.000 περιπτώσεων παραβάσεων ἢ συστάσεων ἀστυνομικῶν πρὸς τοὺς πολίτας, μόνον ἕνας πολίτης ἔχει δίκαιον, οἱ ὑπόλοιποι δέ, καίτοι εὑρισκόμενοι ἐν ἀδίκῳ, διαμαρτύρονται πρὸς τοὺς ἀστυνομικοὺς ἐντόνως..... Εἶπεν ἀκόμη ὅτι σεβασμὸν πρὸς τὴν 'Αστυνομίαν τρέφουν καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ εἰς τὴν 'Ελλάδα, ἐνῷ εἰς τὰς Η.Π.Α. τὸ σύστημα προστασίας τῶν παιδιῶν, ὅπως ὁ ἔλεγχος τῆς νυκτε-

ρινῆς κυκλοφορίας των κ.λ. ἔχει δημιουργήσει κάποιαν φοβίαν καὶ κάποιαν ἀσυμπάθειαν τῶν Ἀμερικανοπαίδων πρὸς τὴν Ἀστυνομίαν των.

Διὰ τὰ συμβαίνοντα εἰς Η.Π.Α., ὁ κ. Πῆτερ Πίτσες εἶπεν ὅτι παρὰ τὰς ἀστυνομικὰς προόδους ἀπὸ πλευρᾶς διώξεως τοῦ ἐγκλήματος, ἡ ἐγκληματικότης δυστυχῶς ἐμφανίζει ἄνοδον. Χαρακτηριστικῶς ἀνέφερεν ὅτι εἰς τὰς 29 πόλεις τῆς Ἀστυνομίας τῶν ὁποίων προΐσταται, σημειοῦνται κατὰ μῆνα 30 ληστεῖαι τραπεζῶν. Περαιτέρω ἀνέφερεν ὅτι ἐλάχιστοι τῶν πάσης φύσεως ἐγκληματιῶν διαφεύγουν τὴν σύλληψιν καὶ ἐτόνισεν ὅτι ἐὰν εἰς τὸ μέλλον οἱ ἐγκληματίαι δὲν δυνηθοῦν νὰ κάμουν κατάχρησιν τῶν ἐκ τοῦ Συντάγματος δικαιωμάτων των, τὸ ἔργον τῆς Ἀστυνομίας θὰ καταστῇ εὐχερέστερον. Ἤδη, εἶπεν, ὁ Πρόεδρος κ. Λύντον Τζόνσον ἀνέθεσεν εἰς ἐπιτροπὴν δικαστῶν, ἀστυνομικῶν, δημοσιογράφων κ.λ. νὰ μελετήσῃ τὴν νομοθεσίαν διὰ τὰς περιπτώσεις καταχρήσεως τοῦ Συντάγματος καὶ νὰ εἰσηγηθῇ τὰς δεούσας λύσεις.

Εἰδικῶς διὰ τὴν πόλιν τοῦ Λὸς Ἄντζελες, ὁ κ. Πίτσες ἀνέφερεν ὅτι δὲν ὑπάρχει εἰς αὐτὴν ὠργανωμένον ἔγκλημα ὅπως εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην, τὸ Σικᾶγον, τὸ Κλῆβελαντ καὶ τὸ Ντητρόϊτ. Κύριος σκοπός του εἶναι ἡ πρόληψις τοῦ ἐγκλήματος, προσέθεσεν, τὸ ἔργον ὅμως τοῦτο ἐμφανίζεται ἐξαιρετικῶς δυσχερὲς διότι ἡ εἴσοδος τῶν ἐγκληματιῶν εἰς τὸ ἀμερικανικὸν ἔδαφος εἶναι εὔκολος, λόγῳ τῶν ἐκτεταμένων συνόρων καὶ τῶν ἀκτῶν τοῦ Εἰρηνικοῦ.

Τέλος, ἀπαντῶν εἰς εἰδικὰς ἐρωτήσεις ἀστυνομικῶν καὶ δημοσιογράφων, ὁ κ. Πίτσες ἀνέφερεν ὅτι εἰς τὰς 29 πόλεις τοῦ Λὸς Ἄντζελες ὑπάρχουν ὑπ' αὐτὸν 8.000 ἀστυνομικοί. Ἡ δύναμις αὐτὴ διαθέτει—κρατῆστε τὴν ἀναπνοήν σας!—3.000 αὐτοκίνητα, 6.000 μοτοσυκλέττες καὶ 9 ἑλικόπτερα! (Ἡμεῖς ;.....). Ἄλλο στοιχεῖον : Οἱ ἁπλοῖ ἀστυφύλακες λαμβάνουν ἐκεῖ μηνιαῖον μισθὸν 640 δολλαρίων, ἤτοι 19.200 δραχμῶν..... Ἐπίσης, οἱ ἀστυνομικοὶ τοῦ Λὸς Ἄντζελες τυγχάνουν πλήρους ἰατροφαρμακευτικῆς περιθάλψεως καὶ συστήματος συνταξιοδοτήσεως, εἰς τὰς περιπτώσεις δὲ ἀτυχημάτων αἱ οἰκογένειαί των ἀποζημιοῦνται λίαν ἐπαρκῶς. Χαρακτηριστικῶς ἀνέφερεν ἐπ' αὐτοῦ ὅτι ἡ σύζυγος ἑνὸς ἀστυνομικοῦ φονευθέντος εἰς προσφάτους ταραχάς, ἔλαβεν ἐφ' ἅπαξ ἀποζημίωσιν 30.000 δολλαρίων (900.000 δραχμῶν) καὶ μηνιαίαν σύνταξιν 300 δολλαρίων (9.000 δραχμῶν).....

Εὐχαριστοῦμε θερμότατα τὸν κ. Πίτσες δι' ὅσα κολακευτικὰ εἶπε διὰ τὴν Ἀστυνομίαν τῆς γενετείρας του καὶ διὰ τὰ ἄλλα στοιχεῖα ποὺ μᾶς ἔδωσε. Καὶ εὐχόμεθα διαπύρως ὅπως... τουλάχιστον τὸ ἥμισυ τῶν πλεονεκτημάτων ἐκείνων τῶν Ἀμερικανῶν συναδέλφων καταστῇ πραγματικότης κάποτε καὶ δι' ἡμᾶς.....

ΧΑΡΑΛ. ΣΤΑΜΑΤΗΣ

Οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ μελετοῦν συνεχῶς προσφέρουν μεγάλη ὑπηρεσία στὴν κοινωνία καὶ στὸν ἑαυτό τους.

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» σᾶς δίνουν ἐκλεκτὴ πνευματικὴ τροφή.

ΠΕΝΘΗ

Κωνσταντῖνος Μαρουλάκος

ΤΗΝ 5-10-1965 ἀπεβίωσεν εἰς νοσοκομεῖον τῆς Σπάρτης ὁ ἐ.σ. Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α΄ Κωνσταντῖνος Μαρουλάκος. Ἡ κηδεία του ἐγένετο τὴν ἐπομένην ἐνταῦθα καὶ ἐκ τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τοῦ Γ΄ Νεκροταφείου, παρηκολουθήθη δὲ ὑπὸ ἀντιπροσωπειῶν ἀστυνομικῶν ἁπάντων τῶν βαθμῶν, πολλῶν ἐν συντάξει ἀστυνομικῶν καὶ πλήθους λαοῦ.

Τὸν μεταστάντα, ἀείμνηστον Κωνσταντῖνον Μαρουλάκον, ἀπεχαιρέτισε ἐκ μέρους τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α΄ κ. Α. Στρατῆς, εἰπὼν τὰ ἑξῆς :

«Πολύκλαυστε Κώστα Μαρουλάκο,

»Εἶναι δυσβάστακτος ἡ ὀδύνη καὶ μεγίστη ἡ θλῖψις, τὴν ὁποίαν τὸ ἄγγελμα τοῦ θανάτου σου ἐσκόρπισεν εἰς ὅσους σὲ ἐγνώρισαν.

»Ἀείμνηστε Διευθυντὰ Μαρουλάκο,

»Ἡ μὲν Ἐκκλησία μας, μὲ τὰ θεῖα λόγια τῆς νεκρωσίμου ἀκολουθίας σὲ προπέμπει εἰς τὴν τελευταίαν σου κατοικίαν, ἡμεῖς δέ, συγγενεῖς, φίλοι καὶ συνάδελφοί σου, συνεκεντρώθημεν σήμερον γύρω ἀπὸ τὸ νεκρικόν σου κρεβάτι διὰ νὰ σοῦ ἀπευθύνομεν μὲ βαθύτατον πόνον τὸν ὕστατον χαιρετισμὸν καὶ νὰ σὲ συνοδεύσωμεν εἰς τὴν τελευταίαν σου κατοικίαν.

»Ἀξέχαστε συνάδελφε,

»Μοῖρα σκληρά, ἡ μοῖρα τῶν θνητῶν ἀνθρώπων, σὲ ἀπεστέρησε τόσον ἀδοκήτως ἀπὸ τὴν οἰκογένειάν σου καὶ ἀπὸ ὅλους ἡμᾶς καὶ σὲ ἠνάγκασε νὰ ἐγκαταλείψῃς τὰ ἐγκόσμια καὶ νὰ ἀποδημήσῃς εἰς Κύριον.

»Ὑπῆρξες στυλοβάτης τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπὸ τὰ πρῶτα της βήματα, ἀνῆλθες εἰς ὅλας τὰς βαθμίδας τῆς Ἀστυνομικῆς Ἱεραρχίας καὶ ἠγωνίσθης εἰς τὰς ἐπάλξεις τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, μέχρι τῆς ἀποχωρήσεώς σου, κατὰ τρόπον ἀξιέπαινον καὶ πραδειγματικόν.

»Ὑπῆρξες ἠθικός, τίμιος, σεμνός, συνετός, εὐσυνείδητος, πειθαρχικὸς καὶ γενναῖος Ἀξιωματικὸς καὶ προσέφερες πολυτίμους ὑπηρεσίας εἰς τὴν Κοινωνίαν, τὴν Ὑπηρεσίαν καὶ τὴν Πατρίδα.

»Ἔδωσες, διὰ τῆς ἀπολύτου ἀφοσιώσεώς σου εἰς τὰ Ἀστυνομικὰ ἰδανικά, φωτεινὸν παράδειγμα πρὸς μίμησιν.

»Ἀξέχαστε συνάδελφε Κώστα,

»Σοῦ ἀπευθύνω τὸν τελευταῖον χαιρετισμὸν καὶ εὔχομαι ὅπως ὁ ὕψιστος σκορπίσῃ βάλσαμον παρηγορίας εἰς τὰς πονεμένας ψυχὰς τῶν οἰκείων σου.

»Ἐκ μέρους τοῦ Σώματος τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, τὴν ὁποίαν ἐπὶ πολλὰ χρόνια ὑπηρέτησες πιστῶς, καταθέτω στέφανον ἐπὶ τῆς σοροῦ σου εἰς ἔνδειξιν τιμῆς καὶ εὐγνωμοσύνης διὰ τὰς ὑπηρεσίας τὰς ὁποίας προσέφερες. Καὶ εὔχομαι ὅπως τὸ χῶμα τῆς Ἀττικῆς γῆς τὸ ὁποῖον σὲ λίγο θὰ σὲ σκεπάσῃ, εἶναι ἐλαφρόν.

»Αἰωνία Σου ἡ μνήμη, ἀλησμόνητε συνάδελφε Κώστα Μαρουλάκο».

Ὁ Κωνσταντῖνος Μαρουλάκος ἐγεννήθη τὸ ἔτος 1900 εἰς Ἅγιον Νικόλαον Μονεμβασίας. Τὸ 1921 κατετάγη εἰς τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα καὶ ἔκτοτε προήχθη: Τὸ 1922 εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀρχιφύλακος, τὸ 1923 εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ὑπαστυνόμου Β΄, τὸ 1924 εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ὑπαστυνόμου Α΄ καὶ κατὰ τὰ ἔτη 1926, 1932 καὶ 1945 εἰς τοὺς βαθμοὺς Ἀστυνόμου Β΄, Ἀστυνόμου Α΄ καὶ Διευθυντοῦ Β΄ ἀντιστοίχως, ἀποχωρήσας τοῦ Σώματος ἐν ἔτει 1951.

Ἂς εἶναι αἰωνία του ἡ μνήμη.

Χ. Σ.

ΠΡΟΑΓΩΓΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

— Διὰ Β.Δ. ἐκδοθέντος ἐν Ἀθήναις τὴν 15-10-1965 καὶ δημοσιευθέντος εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 389 Φ.Ε.Κ. (Τ.Γ') τῆς 16-10-1965, βάσει τῶν διατάξεων : 1) τῶν ἄρθρων 6 καὶ 9 τοῦ Κ.Ν. 2458/53 «Περὶ Ο.Σ.Α.Π.», 2) τοῦ Ν. 2387/1953 «Περὶ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Ἀμύνης κλπ.», 3) τῆς ὑπ' ἀριθ. 5/1965 ἀποφάσεως τοῦ Ἀνωτάτου Συμβουλίου Ἐθνικῆς Ἀμύνης κλπ. καὶ 4) τῆς ὑπ' ἀριθ. 173 ἀπὸ 14-10-1965 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, προήχθη ὁ Ἐπιθεωρητὴς τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α' τάξεως κ. Καραμπέτσος Εὐάγγελος τοῦ Δημητρίου, εἰς Ἀρχηγὸν Ἀστυνομίας Πόλεων, τοποθετούμενος ὁριστικῶς ὡς Ἀρχηγὸς τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος.

— Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, προήχθη εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ὑπαρχιφύλακος, ἐκ τοῦ ἐν ἰσχύι πίνακος πρακτέων τοῦ ἔτους 1965, ὁ Ἀστυφύλαξ κ. Γρηγορόπουλος Διονύσιος τοῦ Διαμαντῆ, πρὸς πλήρωσιν ὑφισταμένης κενῆς ὀργανικῆς θέσεως.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ ΟΙΚΟΔ. ΣΥΝ/ΣΜΟΥ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΑΣΤΥΝ. ΠΟΛΕΩΝ

«Ἐν συνεχείᾳ τῆς ὑπ' ἀριθ. 13/1.4.65 ἀνακοινώσεώς μας καὶ ἐπικειμένης κληρώσεως, τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ο.Σ.Υ.Α.Π. κατόπιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 117/22.9.65 ἀποφάσεώς του, ἀπεφάσισε τὰ κάτωθι, σχετικῶς μὲ παραχωρηθὲν γήπεδον εἰς περιοχὴν «Καρρᾶ Ἡλιουπόλεως».

1. Ἕκαστος συνεταῖρος δέον νὰ προσέλθῃ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ συνεταιρισμοῦ αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἐξουσιοδοτήσεως καὶ δηλώσῃ μέχρι τῆς 15/11/65 ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ λάβῃ οἰκόπεδον εἰς τὴν ἀνωτέρω περιοχήν.

2. Ὁ δηλῶν συμμετοχὴν δέον ὅπως προκαταβάλῃ εἰς τὸν συνεταιρισμὸν διὰ πληρωμὴν τῆς ἀξίας τοῦ παραχωρηθέντος γηπέδου, φόρων καὶ λοιπῶν δαπανῶν τρεῖς (3.000) εἰσέτι χιλιάδας δραχμῶς μέχρι τῆς 31/12/65 καὶ πέραν τοῦ ἰσοπόσου ποσοῦ τῶν τριῶν (3.000) χιλιάδων, ἂς ἔδει νὰ ἔχῃ καταθέσει συμφώνως τῇ ὑπ' ἀριθ. 13/12-4-1965 ἀνακοινώσει ἡμῶν.

Ἡ προκαταβολὴ αὕτη θέλει συμψηφισθῆ εἰς τὸ ὁλικὸν τίμημα τοῦ οἰκοπέδου, ὅπερ θὰ λάβῃ ὁ συνεταῖρος.

3. Ἡ διανομὴ τῶν οἰκοπέδων θέλει γίνει διὰ κληρώσεως, ἧς ἡ ἡμερομηνία δημοσιευθήσεται εἰς μίαν ἢ δύο ἡμερησίας ἐφημερίδας τῶν Ἀθηνῶν, προσέτι δὲ εἰς τὴν ἐφημερίδα «Ἑλληνικὴ Ἀστυνομία» καὶ περιοδικὸν «Ἀστυνομικὰ Χρονικά».

4. Ἡ μὴ ἐμπρόθεσμος καταβολὴ τῶν ὡς ἄνω τριῶν (3.000) χιλιάδων δραχμῶν κ.λ.π. θέλει ἐπιφέρει τὴν ἀπώλειαν τοῦ δικαιώματος τοῦ συνεταίρου νὰ συμμετάσχῃ εἰς τὴν κλήρωσιν πρὸς παραχώρησιν τοῦ οἰκοπέδου.

5. Ἕκαστος συνεταῖρος δέον νὰ προσκομίσῃ μέχρι τῆς 20/11/65 ὑπεύθυνον δήλωσιν περὶ τῆς οἰκογενειακῆς του καταστάσεως (ταύτην θέλει ὑπογράψει ἐν τοῖς γραφείοις τοῦ συνεταιρισμοῦ, ἔνθα εὑρίσκεται ἔντυπος).

Ὑπομιμνήσκομεν καὶ αὖθις ὅτι συμφώνως τῇ ὑπ' ἀριθ. 37/65 πράξει τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, δι' ἧς παρεχωρήθη ἡ ἐν λόγῳ ἔκτασις καὶ τῷ καταστατικῷ, καὶ πρὸ πάσης παρανοήσεως καὶ παρεξηγήσεως, οἰκοπέδου δικαιοῦνται τὰ μέλη ἅτινα αὐτὰ εἴτε σύζυγοι αὐτῶν καὶ τὰ ἄγαμα ἐνήλικα τέκνα των στεροῦνται ἰδιοκτήτου οἰκίας, ἢ οἰκοπέδου, κειμένων ἐν τῇ περιοχῇ τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης ἢ ἐντὸς πόλεως ἄνω τῶν 10.000 κατοίκων.

Ἔστω γνωστὸν ὅτι ἐν καιρῷ ἕκαστος συνεταῖρος θέλει εἰδοποιηθῆ, ἵνα προσκομίσῃ τὰ συμφώνως τῷ νόμῳ ἀπαιτούμενα πιστοποιητικὰ ἀκτημοσύνης, διὰ τὴν νόμιμον συμμετοχήν του εἰς τὴν κλήρωσιν».

Διὰ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον

Ὁ Πρόεδρος
Γ. ΣΠΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΠΕΤΕΙΟΙ

28 'Οκτωβρίου, ὑπὸ τοῦ 'Υπαστυνόμου Α' κ. Χαραλ. Σταμάτη 961

Τὸ μήνυμα τοῦ 1940, ὑπὸ τοῦ 'Αστυνόμου Α' κ. Βασ. Κρύου 965

ΕΥΧΑΙ - ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑ

Χ. 'Αποστολάκος, ὁ νέος 'Υπουργὸς Δημοσίας Τάξεως 968

Εὐάγγελος Καραμπέτσος, ὁ νέος 'Αρχηγὸς τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος 969

ΔΙΕΘΝΗ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Εἰκοστὴ 'Επέτειος τοῦ 'Οργανισμοῦ 'Ηνωμένων 'Εθνῶν (Ο.Η.Ε.), ὑπὸ τοῦ κ. Ν. 'Αρχιμανδρίτου 970

ΠΟΙΗΣΙΣ

'Αλβανία, ὑπὸ τῆς Κας Ζαναντρίς 971

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Περὶ τῆς ἐλευθερίας τῆς ἀγωνιζομένης ἐπὶ τῆς γῆς ἀνθρωπότητος, ὑπὸ τοῦ κ. 'Ιωάννου Παπαζαχαρίου (συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου) 972

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΜΙΣΟΥ ΑΙΩΝΟΣ

Μιὰ πυρκαϊὰ ποὺ κρύβει φοβερὸ καὶ σατανικὸ ἔγκλημα, ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. Σπύρου Λεωτσάκου (συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος) 977

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑΙ ΕΠΙΤΥΧΙΑΙ

'Απατεῶνες ποὺ ἀνέστησαν νεκροὺς διὰ νὰ εἰσπράξουν χρήματα ἀπὸ τὸ δημόσιο ταμεῖο, ὑπὸ τοῦ τ. 'Ανθυπαστυνόμου κ. Γεωργ. Δουκάκη 982

ΓΕΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου (γενικὲς γνώσεις φυσιολογίας καὶ ἀνατομίας), ὑπὸ τοῦ κ. Θεμ. Θεοδωροπούλου 986

ΟΜΙΛΟΥΝ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ ...

Παλαιοὶ συγγραφεῖς καὶ ἀστυνομικὸς ὀρθολογισμός. Σειρὰ ἄρθρων τοῦ 'Υπαστυνόμου Α' κ. Χαραλ. Σταμάτη 988

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΙΣ

'Αστυνομικὰ στιγμιότυπα δεκαπενθημέρου, ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Α. 993

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

'Ιστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν 'Αθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ τοῦ 'Υπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 995

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ

'Η Πανελλήνιος 'Ομοσπονδία Συνταξιούχων Σωμάτων 'Ασφαλείας συγχαίρει καὶ προσφωνεῖ τὸν 'Αρχηγὸν 'Αστυνομίας Πόλεων κ. Εὐάγγελον Καραμπέτσον.—'Ολόκληρος ὁ Γερμανικὸς τύπος ἐγκωμιάζει τὴν ὑπὸ "Ελληνος ἀστυνομικοῦ καὶ τοῦ ἀδελφοῦ του διάσωσιν παιδίσκης εἰς Νυρεμβέργην.—'Υλικὴ ἀμοιβὴ 20.000 δραχμῶν ὑπὸ τοῦ Ο.Φ.Α. 'Αθηνῶν εἰς ἕνα τῶν καλυτέρων ἀστυφυλάκων.—'Εκδρομὴ εἰς Κέρκυραν τῶν στελεχῶν τῶν Παιδικῶν μας Κατασκηνώσεων.— Συνέντευξις ἀνωτέρου 'Αμερικανοῦ ἀστυνομικοῦ πρὸς τοὺς δημοσιογράφους εἰς τὸ 'Αρχηγεῖον 'Αστυνομίας Πόλεων, ὑπὸ τοῦ 'Υπαστυνόμου Α' κ. Χαραλ. Σταμάτη 999

ΠΕΝΘΗ

Κωνσταντῖνος Μαρουλάκος, ὑπὸ τοῦ κ. Χ. Σ. 1007

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 1008

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ: Χειρόγραφα μελετῶν δημοσιευομένων ἢ μή, δὲν ἐπιστρέφονται.

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα 'Αδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40 - 'Αθῆναι (Τηλ. 522-512)

Κάθε Σάββατο

Ὥρα 12 - 12.30' μ.μ.

Παρακολουθεῖτε τὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπὸ τὸν Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.